

8

56.06 (43.7)

GASTROPODA

ČESKÉHO KŘÍDOVÉHO ÚTVARU.

NAPSAL

VALENTIN WEINZETTL,
C. K. PROFESSOR.

SE 7 TABULEMI.

PALAEONTOGRAPHICA BOHEMIAE Č. VIII.

V PRAZE.

NÁKLADEM ČESKÉ AKADEMIE CÍSAŘE FRANTIŠKA JOSEFA
PRO VĚDY, SLOVESNOST A UMĚNÍ.

1910.

GASTROPODA

ČESKÉHO KŘÍDOVÉHO ÚTVARU

NAPSAL

VALENTIN WEINZETTL,
C. K. PROFESSOR.

SE 7 TABULEMI.

PALAEONTOGRAPHICA BOHEMIAE Č. VIII.

V PRAZE.

NÁKLADEM ČESKÉ AKADEMIE CÍSAŘE FRANTIŠKA JOSEFA
PRO VĚDY, SLOVESNOST A UMĚNÍ.

1910.

TIŠKĚM ALOISA WIESNERA V PRAŽĚ,
KNIHTIŠKAŘE ČESKÉ AKADEMIE CÍSAŘE FRANTIŠKA JOSEFA PRO VĚDY, SLOVESNOST
A UMĚNÍ A C. K. ČESKÉ VYSOKÉ ŠKOLY TECHNICKÉ V PRAŽĚ.

ÚVOD.

Práci tuto provedl na mé vybídnutí prof. Weinzettl asi před 20 lety v starém Museu na základě materiálu, který jsem sebral při výletech, konaných z nařízení komitétu pro výzkum Čech od roku 1864 až do 1898.

Různé překážky zabraňovaly uveřejnění této pilné práce a teprve nyní může se přikročiti k jejímu uveřejnění za pomoci Barrandova fondu a České Akademie cís. Františka Josefa.

Převzal jsem upravení k tisku a doplnění novými nálezy za souhlasu prof. Weinzettla.

V P r a z e, 2. února 1910.

PROF. DR. ANT. FRIČ.

Gastropoda českého křídového útvaru.

1. *Dentalium striatissimum* m.

(Tab. I. fig. 8, 9.)

Dentalium glabrum Gein. Geinitz 1840: Charakteristik pg. 74. Tab. XVIII. fig. 27.

Reuss 1845: Versteinerungen I. pg. 41.

Ulita útlá, slabě zahnutá pokryta jest četnými velmi jemnými žebry, tak že prostému oku, zvlášť je-li otřelá, hladkou býti se zdá. Tím se vysvětluje omyl Geinitzův i Reussův.

Dobře zachované vyskytuje se hojně u Korycan a Mlíkojed. Úplně otřelá přichází u Tisé a Zlosejna, odkudž Reussovi i Geinitzovi známo bylo.

2. *Dentalium medium* (Sow) Gein. Reuss.

(Tab. I. fig. 5—7.)

Dentalium medium Sow. Geinitz 1842: Charakter. III. pg. 74. Tab. XVIII. fig. 25—26.

Reuss 1845: Verstein. I. pg. 40. Tab. XI. fig. 4.

Geinitz 1874: Elbethalgebirge II. 2. pg. 178. Tab. 30. fig. 5—6.

Dentalium mutans Kner. Kner 1847: Haidingers Naturw. Abhandl. III. pg. 23. Tab. IV. fig. 10.

Kner 1850: Denkschriften d. k. k. Akad. d. Wiss. M. N. Cl. III. pg. 310.

Dentalium mutans Kner = *Dentalium medium* Sow.

Dentalium submedium G ü m b e l 1868: Abhandl. d. k. bayer. Akad. d. Wiss. II. Cl. X. B. pg. 73.

Souměrně zahnutá ulita zdobena jest velice četnými střídavě vysedlejšími žebry bez veškerého příčného páskování neb vráskování. Počet žeber kolem ústí jest až dvojnásob větší než při vrcholu. Na dobře zachovalých exemplarech bývá část při vrcholu úplně hladká, čili v mládí nejútlejším nemělo *Dentalium* toto žebrovaní, jak ostatně již u Reusse (l. c.) jest naznačeno ve vyobrazení.

Identita našich exemplarů s anglickými od Sowerbyho popsanými jest pochybná, jak z práce St. Gardnera r. 1878 (Quart. Journ. geol. Soc. Vol. 34) nejlépe vysvítá.

3. *Dentalium polygonum* Reuss.

(Tab. I. fig. 1, 2.)

Dentalium polygonum Reuss 1845: Verstein. I. pg. 41. Tab. XI. fig. 5.

Brauns 1875: Zeitschr. f. ges. Naturw. Neue Folge XII. pg. 356.

Dentalium polygonatum Reuss. G ü m b e l 1868: Abh. d. k. bayer. Akad. d. Wiss. II. C., X. B. pg. 72.

Dentalium decussatum Sow, R ö m e r 1870: Geologie von Oberschlesien pg. 342, Tab. XXIX. fig. 14.

Ulita málo zahnutá má nečetná velmi vysoká žebra a mezi nimi obyčejně mnoho slabých žebírek. Hlavní žebra a ještě více malá žebírka jeví zřetelné, mnohdy velmi pravidelné příčné rýhování, jež jen zřídka chybí. U některých exemplarů žebrování kolem ústí slábne, ba i docela mizí. Možno, že druh od Müllera 1859 (Monogr. d. Petref. d. Aach. Kreidef. pg. 5. Tab. III. fig. 1.) pod jménem *Dentalium alternans* Müll. popsáný, s naším druhem jest totožný.

Dentalium polygonum Reuss vyskytuje se s předešlým druhem dosti hojně od bělohorských usazenin počínaje.

4. *Dentalium Cidaris* Gein.

Dentalium Cidaris. Geinitz 1849: Quadersandsteing. pg. 144.

Geinitz 1874: Elbethalgeb. II. 2. 180.

Müller 1859: Petref. Aach. Kreidef. pg. 20. Tab. VIII. fig. 6.

Dentalium striatum Sow. Geinitz 1842: Charakter. III. pg. 74. Tab. XVIII. fig. 27.

Reuss 1845: Versteiner. I. pg. 41. Tab. XI. fig. 18.

Táhlá, velmi slabě zahnutá ulita, okrášlena nečetnými střídavě silnějšími a slabšími žebry. Útlost ulity je příčinou, že někdy v celosti zachována nebývá. Úlomky její podobají se úlomkům ostnů ježovky, odkudž její jméno.

Vyskytuje se hojně v různých nalezištích bělohorských a malnických usazenin.

5. *Dentalium laticostatum* Reuss.

(Tab. I. fig. 3, 4.)

Dentalium laticostatum Reuss 1845: Versteiner. pg. 41. Tab. XI. fig. 3.

Pravý obr mezi českými příslušníky rodu *Dentalium*. Ulita jen z mládí zahnutá, později rovná, pokrytá četnými širokými, skoro stejně širokými žebry, jež četnými, ač ne u všech exemplarů znatelnými, přírůstnými kruhy přerývána bývají. Zaškracenina blíže ústí jest, jak se zdá, sekundárním znakem, který se však u četných exemplarů opakuje.

V Chlomeckých pískovcích dosti hojně.

6. *Dentalium glabrum* Gein.

(Tab. I. fig. 10, 11.)

Dentalium glabrum Geinitz 1843: Kieslingswalde pg. 11. Tab. I. fig. 27.

Geinitz 1846: Grundriss pg. 390. Tab. XII. fig. 16.

Müller 1851: Petref. d. Aach. Kreideformation pg. 5.

Drescher 1863: Zeitschr. d. deutsch. geol. Gesell. XV. B. pg. 340.

Vyznačuje se hladkou, útlou, mnohdy až šídlovitou ulitou, jež jen velice zřídka příčné vráskování jeví. Nejlépe zachováno přichází z Kieslingswaldy. Exemplary z březenských usazenin bývají vždy smáčklé a uprostřed po délce rýhovitě prolomeny (fig. 10.), zvláště negativy.

Dostí četné exemplary z březenských a chlomeckých usazenin.

7. *Dentalium Strehlense* Gein.

Dentalium Strehlense Geinitz 1874: Elbethalgeb. II. 2. pg. 179. Tab. XXX. fig. 5.

Dentalium ellipticum Sow. Reuss 1845: Verstein. pg. 41. Tab. XI. fig. 20.

Müller 1851: Monogr. d. Petref. d. Aach. Kreidef. pg. 5.

U Srbce, Chocně a Luže vyskytují se chatrně zachovalé exemplary *Dentalia*, jež rovností ulity a nepravidelnou, ač málo zřetelnou, kroužkovitostí přírůstní značně na *Dentalium ellipticum* Sow. u Reusse vyobrazené upomíná, a jež později od Geinitze pod nadepsaným jménem znovu popsáno bylo.

8. *Patella Plauensis* Gein.

(Tab. I. fig. 13.)

Patella Plauensis Geinitz 1849: Quadersandsteing. pg. 142. Tab. IX. fig. 6.

Geinitz 1874: Elbethalg. I. 2. pg. 260. Tab. 57. fig. 13.

Ulitá jest mističkovitá, široce eliptická, s vrcholem silně excentrickým, od něhož se rozbíhají četná, vlnitá nepravidelně nestejná žebra. S nimi křížují se vzrůstní vrásky různé síly.

Několik exemplarů od Korycan, z nichž největší má 8 cm délky a 6 cm šířky.

9. *Patella campanulata* Reuss.

(Tab. I. fig. 12.)

Patella campanulata Reuss 1845: Verstein. II. pg. 110. Tab. 44. fig. 9.

Vysoká ulita s kruhovitou basí má vrchol skoro centralní. Od něho rozbíhají se vysedlá žebra a to tak, že na přední konvexní straně daleko hustěji seřaděny jsou než na zadní straně konkavní. Žebra zdobena jsou vyniklými hrbolky, jež jsou sestaveny v koncentrické řady. Mezi 2 hlavní žebra vkládá se 1—5 slabších žebírek, jež nezfídka opět jsou zrnkovány a mezery mezi nimi slabě důlkovány.

Pouze 2 exemplary od Korycan.

Dle zevního tvaru ulity náležel by nadepsaný druh ku rodu *Pileolus*, ač význačné ústí pro tento rod u žádného z exemplarů nebylo lze vypreparovati.

10. *Acmaea subcentralis* d'Arch.

(Tab. I. fig. 14—18.)

Acmaea subcentralis d'Archiac 1847: Mém. de la soc. geol. de France 2 sér. II. T. pg. 334. Tab. XXII. fig. 5.

? *Patella tenuicostata* Mich. Reuss 1845: Verstein. II. pg. 110. Tab. 44. fig. 11.

Ulitá jest eliptická s málo excentrickým tupým vrcholem, od něhož se žebra různého tvaru a různé síly paprskovitě rozbíhají. Se žebry křížují se nepravidelné vzrůstní vrásky. Okrasa ulity jest vůbec velmi proměnlivá a mezi jedinci s četnými jemnými žebry až k takovým, kteří mají malý počet ale širokých žeber, jest celá řada přechodů.

Velmi hojná v korycanských usazeninách zvláště u Korycan a Radovesnic.

Reussova *Acmaea tenuicostata* Mich. (l. c.) jest nadepsanému druhu mnohem více podobna, než druh od Geinitze (Elbethalg. I. 2. pg. 248. Tab. 58. fig. 9.) pod jménem *Pileolus subcentralis* d'Arch. s ním synonymovaný, který daleko pravděpodobněji rodu *Emarginula* přísluší.

11. *Acmaea concentrica* Reuss.

(Tab. I. fig. 19—21.)

Acmaea concentrica Reuss 1845: Verstein. II. pg. 110. Tab. 44. fig. 10.

Ulitá ovální, mnohdy až kruhovitá zdobena jest vyniklými, koncentrickými, tu a tam velmi pravidelnými kruhy. Vrchol málo excentrický, skoro centralní. U otěelých exemplarů patrně bývá slabé žebírkování od vrcholu paprscitě se rozbíhající. Na jádrech bývá velmi pěkně zřetelný podkovitý otisk svalu.

Hojná v různých velikostech v korycanských usazeninách, zvláště u Korycan.

12. *Acmaea depressa* Geir.

(Tab. I. fig. 22, 23.)

Fissurella depressa Geinitz 1843: Charakt. III. pg. 75. Tab. XVIII. fig. 24.

Jemná lesklá ulita s excentrickým vrcholem má basis skoro kruhovitou. Od vrcholu rozbíhají se paprscitě jemná žebírka, jež se s koncentrickými dosti pravidelnými kroužky křížují.

Jen několik nepříliš zachovalých exemplárů na Dyscinu upomínajících z usazenin březenských. Identita našich exemplárů s nadepsaným od Geinitze (l. c.) neprávem ku rodu *Fissurella* přiřčeným druhem jest nepopíratelná. Zdá se, že i *Fissurella patelloides* Reuss (Verstein. pg. 43. Tab. XI. fig. 9.) exemplar téže specíe bez zřetelných žebíř jest.

13. *Rimula cretacea* m.

(Tab. I. fig. 31—33.)

Ulita s basí vejčitou má vrchol silně excentrický, vyniklý a zobánkovitě zahnutý. Od vrcholu rozbíhají se paprskovitě nízká žebra, jež ku přední konvexní straně slábnou, až úplně mizí. Středem této hladké části táhne se od vrcholu až asi do $\frac{2}{3}$ výšky již pouhým okem zřetelný šev, který na svém spodu v krátkou skulinu se ořvívá. Skulina zanechává na jádru stopu v podobě vysedlého kýlku, po jehož straně široké otisky podkovitého vlasu končí.

Pouze 4 exemplary od Korycan.

Širší a vyšší ulitou, nehledě ani ku skulině na přední straně, rozeznává se nadepsaný druh od *Patella semistriata* Goldfuss (Petref. Germ. III. pg. 7. Tab. 167. fig. 12; Reuss: Verstein. II. pg. 110. Tab. 44. fig. 8), již se jinak dosti přibližuje.

14. *Emarginula intermedia* m.

(Tab. I. fig. 29, 30.)

Vysoká ulita s vrcholem tupým, excentrickým, zahnutým zdobena žebry nestejnými, tak že mezi sousední 2 zvláště vyniklá vkládají se 3 slabší, z nichž střední převládá. Mězery mezi žebry jsou dubkovány. Středem přední konvexní strany táhne se dosti hluboký šev, který se ku konci v štěrbínu asi $\frac{1}{5}$ výšky obsahující ořvívá.

Pouze 5 exemplarů z Korycan.

Vylíčený druh stojí asi uprostřed mezi *Emarginula Hoeveni* Binkh a *Emarginula radiata* Binkhorst (Monogr. des Gastr. et des Ceph. d. l. craie sup. du Limbourg pg. 57. Tab. IV. fig. 6, fig. 7). Ulita pod jménem *Pileolus subcentralis* d'Arch. u Geinitze (Elbethalg. I. 2. pg. 248. Tab. 57. fig. 9) vyobrazená zdá se býti s nadepsaným druhem totožná.

15. *Emarginula conica* Binkh.

(Tab. I. fig. 24—27.)

Emarginula conica Binkhorst 1861: Monogr. des Gastr. et des Cephal. de la craie sup. de Limbourg pg. 56. Tab. IV. fig. 4.

Ulita vysoká se stran až skoro skulinovitě smáčklá, s vrcholem excentrickým, ku předu posunutým, tak že přední, štěrbínou opatřená strana kratší bývá než strana zadní. Od vrcholu rozbíhají se četná žebra, střídavě nestejná, s nimiž se pravidelné koncentrické kroužkování křižuje. Kromě toho patrný bývají nepravidelné přírůstní vrásky. Po kratší přední straně táhne se jemný sotva pouhým okem zřetelný šev, na svém konci jen nepatrně otevřený. Jádra jsou rovněž ze stran smáčklá a mají na přední straně zřetelný zbytky skuliny.

Několik exemplarů od Korycan, většinou v podobě jader.

16. *Emarginula fr. fissuroides* Bosq.

(Tab. I. fig. 28.)

Emarginula fissuroides Bosquet 1851: Über drei neue Arten der Gattung *Emarginula*. Palaeontographica I pg. 327. Tab. XLI. fig. 1—3.

Pouze jediný exemplar veliké *Emarginuly*, jež s nadepsaným druhem dosti souhlasí. Ulita jest širší než vyšší s basí elliptickou s vrcholem excentrickým, od něhož četná žebra buď střídavě nestejná neb místy mezi sebou stejná paprskovitě se rozbíhají. Se žebry křižuje se skoro pravidelné, koncentrické páskování, jímž mezery mezi žebry v úhledné čtverečné jamky rozděleny jsou. Na přední straně táhne se od vrcholu hluboká a dosti široká rýha.

Exemplar pochází od Přemyšlan z korycanských usazenin a jest 3·5 cm dlouhý a 2·5 cm široký.

Velmi blízká jest *Emarginula Guerangeri* d'Orbigny (Pal. Franç. Terr. crét. II. pg. 393. Pl. 234. fig. 9—10).

17. **Pleurotomaria antiqua** Binkh.

(Tab. I. fig. 34.)

Halidis antiqua B i n k h o r s t 1861: Monogr. des Gastr. et des Cephal. de la craie de Limbourg pg. 81. Pl. V^a fig. 4.

Ulita sestává ze tří rychle se rozšiřujících závitků, jež na přední straně vyniklým ve velké hrboulky rozděleným kýlem lemovány jsou. Hrboulky na kýlu, zvláště ony blíže ústí opatřeny jsou uprostřed oblým otvorem, Ulita jest jinak jemně páskována a pásy rozděleny vzrůstnými vráskami na zrníčka. Jádra jsou hladká, až na hrbolkatou vysedlinu, která odpovídá kýlu.

Pouze 4 exemplary od Korycan, jež vzdor některým odchylkám přece s nadepsaným druhem tak souhlasí, že by nové pojmenování zbytečno bylo. Rodová příslušnost není dokázána.

18. **Pleurotomaria Friči** m.

(Tab. I. fig. 35.)

Ulita plochá ze 2 závitků složená, z nichž poslední velmi široký jest a na předu zdoben hrbolkatou páskou, avšak méně vyniklou než u druhu předešlého. Také zde hrbolky na pásce alespoň konečné otevřeny byly. Ostatní plocha ulity jest zřetelně páskovaná a pásy rozděleny vzrůstnými pravidelnými vráskami v úhledné řady zrněk. Jádra jsou hladká a mají jen vyniklou, rovněž hrbolatou pásku na předním kraji.

V několika exemplarech od Korycan. Druh tento souhlasí ještě více s rodem *Haliotis* než druh předešlý.

19. **Pleurotomaria Geinitzi** d'Orb.

(Tab. I. fig. 36, 37.)

Pleurotomaria Geinitzi d' O r b i g n y 1850: Prodrum II. pg. 153.

G e i n i t z 1874: Elbethalgebirge I. 2. pg. 258. Tab. 58. fig. 2—3.

Pleurotomaria gigantea Sow. G e i n i t z 1843: Nachtrag zur Charakt. pg. 10. Tab. V. fig. 5.

R e u s s 1845: Verstein. pg. 47. Tab. VII. fig. 18.

G e i n i t z 1846: Grundriss pg. 356. Tab. XV. fig. 3—4.

Pleurotomaria texta v. Münst. (ex parte) G e i n i t z 1849: Quadersandstg. pg. 134.

Vysoká ulita z četných rovných neb středem poněkud vtisklých závitků složená. Skořápka velmi zřídka bývá částečně zachována. Zářez pyskový posunut značně k zadnímu švu, od něhož pouze několika páskami oddělen jest. Ostatní plocha pokryta jest četnými zrnitými páskami různé síly.

Obyčejně v podobě hladkých jader z korycanských usazenin od Kamejku, Kutné Hory, Zbislavi.

20. **Pleurotomaria seriatogranulata** Goldf.

(Tab. I. fig. 38.)

Pleurotomaria seriatogranulata G o l d f u s s 1841: Petref. Germ. III. pg. 75. Tab. 186. fig. 10.

G e i n i t z 1846: Grundriss pg. 356. Tab. XV. fig. 2.

G ü m b e l 1868: Abh. d. k. bayer. Akad. d. Wiss. II. Cl. X. B. pg. 74.

G e i n i t z 1874: Elbethalg. I. 2. pg. 166.

Pleurotomaria secans d'Orb. R e u s s 1845: Verstein. I. pg. 47. Tab. X. fig. 8.

Tvar i okrasa ulity značně varirují. Závitky jsou četné s malým vysedlým kýlem uprostřed. Poslední závitok láme se náhle skoro ostrou hranou v basalní plochu. Povrch závitků pokryt četnými páskami různé síly, jež příčnými vráskami na úhledná zrnka rozděleny jsou. Obyčejně bývá mezi středním kýlem závitku a zadním švem 4 stejné neb 8 střídavě nestejných pásek.

V bělohorských a malnických usazeninách obecná. Exemplary z malnických usazenin mají jemnější páskování a přibližují se druhu následujícímu.

21. **Pleurotomaria linearis** Mant.

Pleurotomaria linearis Mant. Reuss 1845: Verstein. I. pg. 47 Tab. X. fig. 8a.

Geinitz 1846: Grundriss pg. 355. Tab. XV. fig. 1.

Kner 1850: Haidingers Naturw. Abh. III. pg. 18.

Müller 1851: Monogr. d. Petref. d. Aach. Kreidef. pg. 47.

Geinitz 1874: Elbethalg. II. 2. pg. 165. Tab. 29. fig. 10.

Brauns 1875: Senonen Mergel d. Salzberges. Zeitschr. f. ges. Naturw. Neue Folge XII. B. pg. 356.

Trochus linearis Mantell 1822: Geol. of Sussex pg. 110. Pl. 18. fig. 16—17.

Geinitz 1840: Charakter. II. pg. 46. Tab. XIII. fig. 8. Tab. XV. fig. 18—19.

Pleurotomaria distincta Duj. Goldfuss 1841/44: Petref. Germ. III. pg. 75. Tab. 187. fig. 1.

Römer 1841: Nordd. Kreideg. pg. 82.

Několik nedokonale zachovalých exemplarů z usazenin jizerských a teplických, jež silně kýlnatými závitky a jemnější okrasou od druhu předešlého se sice liší, avšak nedostatečností svou nijak schopny nejsou řešiti pravou příslušnost zvláště proto, že tolik sobě podobných forem pod různými jmény popsáno jest.

22. **Pleurotomaria perspectiva** (Mant.) Gein.

Pleurotomaria perspectiva (Mant.) Geinitz 1874: Elbethalg. II. 2. pg. 166. Tab. XXIX. fig. 11.

Pouze v podobě jádra z teplických usazenin od Lože. Jádra shodují se s vyobrazením Geinitzovým (l. c.) dosti dobře. Závitky jsou mnohem vyšší a umbilicus mnohem užší než u druhu předešlého. Tu a tam znatelný jsou na závitcích nepatrné stopy páskování.

Material náš jest příliš nepatrný, než aby kritický rozbor synonym u Geinitze uvedených dovoloval. Tolik však s úplnou pravděpodobností říci lze, že anglické (Mantell, Sowerby) a francouzské (d'Orbigni) exemplary nadepsaného jména se saskými a našimi exemplary identifikovati nelze. Spíše se zdá, že druh pod jménem *Trochus regalis* Römer (Nordd. Kreideg. pg. 81. Tab. XII. fig. 7.) vyobrazený a popsáný s našimi zástupci identický jest.

23. **Phasianella dubia** m.

(Tab. I. fig. 39, 40.)

Pouze několik exemplarů z chlomeckých pískovců od Chlomku, jež, pokud méně příznivá zachovalost jich souditi dovoluje, ku nadepsanému rodu postaviti lze. Závitků bylo kolem osmi dosti klenutých, se skořápkou hladkou, švů ostrých, málo znatelných, vpadlých. Povahou zadních švů liší se od podobné poněkud *Natica vulgaris* Reuss, jež zadní švy na plocho stisklé má.

Největší jádro kol 3 cm dlouhé.

24. **Turbo Leblanci** d'Arch.

(Tab. II. fig. 4.)

Turbo Leblanci d'Archiac 1847: Mém. de la Soc. geol. de France 2 sér. II. Tome pg. 339. Pl. XXIII. fig. 8.

Geinitz 1874: Elbethalg. I. 2. pg. 254. Tab. 55. fig. 13, 14.

Ozdobná ulita sestává z 5—6 stupňovitých závitků proměnlivé okrasy. Stálým znakem v okrase závitků jsou 3 hrubě vroubované pásy, z nichž první zadní šev lemuje, druhá a třetí asi středem závitků se táhnou. Mezery mezi páskami vyplněny různě, buď jedinou, neb 3 i více slabšími páskami. Kromě toho bývají mezery mezi páskami hustě a pravidelně čárkovány. Páskování táhne se také na basalní plochu a tu pak dvě pásy kolem znatelného pištělu zvláště silně vynikají.

Četné exemplary od Korycan v různých velikostech od 0.5—1.0 cm výšky.

25. **Turbo Naumanni** Gein.

(Tab. II. fig. 5—10.)

Turbo Naumanni Geinitz 1874: Elbethalg. I. 2. pg. 255. Tab. 56, fig. 5—6.

Turbo Goupilianus d'Orb. Geinitz 1874: ibidem. Tab. 56, fig. 1—4.

Trochus Leonhardi Geinitz 1874: ibidem. Tab. 56, fig. 7.

Solarium Zschani Geinitz 1874: ibidem. Tab. 56, fig. 9—10.

V tvaru, okrase a velikosti velmi proměnlivý druh a jen hojnému materialu děkovati dlužno, že přechody mezi jednotlivými, dosti odchylnými, zvláště stářím, formami zjistiti možno bylo.

Největší a tudíž nejstarší exemplary (fig. 5.) popsány jsou u Geinitze jako T. Goupilianus d'Orbigny. Uлита sestává z 5—6 rychle se rozšiřujících závitků zdobených granulovanými páskami, z nichž 3 a 4 od zadního švu čítaje větších rozměrů bývají. Granule na páskách vynikají často na způsob hrotů. Mezery mezi páskami bývají buď slabšími páskami vyplněny neb na přič rýhovány. Ústí jest úplně kruhové, pysky souvisí a jsou naduřelé. Zevní pysk má uvnitř podélné rýhy, jež na hladkých jádrech v podobě (fig. 7.) kýlků znatelný jsou. Největší exemplar jest 3 cm široký a ústí samo má 1 cm v průměru.

Menší exemplary méně zachovalé jeví se v tvaru od Geinitze (l. c.) pod jménem T. Naumanni Geinitz popsaném a jsou nejrozšířenější. Zachovalejší jich exemplary mají tvar T. Leonhardi Geinitz (l. c.). Neobvyklý dojem činí u mnohých vnitřní pysk, který až i o celé otočení zevní pysk předchází a ulitě cizího rázu dodává (fig. 8, 9.).

Konečně nejmladší exemplary okrasou ulity nejodchylnější jsou. U nich třetí páska na závitku velmi silně skoro kýlnatě vyniká a ne méně pásy kolem pištělu. Ulity toho tvaru popsány byly od Geinitze (l. c.) pod jménem Solarium Zschani Gein. Celá řada přechodů svědčí, že jsou to jen mladá stadia nadepsaného druhu.

Současně s ulitami popsány vyskytuje se čočkovité víčko (fig. 10.) v nejrozmanitějších velikostech od 0.2—1.0 cm v průměru. U jednoho exemplaru zachovalo se v samém ústí, což příslušnost jich jasně dokazuje.

Velmi hojný u Korycan.

26. **Turbo pseudohelix** Reuss.

(Tab. II. fig. 11—15.)

Trochus pseudohelix Reuss 1845: Verstein. II. pg. 112. Tab. 44, fig. 23.

Trochus canaliculatus Reuss 1845: ibid. pg. 112. Tab. 44, fig. 25.

Uлита velmi proměnlivá. Skořápka jest silná, ústí široce ovalní s pysky nesouvislými, z nichž zevní poněkud ztlustlý jest, vnitřní pak zoubkem zakrývá pištěl. V okrase a tvaru ulity lze rozeznati 3 variety.

U první variety jsou závitky zaoblené (fig. 11.) a hustými jemnými páskami pokryté. Pouze u 2 exemplarů páskování není zřetelné a na podobných se asi pojmenování Reussovo „pseudohelix“ stalo.

U druhé variety (fig. 15.) pokryt povrch zaoblených závitků nečetnými granulovanými páskami.

U třetí variety (fig. 13. 14.) mají závitky jednu neb dvě tupé vysedliny a jsou zdobeny hustým páskováním, s nímž se pravidelné vráskování vzrůstá kříží.

Mezi jednotlivými varietami jsou různé přechody. Společná známka skoro všech exemplarů jest rýhovitá zaškracenina podél zadního švu.

V korycanských usazeninách obecný druh. První varietta hlavně u Korycan v různých velikostech od 0.2—3.5 cm výšky. Druhá a třetí varietta hlavně u Radovesnic.

27. **Turbo Geslini** d'Arch.

(Tab. II. fig. 16—19.)

Turbo Geslini d'Archiac 1847: Mém. de la Soc. géol. de France 2. sér. II. Tome pg. 339. Pl. XXIII. fig. 7.

Geinitz 1874: Elbethalg. I. 2. pg. 252. Tab. 55, fig. 10.

Trochus Reichi Geinitz 1874: Elbethalg. I. 2. pg. 252. Tab. 55, fig. 11.

? Geinitz 1841: Charakt. pg. 47. Tab. XV. fig. 24.

U mladších exemplarů jest ulita daleko štíhlejší než u starších, u nichž vrchol pravidelně ulomen a hmotou skořápečnou ploše zaplněn bývá, což i u žijících forem se vyskytuje. Pysk zevní jest silně naduřen a uvnitř

širokými ústí velmi súzujícími zuby ozbrojen, z nichž nejsilnější na spodu sedí. Zevně od zubů jest kraj pysku ještě jemně na způsob zoubků rýhován. Povrch skoro plochých závitků ozdoben četnými pravidelnými páskami. Z těch dvě nejsilnější a nejširší mezerou oddělené závitky kýlovité na předu lemuji a u nich také přestávají četná pravidelná s páskami hrbolkatě se křížující žebra. Mezery mezipásečné bývají jemně rýhovány. Plochá basis pokryta širokými zrnkatými páskami. Jádra jsou buď hladká aneb jsou na nich žebra neb i pásy znatelný.

28. **Turbo Roissyi** d'Arch.

(Tab. II. fig. 20.)

Littorina Roissyi d'Arch. 1847: Mém. de la Soc. géol. de France 2 sér. II. Tome pg. 337. Pl. XXIII. fig. 3.

Závitky nečetné, zvolna se rozšiřující jsou značně zaobleny a velmi jemně na přič rýhovány. S rýhováním křížují se místy dobře patrné vzrůstní vrásky. Umbilicus nezřetelný. Ústí jest oblé, ale okraje pysků nejsou zachovány. Skořápka velmi silná.

Několik exemplarů od Radovesnic.

Zachovalé exemplary souhlasí značně s nadepsaným druhem. Ze saské křídly vyobrazuje Geinitz (Elbthalg. I. 2. pg. 225. Tab. 61, fig. 1.) pod jménem Turbo Raulini d'Arch. druh dosti příbuzný.

29. **Turbo spinifer** m.

(Tab. II. fig. 21, 22.)

Závitky nečetné, rychle se rozšiřující zdobený třemi řadami až ostnitě vyniklých hrbolků. První řada podél zadního vlnitého švu bývá nejslabší, druhá středem závitku se táhnoucí nejsilnější kromě posledního závitku, na němž třetí řada vyniká. Mezi 2. a 3. řadu vkládá se slabá vrubovaná páska, ne u všech exemplarů stejné patrná. Basální plocha jest vrubovaně páskována, umbilicus patrný není. Jádra většinou hladká.

Dosahuje značných rozměrů. Jediný exemplar vyniká neobyčejnou štíhlostí ulity, ač o identitě jeho pochybovati nelze.

Několik exemplarů od Korycan.

30. **Turbo Korycanensis** m.

(Tab. II. fig. 23.)

Maličký druh, který sice značně tvarem ulity a povahou ústí na Trochus parvus Briart et Cornet (Mém. Acad. Belgique XXXIV. pg. 37. Pl. III. fig. 48, 49) upomíná, avšak okrasou u četných exemplarů velmi konstantní přece se liší. Závitky počtem 4—5 zdobený jsou 1, zřídka 5, poslední však vždy 5 páskami granulovanými. První páska zadní šev lemuující bývá nejsilnější. Mezi sousední pásy vkládá se 1—3 pásy slabší. Málo sklenutá basální plocha jest rovněž páskovaně vrubovaná.

Zvláštností u tohoto druhu jest, že blíže k ústí hlavní pásy slábnou až na stupeň pásek vedlejších, tak že větší neb menší část posledního závitku hustými, skoro stejnými, negranulovanými páskami jest poseta, s nimiž se četné vzrůstní vrásky, jen v těchto místech patrné, křížují. Zevní pysk měl uvnitř několik podlouhlých zoubků. Umbilicus není patrný.

Četné exemplary od Korycan.

31. **Turbo decemcostatus** v. Buch.

(Tab. II. fig. 24.)

Solarium decemcostatum v. Buch. Reuss 1845: Verstein. I. pg. 48. Tab. X. fig. 12.

Turbo Buchi Goldf. Geinitz 1874: Elbthalg. II. 2. pg. 164. Tab. 29, fig. 8.

Nečetné, málo vyniklé závitky zdobený jsou 5 granulovanými páskami, z nichž třetí silnější bývá a na závitcích blíže vrcholu kýlovitě vyniká. Pouze u dobře zachovalých exemplarů znatelný jsou mezi páskami sousedními ještě po jedné slabší, tak že počtu 10 dosahují, odkud jméno druhu. Basální plocha jest též páskována se širokým umbilikem, který velmi naduřelá váska kýlnatě lemuje. Od hrbolků této pásy rozbíhají se žebrované stluštěniny jednak na plochu basální jednak dovnitř umbiliku.

Ve vyšších usazeninách od teplických počínaje až do chlomeckých. Nejhojněji u Lenešic a Holic.

32. Turbo glaber Müll.

(Tab. II. fig. 25.)

Turbo glaber Müller 1851: Monogr. d. Petref. d. Aach. Kreidef. pg. 43. Tab. V. fig. 6

Pouze několik chatrných exemplarů od Chlomku a Kieslingswaldy, jež tvarem ulity a hladkostí závitků s vyobrazením i popisem nadepsaného druhu úplně se shodují.

33. Turbo Goupilianus d'Orb.

Několik velmi chatrných exemplarů velkého Turbona, jež pod nadepsaným jménem od Dra A. Friče (Iserschichten. Archiv für d. naturw. Landesdurchf. von Böhm. pg. 95, fig. 58) z jizerských usazenin popsány byly. Rychle se rozšiřující závitky jsou dosti hrubě páskovány.

Na pravou příslušnost z nedokonalého materialu souditi nelze.

34. Trochus Duperreyi d'Arch.

(Tab. II. fig. 26, 27.)

Trochus Duperreyi d'Archiac 1847: Mém. de la Soc. géol. de France. 2 sér. II. Tome pg. 336. Pl. 23, fig. 2.

Geinitz 1874: Elbthalg. I. 2. pg. 252. Tab. 55, fig. 8.

Turbo Astierianus d'Orb. Reuss 1846: Verstein. II. pg. 112. Tab. 44, fig. 22.

Turbo Reussi Geinitz 1849: Quadersandsteing. pg. 132.

Závitky dosti ploché zdobený jsou vrubovanými páskami, z nichž ona zadní šev lemující nejsilnější jest. Obyčejně bývá 5—6 pásek hlavních, mezi něž se po jedné pásce slabší vkládá. Basální plocha jest též vrubovaně páskována. Ústí široké, vnitřní pysk s malým zoubkem u spodu. Zevní pysk má na vnitřní ploše 5 velmi protáhlých zoubků, jež na jádrech hladkých dosti vysoko sledovati lze v podobě rýh. U mladších individuí předchází vnitřní pysk ve vývoji o celé vinutí pysk zevní.

Hojně v různých velikostech od Korycan.

35. Trochus Geinitzi Reuss (non Briart).

(Tab. II. fig. 28—30.)

Trochus Geinitzi Reuss 1846: Verstein. II. pg. 112, Tab. 44, fig. 24.

Geinitz 1874: Elbthalg. I. 2. pg. 250. Tab. 55, fig. 1—2.

Trochus granulatus Geinitz 1841: Charakter. II. pg. 46. Tab. XV. fig. 20.

Ulita vysoká, se závitky plochými úplně přiléhajícími, tak že švy znatelný nejsou. Závitky zdobený jsou 4 páskami většinou granulovanými, z nichž první, zadní šev lemující, jest nejsilnější, druhá nejslabší a mnohdy dvěma jemnými nahrazena bývá. Čtvrtá nedosahuje předního kýlovitě zlomeného kraje. Basální plocha jest rovná, jemně vrubovaně páskovaná. Umbilikus chybí. Ústí úzké, vnitřní pysk na spodu zoubkovitě stluštěn.

Velmi charakteristická jsou jádra. Závitky jsou u nich tenké, ostrohranné a mají na spodní ploše po celé délce rýhovitý otisk, kdežto na svrchní straně táhne se páskovitá vysedlina.

Velmi hojný v nejrozmanitějších velikostech od Korycan.

36. Trochus Buneli d'Arch.

(Tab. II. fig. 1—3.)

Trochus Buneli d'Archiac 1847: Mém. de la Soc. géol. de France. 2 sér. II. Tome. pg. 335. Pl. XXII. fig. 9.

Geinitz 1874: Elbthalg. I. 2. pg. 251. Tab. 55, fig. 4—7.

Phorus granulatus Geinitz 1846: Grundriss pg. 349, Tab. 14, fig. 18.

Závitky ploché až i vyhloubené mají přední kraj kýlovitý s ostrými, u některých až trnitými hrbolky. Zadní šev lemován řadou silnějších zrněk. Ostatní plocha jest zdobena různým počtem stejných neb střídavě nestejných pásek zrnitých, s nimiž se vzrůstní vrásky křížují. Basis skoro plochá, hrubě vrubovaně páskovaná

bez umbiliku. Ústí šikmo podlouhlé, vnitřní pysk s malým zoubkem na spodu, zevní pysk v určité vzdálenosti od kraje silně naduřen, jak na jádrech před koncem zaškrbených dobře patrně. Jádra liší se svými oblými závitky naprosto od *Trochus Geinitzi* Reuss, ač téměř mnohé exemplary dosti nápadně se přibližují. U ulit převládá sice šířka nad výškou, avšak vyskytují se též jedinci značně protáhli. Zajímavě jest několik exemplarů od Kněživky, u nichž zevní pysk skoro křídlovitě rozložen jest, což snad vysvětliti se dá tak, že tlakem část zevního pysku před ztluštěninou rozehnána byla.

Několik exemplarů od Korycan a Kněživky.

Velmi podobné ne-li totožné jsou ještě i *Trochus Huoti* d'Archiac a *Trochus Cordieri* d'Archiac (l. c., fPl. XXII. fig. 10, fig. 8) a *Ziziphinus Geinitzianus* Stolička 1868 (Crét. Gastr. of South India pg. 373. Pl. 24. fig. 11—15).

37. *Trochus Radovesnicensis* m.

(Tab. II. fig. 31, 32.)

Závitky ploché, levotočené s 5 řadami úhledných hrbolků, z nichž poslední přední šev kýlovitě lemuje. Mezi sousední pásy vkládá se po jedné, daleko jemněji granulované pásce. Pouze mezi 4. a 5. řadou jsou vloženy pásy tři, z nichž střední převládá a zarůstajícímu švu *Pleurotomarií* ne nepodobná jest. Basis plochá, páskovaná, umbilikus chybí.

Několik exemplarů z korycanských usazenin od Radovesnic.

Z levotočených dosti vzácných *Trochů* jest mu *Trochus Morteanensis* Pictet et Campiche (Matériaux Suisse. Foss. crét. pg. 511. Pl. 85. fig. 13—14.) dosti podobný.

38. *Trochus Engelhardti* Gein.

(Tab. II. fig. 33—36.)

Trochus Engelhardti Geinitz 1874: Elbethalg. II. 2. pg. 163. Tab. 29, fig. 5.

Úhledný, v okrase a tvaru velmi proměnlivý druh, který na *Trochus Baneli* d'Arch. nápadně upomíná. Přední kraj závitků lemován ostrou, kýlovitou, ano až křídlovitou páskou v hrbolky až i trnitě rozdělenou. Zadní šev rouben jest řadou silných zrněk. Ostatní plocha závitků bývá odchylně zdobena, až i hladká. Málo klenutá basis jest rovněž páskovaná. První páska ostrému kýlu následující bývá největší, ostatní slabé, až opět poslední, která zřetelný umbilikus lemuje, nad sousední vyniká. Závitky jsou obyčejně ploché, až i vyhloubené. Pouze u málo exemplarů jsou zaobleny a dodávají pak celé uliti zjevu velice odchylného.

Četné exemplary z březenských usazenin. Také z chlomeckých dva exemplary.

39. *Trochus armatus* d'Orb.

(Tab. II. fig. 37.)

Trochus armatus d'Orbigny 1850: Prodrome II. pg. 224.

Geinitz 1874: Elbethalg. II. 2. pg. 164. Tab. 29, fig. 7.

Trochus Basteroti Brongn. Geinitz 1840: Charakt. I. pg. 46. Tab. XIII. fig. 9.

Römer 1841: Nordd. Kreideg. pg. 81.

Goldfuss 1841/44: Petref. Germ. III. pg. 58. Tab. 181. fig. 7.

Reuss 1845: Verstein. I. pg. 48.

Geinitz 1846: Grundriss pg. 347.

Ploché, střechovitě přesahavé závitky zdobeny jsou 5 vrubovanými páskami, z nichž první zadní šev lemující s třetí nejslabší skoro stejná jest. Pátá lemuje přední kraj kýlovitě. Basální plocha vrubovaně páskovaná s málo zřetelným, dvěma řadami silnějších zrněk roubeným umbilikem.

Několik exemplarů z březenských usazenin od Holic a Meronic, méně z teplických od Čížkovic. Jest pravděpodobno, že nadepsaný druh pouze odchylným tvarem druhu předešlého jest.

40. **Trochus tuberculatocinctus** v. Münst.

(Tab. II. fig. 38.)

Trochus tuberculatocinctus v. Münst. Goldfuss 1841/44: Petref. Germ. III. pg. 60. Tab. 181, fig. 12.

Pouze jediný exemplar z Chříbské nepřilíš zachovalý. Vysedlým kýlem uprostřed závitků znatelně granulovaným a menším kýlem před ním přibližuje se jednak k nadepsanému druhu, jednak také druhu *Delphinula tricarinata* Römer (Nordd. Kreideg. pg. 81. Tab. XII. fig. 2—6), který také od Geinitze (*Quadersandsteing.* pg. 132) z části s nadepsaným druhem spojen byl.

41. **Trochus** sp.

(Tab. II. fig. 39.)

Pouze jediný velmi chatrný exemplar od Vinar s plochými závitky, které mají na předním švu dva, poslední závitky tři hladké kýly, jímž ještě dva méně znatelné následují. Basis plochá bez znatelného umbiliku. Svým zjevem upomíná na *Trochus Geinitzi* Reuss. Snad k nadepsanému náleží též jádra, jež se ve vyšších usazeninách vyskytují a jádrům jeho podobají.

42. **Teinostoma cretaceum** d'Orb.

(Tab. II. fig. 40, 41.)

Teinostoma cretaceum d'Orb. Stolička 1868: Crét. Gastr. of South India pg. 350. Pl. 25. fig. 7.

Geinitz 1874: Elbethalg. I. 2. pg. 257. Tab. 56. fig. 13.

Rostela cretacea d'Orbigny 1846: Voy. Astrolab. Pal. Pl. IV. fig. 18—21.

Pitonelus cretaceus d'Orbigny 1850: Prodrome II. pg. 223.

Nepatrná ulita tvořena jest 3—4 stisklými, z posledního závitku širokého sotva vynikajícími závitky, s povrchem hladkým, lesklým, jen při silném zvětšení vráskovaným. Ústí jest kruhovitě, vnitřní stlustlý pysk laločnatě přes umbilikus rozložen.

Šest exemplarů od Korycan.

43. **Teinostoma Stoliczkai** Gein.

(Tab. II. fig. 42—44.)

Teinostoma Stoliczkai Geinitz 1874: Elbethalg. I. 2. pg. 257. Tab. 56, fig. 14.

Liší se od předešlého druhu jednak vyšší ulitou, jednak a hlavně tím, že přední kraj posledního závitku ostrý až kýlovitý jest a na basalní ploše se ještě druhá, tupě kýlovitá vysedlina táhne. Také podél zadního švu jest slabá vysedlina znatelná.

Dva exemplary od Korycan.

44. **Pileolus capillaris** Gein.

(Tab. II. fig. 45—47.)

Pileolus capillaris Geinitz 1874: Elbethalg. I. 2. pg. 249. Tab. 57, fig. 10.

Ulita s basí široce ovální má vrchol málo excentrický, zahnutý. Od vrchole rozbíhá se velmi jemné, prostému oku sotva patrné žebrování. Mezi dvěma silnějšími žebry leží tři slabší a z těch prostřední opět převládá. V mezerách mezižebních znáti jest jemné a koncentrické rýhování.

Jediný exemplar od Korycan.

45. **Pileolus Koninckianus** de Ryckh.

(Tab. II. fig. 48.)

Pileolus Koninckianus de Ryckh. Geinitz 1874: Elbethalg. I. 2. pg. 248. Tab. 57, fig. 7—8.

Acmaea Koninckiana de Ryckholt 1847; Mém. cour. de l'Acad. R. Belgique, Tome XXIV. pg. 62. Pl. II. fig. 33—34.

Helcion Malaisei Briart et Cornet 1865: Mém. cour. de l'Acad. R. Belgique. Tome XXXIV. pg. 38. Pl. III. fig. 46—47.

Ulita mističkovitá s basální plochou oblou, vrcholem excentrickým, zahnutým, zdobena jest četnými místy střídavě nestejnými žebry, jež na zadní vyduť ploše silnější a od sebe vzdálenější jsou než na ploše střední. S paprskovitým žebrováním křížuje se koncentrické rýhování pouze však v mezerách trochu znatelné. Na spodu ulity nalézá se skulinovité ústí, u něhož pouze vnitřní zoubkovaný kraj bylo možno vypreparovati.

Četné exemplary z Korycan.

46. *Nerita nodosa* Gein. sp.

(Tab. III. fig. 1—6.)

Natica nodosa Geinitz 1840: Charakter. pg. 47. Tab. 15, fig. 27—28.

Reuss 1845: Verstein. I. pg. 50. Tab. XI. fig. 2.

Natica nodosocostata Reuss 1845: Verstein. II. pg. 113. Tab. 44, fig. 21.

Natica dichotoma Gein. Reuss 1845: ibid. pg. 113. Tab. 44, fig. 16.

Neritopsis nodosa Geinitz 1874: Elbethalg. I. 2. pg. 246. Tab. 54, fig. 17—23.

Natica rugosa Hönigs. Goldfuss 1841/44: Petref. Germ. III. pg. 119. Tab. 199, fig. 11.

Zekeli 1852: Gosaugastrop. pg. 48. Tab. VIII. fig. 8.

Binkhorst 1861: Monogr. des Gastr. et des Ceph. de la craie du Limbourg pg. 41. Pl. III. fig. 15. Pl. Va. fig. 1.

Nerita rugosa Briart et Cornet 1865: Mém. cour. de l'Acad. R. Belgique. Tome XXXIV. pg. 34. Pl. III. fig. 50—52.

Natica Hörnesana Zekeli 1852: Gosauergastrop. pg. 47. Tab. VIII. fig. 7.

Nerita Hörnesana Zek. Reuss 1853: Kritik etc. Sitzgb. d. k. k. Akad. d. Wiss. MN. Cl. XI. pg. 898. fig. 6.

Nerita Zekeliana Stolička 1865: Revision etc. Sitzgb. d. k. k. Akad. d. Wiss. MN. Cl. LII. pg. 48.

Nerita cestophora de Ryckholt 1847: Mém. cour. de l'Acad. Belgique. Tome XXIV. pg. 82. Pl. III. fig. 17.

Nerita glebosa de Ryckholt: ibid. fig. 15—16.

Pravý proteus, co se okrasý skořápky týká. Mezi přechetnými exemplary sotva dva stejně okrášlené vyhledati lze. Společno jest všem exemplarům skulinovité ústí, jehož silný vnitřní pysk 8 zoubků má. Též zevní pysk jest dovnitř sesílen a v zadním koutě širokým zubem opatřen. Všem jsou společná dále jádra velmi charakteristického zjevu. Vrcholové závitky jsou u nich resorbovány a jeví se v podobě pupkovité zaoblíny (fig. 3).

Okrasu ulity tvoří jednak pásy podélné, se švy rovnoběžné, jednak příčná žebra. V okrase ulity lze sestaviti 2 extremy četnými přechodními tvary spojené. U jedněch převládají pásy, u druhých žebra.

První forma (fig. 1) má poslední závitku různým počtem pásek zdobený, jež žebry příčními v hrbolky rozděleny jsou. Pásy jsou buď stejny, neb jich v prvé třetině několik splývá v široký, hrubými hrbolci posázený kýl. Popisovati odchylky jednotlivé bylo by tolik, jako popisovati každý exemplar zvlášť.

U formy druhé (fig. 5, 6) převládají příčná žebra, jež buď jednoduše po závitku se táhnou, aneb se asi v polovici dichotomicky rozdělují a teprve blíže ústí křížují se s páskami podélnými. Forma tato byla zaměňována s podobnou jinak *Natica dichotoma* Gein.

Přechod mezi oběma formami tvoří exemplary (fig. 4), u nichž zadní polovička závitku jest žebrována, přední páskami zrnkována.

V nejrozmanitějších velikostech v korycanských usazeninách (Korycany, Radovesnice, Sandberg, Kamejk, Kněživka, Přemyšlany).

47. *Nerita plebeia* Reuss.

(Tab. II. fig. 49—52.)

Nerita plebeia Reuss 1845: Verstein. II. pg. 112. Tab. 44, fig. 18.

Poslední závitku jest silně nadmut, s vinutím nepatrným. Vnitřní stluštělý pysk má rovný, jemně vroubkovaný kraj s nezjistitelným počtem zoubků. Škořápka hladká, pouze jemnými vzrůstními vráskami

nepatrně brázděná se znatelnou bývalou kresbou barevnou. Na jádrech jeví se resorbované vrcholové závitky v podobě široké paličky.

Několik exemplarů od Korycan, tvarem vnitřního pysku a jádry od následujícího podobného druhu naprosto odchylných.

48. **Nerita complanata** m.

(Tab. III. fig. 7—9.)

Lesklá ulita má vrchol úplně plochý, tvořící s první třetinou posledního závitku jedinou rovinu, pod kterou se pak poslední závitok zaobleně láme. Skořápka jest jemně a zvláště na ploché části úhledně vráskována a nad to jemně rýhována. Vnitřní stluštělý pysk má rovný kraj s patrným zoubkem v zadní třetině. Jádra mají vrchol zatočený, mističkovitě prohloubený a jsou jádrům následujícího druhu velmi podobna.

Několik exemplarů od Korycan.

49. **Nerita cingulata** Reuss.

(Tab. III. fig. 10, 11.)

Nerita cingulata Reuss 1854: Charakter. d. Kreid. Ostalp. Denkschriften d. k. k. Akad. d. Wiss. VII. B. pg. 148. Tab. 29, fig. 6.

Vinutí nad poslední závitok málo vyniklé. Závitky mají vrubované pásy, jichž se na posledním závitku přes 20 čítá. První páska lemujíc zadní šev, jest dosti silná, druhá jest nejslabší a od ní přibývá páskám na síle až do 6—8, od nichž pak pásy slábnou, až pak jedna neb dvě kolem ústí opět silnější jsou. Část závitku s prvními 6—7 páskami jest skoro plochá a od následující se pak závitok zaobleně láme. Ústí jest podlouhle ovální, vnitřní pysk stluštěn a skoro rovný s malým zoubkovitě vyniklým záhybem v zadní třetině. Zevní dovnitř stluštělý pysk má v zadním koutě malý podlouhlý zoubek. Jádra jsou hladká s mističkovitě prohloubeným vrcholem.

Pět exemplarů od Korycan.

Exemplary naše odpovídají tvarem a okrasou ulity úplně nadepsanému druhu, jež Stolička (Revision etc. Sitzungsab. d. k. k. Akad. d. Wiss. MN Cl. LII. pg. 50) spojil s druhem *Nerita Goldfussi* Kef. (Goldfuss: Petref. Germ. III. pg. 115. Tab. 198, fig. 20.) Poslední má však ulitu daleko obléjší s menším počtem pásek, vnitřní pysk s třemi a zevní tolika zoubky opatřen, kolik pásek zevně se táhne.

50. **Neritopsis costulata** Röm.

(Tab. III. fig. 12—14.)

Neritopsis costulata Röm. Geinitz 1846: Grundriss pg. 344.

Geinitz 1874: Elbenthalg. I. 2. pg. 247. Tab. 54, fig. 24, 25. Tab. 57, fig. 3.

Nerita costulata Roemer 1841: Nordd. Kreideg. pg. 82. Tab. XII. fig. 12.

Poslední závitok jest pravidelně páskován. Pásy jsou hladké, negranulované. Mezery mezipásečné jsou stejnoměrně čárkovány. Čárky jsou buď jednoduché, neb v podobě úhlů, jichž vrcholy na zad obrácené sesíleny bývají, tak že se v podobě granulované pásy jeví. U mladých exemplarů jest povrch celý hustými, nepravidelnými vráskami zbrázděn a nezřídka bývá na nich zbarvení tigrované znatelné. Ústí jest široké. Zevní pysk má v zadním koutě nízkou mozolovitou stluštěninu. Vnitřní pysk jest slabě stluštěn, má tři zuby, z nichž prostřední nejmenší jest. Na jádrech nejsou vrcholové závitky resorbovány, nýbrž byly jen zaplňovány.

Několik exemplarů od Korycan.

V literatuře křídové vyskytují se jinde velmi podobné formy. Co Reuss (Verstein I. pg. 49) pod jménem *Nerita costulata* Röm. vyrozumívá, těžko uhadnouti.

51. **Neritopsis** sp.

(Tab. III. fig. 15, 16.)

Pouze jediný nedokonalý exemplar od Korycan, který dle vnitřního, deskovitě stluštělého pysku ku čeledi *Nerit* největší příbuznost jeví.

Jádro jest hladké, závitky vrcholové byly zaplňovány.

52. Solarium Kirsteni Gein.

(Tab. III. fig. 17, 18.)

Solarium Kirsteni Geinitz 1874: Elbethalg. I. 2. pg. 255. Tab. 56, fig. 8.

Malá se shora sploštělá ulita sestává z nečetných rychle se rozšiřujících závitků s vinutím nad poslední závitků málo vyniklým. Závitky zdobeny jsou uprostřed dvěma vysedlými, v úhledné hrbolce rozdělenými kýly, z nichž druhý poněkud menší jest. Mezera mezi kýly vyplněna jest 1—3 nestejnými páskami, část pak mezi prvním kýlem a zadním švem celkem plochá nese 3—4 pásy. Na posledním závitku následuje po druhém kýlu ještě slabší kýlek. Plocha basalní jest páskovaná. Umbilicus jest úzký a ovrouben 1—2 silnými v hrbolce rozdělenými páskami. Ústí zachováno není.

Pouze 3 exemplary od Korycan.

53. Solarium baculitarum Gein.

(Tab. III. fig. 19—21.)

Pleurotomaria baculitarum Geinitz 1874: Elbethalg. II. 2. pg. 167. Tab. 31, fig. 9.

Trochus sublaevis Geinitz 1842: Charakter. II. pg. 73. Tab. 18, fig. 19.

Pleurotomaria sublaevis Gein. Reuss 1845: Verstein. I. pg. 47. Tab. X. fig. 9. Tab. XII. fig. 10.

Geinitz 1846: Grundriss pg. 357. Tab. XIV. fig. 19.

Široce kuželovitá ulita tvořena jest četnými, slabě se rozšiřujícími plochými závitky, z nichž poslední dosti ostrou hranou v basalní plochu se láme. Závitky zdobeny jsou četnými páskami, z nichž ona zadní šev lemující daleko ostatní předčí a v široké, úhledné hrbolce rozdělena jest. Od každého vrcholku vychází většinou rozdvojená vráska, kterou i ostatní pásy závitku v zrnka se dělí. Mnohdy jsou pásy i bez znatelných vrásek rozdvojeny. Nejčastěji však se vyskytuje druh tento v podobě jader. Široká basalní plocha jest rovněž zrnkovatě páskována. Páska široký umbilicus lemující jest nejsilnější, granulovaná a od jednotlivých zrněk vycházejí rovněž rozdvojené vrásky. Ústí a průřez závitků jsou hranaté.

Ani na skořápce ani na jádru nejeví se stopy význačného pro rod Pleurotomaria švu a proto snad spíše druh tento k rodu Solarium postavit lze.

V březenských usazeninách dosti hojně se vyskytuje. Z pískovců chlomeckých jediný odřelý exemplar.

54. Shaparolus Römeri Gein.

(Tab. III. fig. 22, 23.)

Shaparolus Römeri Geinitz 1874: Elbethalg. I. 2. pg. 256. Tab. 57, fig. 6.

Pouze jediný exemplar od Korycan. Závitky nečetné, na plochu vinuté, hladké, bez znatelných vrásek a pásek. Ústí oblé.

Souhlasí s uvedeným vyobrazením Geinitzovým, až na to, že u našeho exemplaru poslední závitků z vinutí vlastního poněkud vysunut jest. Odchylka ta není závažná.

55. Scalaria cf. Dupiniana d'Orb.

(Tab. III. fig. 24.)

Z korycanských usazenin (Korycany, Tissa, Zlosejn) zastoupen jest rod Scalaria několika úlomkovitými jádry, jež sotva správně určit lze. Z vyobrazených nejvíce podobny jsou druhu Sc. Dupiniana d'Orbigny (Pal. Franç. Terr. crét. II. pg. 54. Pl. 154. fig. 10—13). Na jádrech znatelna jsou většinou žebra a tu a tam znáti jest také jemné páskování.

56. Scalaria decorata Röm.

Scala decorata Röm. Geinitz 1874: Elbethalg. II. 2. pg. 162. Tab. 29, fig. 4.

Melania decorata Römer 1841: Nordd. Kreideg. pg. 82. Tab. XII. fig. 11.

Fusus costatostriatus v. Münt. Goldfuss 1841/44: Petref. Germ. III. pg. 23. Tab. 171, fig. 18.

Turrilites undulatus Reuss 1846: Verstein. I. pg. 24. Tab. VII. fig. 8, 9.

Scalaria Dupiniana d'Orb. Kner 1850: Haidingers Naturw. Abh. III. pg. 14. Tab. III. fig. 3.

Kner 1852: Denkschr. d. k. k. Akad. d. Wiss. MN. Cl. III. pg. 303.

Cetné, hlubokými švy oddělené závitky, vysedle žebrované. Poslední závitok jest na rozhraní basální plochy vyniklým kýlem opatřen. Ostatně jest celý povrch závitků úhledně páskován a to blíže vrcholu stejnoměrněji než blíže ústí. Ústí zachováno není. Mnohé exemplary dosahují značných rozměrů.

V usazeninách bělohorských a malnických hojná. V jizerských a březenských jen chatrné exemplary

57. *Scalaria Philippi* Reuss.

(Tab. III. fig. 25—26.)

Scalaria Philippi Reuss 1845: Verstein. II. pg. 114. Tab. 44, fig. 14.

Müller 1851: Monogr. d. Petref. d. Aach. Kreidof. pg. 8.

Nepatrná ulita čítá 5—6 hluboce oddělených závitků, zdobených četnými žebry, s nimiž se 4—6 pásek křížuje. Pásky třetí a čtvrtá bývají silnější. Na posledním závitku jest 6. páska nejvyniklejší a lemuje kýlovitě plochu basální, jež snad rovněž byla páskována. Žebra přecházejí také na basi a končí poblíž koutu ústního naduřeninami, čímž útvar podobný umbiliku vzniká. Ústí jest kruhovitě, se souvislými naduřelými pysky.

V několika exemplarech od Třiblic a Meronic, z nichž největší 4 mm vysoký jest. Méně zřetelný exemplar z Kieslingswaldu upomíná velice na *Turbo subinflatus* Reuss (Verstein. pg. 49. Tab. XI. fig. 12), který snad na málo zachovalém exemplaru nadepsaného druhu založen jest.

58. *Turritella Verneuilliana* d'Orb.

(Tab. III. fig. 27—31.)

Turritella Verneuilliana d'Orbigny 1842/3: Pal. Franç. Terr. crét. II. pg. 47. Pl. 153. fig. 8—9.

d'Orbigny 1850: Prodrome II. pg. 190.

Turritella granulata Sow. Geinitz 1840: Charakt. pg. 44. Tab. XV. fig. 7—11.

Reuss 1845: Verstein. I. pg. 51. II. pg. 114. Tab. XLIV. fig. 12.

Geinitz 1846: Grundriss pg. 325. Tab. 14, fig. 9, 10 (ex parte).

Briart et Cornet 1865: Meule de Bracq. Mém. cour. Acad. Belgique. Tome XXXIV. pg. 29. Pl. III. fig. 43, 44.

Geinitz 1874: Elbenthalg. I. 2. pg. 239. Tab. 54, fig. 3, 4 (ex parte).

Turritella alternans Röm. Reuss 1845: Verstein. I. pg. 114. Tab. XLIV. fig. 13.

V korycanských usazeninách v nejrozmanitějších velikostech hojná. Nejmladší závitky zdobený jsou 3—4 páskami negranulovanými (fig. 28), z nichž ona blíže předního švu jest největší. V této formě popsána byla od Reusse pod jménem *Turritella alternans* Röm. z pískovců zlosejnských, kdež na ploškách v neobyčejném množství se vyskytuje. Mnohdy udržují se tyto 3—4 pásky na závitcích až do značných rozměrů ulity. Většinou přibývá však pásek se vzrůstem ulity a zároveň jeví se snaha pásek, zadní šev lemujících splynouti v jedinou silnější pásku. Obyčejná okrasa dospělých závitků jeví se takto: Zadní šev lemuje vysedlá řada hrubých zrnků. Ostatní plochu závitků zdobí buď 5 stejných stejně od sebe vzdálených pásek (fig. 29), aneb bývá plocha závitků pokryta různým počtem různě silných a různě vzdálených pásek, anž stává se, že celý závitok pokryt jest nesčetnými skoro stejnými páskami, kromě zadního švu. Silná páska na zadním švu jest u dospělých exemplarů dosti charakteristickým zjevem. Bývá jen zřídka ve dvě slabší, ale těsně vedle sebe ležící pásky rozdělena (fig. 30, 31). U takových jeví se pak na závitcích zvláště jemné a četné páskování. Blíže ústí bývá na závitcích zřetelně pěkné vzrůstání vráskování.

Dosahuje délky až 10 cm.

Druh nadepsaný popisován býval většinou pod jménem *T. granulata* Sow. Také d'Orbigny (l. c.) má pod tímž jménem vyobrazenu a popsánu (l. c. fig. 5—7) *Turritellu* našemu druhu tak podobnou, že asi sotva důležitý rozdíl znamenati lze. Anglický druh s citovaným sotva identifikovati lze, což již d'Orbigny vycítil

a druh *T. granulata* Sow. oddělil od anglického druhu pod jménem *T. granulatoides* d'Orbigny (Prodrome II. pg. 148). Většina exemplarů, které Geinitz (l. c.) pod jménem *T. granulata* Sow. popisuje, zdá se, že náleží druhu *T. Kirsteni* Gein.

59. *Turritella subalternans* Br. et Corn.

(Tab. III. fig. 32—34.)

Turritella subalternans Briart et Cornet 1865: Meule de Bracquegnies. Mém. cour. Acad. Belgique. Tome XXXIV. pg. 30. Pl. III. fig. 45.

Geinitz 1874: Elbethalg. I. 2. pg. 240. Tab. 54, fig. 5—6.

Ušlíta táhlá, závitky četné, zdobené jemnými negranulovanými páskami, v jichž uspořádání tento sled znamenati lze: Prvé 4 pásky od zadního švu čítaje, jsou si co do velikosti skoro rovny, pátá jest slabší a šestá rovná se předešlým čtyřem, neb je i předčí, a dle toho bývají závitky buď souměrně zaobleny (fig. 34) aneb se střechovitě přesahují (fig. 32, 33). Místo 5. pásky vyskytují se nezdědká dvě slaboučké pásky. Mezery mezi pásečnými vyplněny bývají až 3 vedlejšími páskami.

Několik exemplarů od Korycan, z nichž nejdelší 3 cm měří.

Exemplary naše souhlasí úplně s vyobrazením Geinitzovým (l. c.), ne tak s vyobrazením daným od autorů popsaného druhu (l. c.), jež spíše na mládě předešlého druhu poukazuje.

60. *Turritella Kirsteni* Gein.

Turritella Kirsteni Geinitz 1874: Elbthalg. I. 2. pg. 240. Tab. 54. fig. 1.

Význačná neobyčejnou štíhlostí ulity. Četné zvolna se rozšiřující závitky zdobené v mládí 4—5 řadami hrbolků neb hrbolkatých pásek, jichž počet u starších závitků se valně zvětšuje. Mladé závitky upomínají nemálo na *Nerinea longissima* Reuss, od které se však nízkostí závitků, povahou jader a ústím naprosto liší.

Četné, ale nedokonalé a většinou úlomkovité exemplary od Skutíčka.

61. *Turritella multistriata* Reuss.

Turritella multistriata Reuss 1845: Verstein. I. pg. 51. Tab. X. fig. 17. Tab. XI. fig. 16.

Geinitz 1846: Grundriss. pg. 326.

Kner 1852: Denkschr. d. k. k. Akad. d. Wiss. MN. Cl. III. pg. 302.

Müller 1851: Monogr. d. Petref. d. Aach. Kreidef. pg. 27. Tab. IV. fig. 1.

Drescher 1853: Zeitschr. d. deut. geol. Gesel. XV. pg. 333.

Stolička 1868: Cret. gastr. of South India pg. 224. Pl. XVII. fig. 8—14, 16.

Gumbel 1868: Abh. d. k. bayer. Akad. d. Wiss. II. Cl. X. pg. 75.

Geinitz 1874: Elbethalg. II. 2. pg. 161. Tab. 29, fig. 1—3.

Turritella granulata Sow. Geinitz 1840: Charakt. pg. 47. Tab. XV. fig. 9.

Geinitz 1843: Kieslingswalda pg. 10. Tab. I. fig. 18.

Turritella propinqua Geinitz 1840: Charakt. pg. 45. Tab. XV. fig. 12.

Turritella quadricincta Goldfuss 1841/44: Petref. Germ. III. pg. 109. Tab. 196, fig. 16 a b, 17c.

Stur 1863: Jahrb. d. geol. Reichsanstalt XIII. pg. 54.

Brauns 1875: Senonenmergl etc. Zeitschr. f. ges. Naturw. Neue Folge XII. Band, pg. 325.

Turritella Hagenoviana v. Münster. Goldfuss 1841/44: Petref. Germ. III. pg. 108. Tab. 197, fig. 5.

Müller 1851: l. c. pg. 28.

Turritella velata v. Münster. Goldfuss: l. c. pg. 108. Tab. 197. fig. 6.

Kner 1850: Haidingers Nat. Abh. III. pg. 14.

Alth 1850: ibidem pg. 211.

Turritella Geinitzi d'Orbigny 1850: Prodrome II. pg. 148.

Turritella tenuilineata Müller 1851: Monogr. d. Petref. d. Aach. Kreidef. pg. 78. Tab. VI. fig. 21.

Turritella sexlineata Römer 1870: Geologie von Oberschlesien pg. 342. Tab. 29, fig. 10.

Turritella quinquecincta Goldf. Binkhorst 1861: Monogr. des Gastr. et des Ceph. du Limbourg pg. 29. Pl. I. fig. 2.

Různým zjevem zaviněným jednak místními poměry, jednak způsobem petrifikace a stářím ulity, způsobil druh tento nemalých zmatků v literatuře. Nejlépe charakterisoval jej Stolička (l. c.), od něhož také v indické křídě zjištěn byl a až pojmenování Goldfussovo a Münsterovy dle stáří přednost by měly, přidržel se přece pojmenování Reussova. Zaoblené závitky zdobené jsou páskami ne vždy znatelně granulovanými, z nichž 5 hlavních nad jiné vyniká. Z těch připadají 3 do přední a 2 do zadní polovice závitku. Tyto poslední scházejí, zřídka obě, obyčejně ta, která zadní šev lemovati má. Mezera mezi 3. a 4. páskou, od předního švu, jest největší a spadá asi do prostřed závitku. Mezery mezipásečné bývají vyplněny různým počtem až mizivě nepatrných pásek. U některých exemplarů naopak vedlejší pásy vyvinuty jsou tak, že se skoro hlavním rovnají. Poměrně nejodchylnější jsou exemplary od Tannenbergu, jež se značně přibližují *Turr. inequiornata* Drescher (Zeit. d. deut. geol. Gesell. XV. pg. 33. Tab. IX. fig. 1.), ač-li zmíněná není místní neb časovou varietkou nadepsaného druhu.

Turritella multistriata Reuss ve všech usazeninách od bělohorských počínaje hojná.

62. *Turritella Noeggerathiana* Goldf.

(Tab. III. fig. 35—37.)

Turritella Noeggerathiana Goldfuss 1841/44: Petref. Germ. III. pg. 107. Tab. 197, fig. 1.

Müller 1851: Monogr. d. Petref. d. Aach. Kreidef. pg. 31.

Turritella bigemina Kner 1850: Haidingers Naturw. Abh. III. pg. 14. Tab. III. fig. 2.

Turritella multistriata Reuss. Kner 1852: Denkschr. d. k. k. Akad. d. Wiss. MN. Cl. III. pg. 302.

Geinitz 1874: Elbenthalg. II. 2. pg. 161. Tab. 30, fig. 18.

Turritella nodosa Müller 1851: l. c. pg. 32. Tab. IV. fig. 18.

Turritella gothica Müller 1851: l. c. pg. 29. Tab. IV. fig. 8.

Turritella Omalinsi Müller 1851: l. c. pg. 31. Tab. IV. fig. 12.

Druh s předešlým často zaměňovaný a při chudším materialu nesnadno rozeznatelný. Závitky poněkud ploché zdobené jsou čtyřmi páskovými řadami hrbolků, z nichž první podél zadního švu se táhne. První a třetí páska bývají mnohem slabší než ostatní dvě, z nichž druhá většinou silnější jest. Mezera mezi druhou a třetí páskou bývá větší než ostatní mezery. Mezery mezipásečné bývají různě vyplněny. Zcela typické tvary, z nichž by různost pásek jasně vynikla, nejsou právě hojny. Nicméně i mladší exemplary, u nichž pásy málo od sebe se liší, dobře lze rozeznati od předešlého druhu, má-li jen 4 pásy, neboť pak chybí ta na zadním švu a pak jest mezera mezi zadním švem a první páskou daleko větší než u druhu nadepsaného.

S předešlou od bělohorských usazenin až do chlomeckých dosti hojná.

Ohledně přčetných druhů Müllerových (l. c.) budiž ještě podotknuto, že snad též *Turritella Carnalliana* Müller (Tab. IV. fig. 14), T. Alhausi Müll. (fig. 16) a T. Humboldti Müll. (fig. 17) jen různé jevy téhož druhu jsou.

63. *Turritella acicularis* Reuss.

(Tab. III. fig. 38, 39.)

Turritella acicularis Reuss 1845: Verstein. I. pg. 51. Tab. XI. fig. 17.

Táhlá ulita sestává z četných nízkých závitků zdobených čtyřmi skoro stejnými páskami, kromě posledního, kde jest jich více. Mezery mezipásečné vyplněny jsou slabší páskou. Stěsnaným vinutím jest ostatně druh tento dosti charakterisován.

Nečetné exemplary z březenských usazenin (Lenešice, Březno, Třeblice, Holice) vesměs nepříznivě zachovaných.

64. *Turritella iserica* Frič.

Jizerské vrstvy 88. Výkres 55.

Druh tento založen jest na několika úlomkovitých, nevalně zachovalých exemplarech, které příbuznost s druhem *T. nodosa* Römer nápadně prozrazují. Závitky zdobené jsou 4 řadami granulovaných pásek, z nichž

první největší zadní šev lemuje. Třetí bývá nejslabší. Se stářím značně slábnou pásy a převládá pak vzrůstní vráskování.

Ve vrstvách jizerských v Desné, Choroušek a Vtelna.

65. *Turritella Lenešicensis* m.

(Tab. III. fig. 40.)

Závitky jsou skoro ploché, hluboko oddělené a zdobené čtyřmi páskami, z nichž 2. a 4. daleko silnější jsou než ostatní dvě. Na páskách granulování znatelné není, jsou exemplary vesměs značně otřelé. V mezerách mezi pásečnými však znatelné jsou u některých exemplarů dosti hluboké oblé jamky, jež, nejsou-li útvarem samostatným, o značné granulaci pásek by svědčily.

Pouze 9, většinou úlomkovitých exemplarů od Lenešic.

Možno, že by při lepším a bohatším materialu souvislost s *Turr. Noeggerathiana* Goldf. zjistiti lze bylo, zvláště ježto nadepsaný druh s druhem *Omalinsi* Müll. poněkud souhlasí a též opět s druhem *Goldfussovým*.

66. *Turritella sexlineata* Röm.

(Tab. III. fig. 41.)

Turritella sexlineata R ö m e r 1841: Verstein. d. nordd. Kreidegeb. pg. 80. Tab. XI. fig. 22.

K n e r 1852: Denkschr. d. k. k. Akad. d. Wiss. M. N. Cl. III. pg. 302.

M ü l l e r 1851: Monogr. d. Petref. d. Aach. Kreidef. pg. 28. Tab. IV. fig. 2.

S t u r 1863: Jahrb. d. k. k. geol. Reichsanst. XIII. pg. 53.

B r a u n s 1875: Senonenmergel etc. Zeitschr. f. gesamt. Naturw. Neue Folge. XII. pg. 352.

Turritella sexcincta G o l d f u s s 1841/44: Petref. Germ. III. pg. 107. Tab. 197, fig. 2.

Turritella Reussiana M ü l l e r 1851: l. c. pg. 29. Tab. IV. fig. 5.

Turritella multilineata M ü l l e r 1851: l. c. pg. 29. Tab. IV. fig. 4, 6.

Chlomecké vrstvy str. 40.

Četné závitky jsou souměrně zaobleny a zdobeny 6 většinou stejnými páskami slabě granulovanými, z nichž první zadní šev těsně lemuje. Mezi ní a páskou druhou jest širší mezera a mezipáska ji vyplňující jest rovněž silnější než mezipásy ostatní, jež také chyběti mohou.

Pouze 2 negativy od Chlomu.

S druhem nadepsaným spojována bývala neprávem *Turr. deficitilis* d'Orbigny (Pal. Franc. Terr. crét. II. pg. 39. Pl. 151. fig. 19, 20), jež tvarem značně odchylna jest.

67. *Turritella nodosa* Röm.

(Tab. III. fig. 42, 43.)

Turritella nodosa R ö m e r 1841: Nordd. Kreideg. pg. 80. Tab. XI. fig. 20.

D r e s c h e r 1863: Zeitschr. d. deut. geol. Gesell. XV. pg. 334.

S t o l i č k a 1868: Cret. gastr. of South India pg. 222. Pl. XVII. fig. 7. Pl. XIX. fig. 20, 21.

B r a u n s 1875: Zeitschr. f. d. ges. Naturw. Neue Folge. XII. pg. 353.

Turritella nerinea Röm. G e i n i t z 1843: Kieslingswalda pg. 10. Tab. I. fig. 16, 17.

Turritella Decheniana G o l d f u s s 1841/44: Petref. Germ. III. pg. 107. Tab. 197, fig. 3.

Ulita se stářím valně se mění. U zcela mladých závitků zdobená jest plocha 4 granulovanými, skoro stejnými páskami, z nichž první zadní šev těsně lemuje. Se vzrůstem závitků vzrůstá tato první páska, kdežto ostatní slábnou. Při tom jsou závitky skoro ploché a velmi jemně mezi páskami rýhované kromě mezery mezi páskou čtvrtou a švem, jež hrubě skoro páskovaně rýhovaná jest. Konečně u největších závitků zůstane pouze naduřelá první páska a slabě naznačená čtvrtá. Ostatní plocha nyní vydutého závitku jest jemně rýhována kromě části mezi 4. páskou a švem, jež hrubě rýhování podržela. V stadiu tomto objevuje se na mnohých závitcích zřetelné vzrůstní vráskování.

Několik exemplarů od Kieslingswaldy a Tannenbergu.

68. *Turritella nerinea* Röm.

(Tab. III. fig. 44, 45.)

Turritella nerinea R ö m e r 1841: Nordd. Kreideg. pg. 80. Tab. XI. fig. 21.

D r e s c h e r 1863: Zeitschr. d. deut. geol. Gesell. XV. pg. 334.

S t o l i č k a 1868: Cret. gastr. of South India pg. 222. Pl. XVI. fig. 15. Pl. XVIII. fig. 18, 19.

B r a u n s Senonen Mergel. etc. Zeitschr. f. ges. Naturw. Neue Folge. XII. pg. 353.

Turritella quinquecincta G o l d f u s s 1841/44: Petref. Germ. III. pg. 106. Tab. 196. fig. 17a, b.

Chlomecké vrstvy str. 40. Obr. 26.

Mladé exemplary podobají se poněkud rodu *Turr.* *Noeggerathiana* Goldfuss, avšak starší zřetelně se od ní liší. Ploché pásy zdobeny jsou 4 hlavními, raději konstantními páskami, z nichž první od mládí nejslabší jest a v jisté vzdálenosti od zadního švu probíhá. Obyčejně vsunuje se mezi ni a šev ještě páska jedna slabší. Na vyrostlejších závitcích splývají však obě pásy a tvoří jedinou, která silně vyniká a v řadu hrbolků rozdělena jest. Z ostatních pásek jest čtvrtá vždy nejsilnější a dle ní řídí se tvar závitků. Mezera mezi 2. a 3. páskou jest největší a mezipáska v ní se vyskytující dosahuje často rozměrů hlavních pásek, tak že závitky jsou pak zdánlivě 5pásečné. Ostatně jsou mezery mezipásečné u různých jedinců různě vyplněny a také pásy různý stupeň granulace jeví.

Několik pěkných exemplarů od Chlomu a Kieslingswaldy.

69. *Omphalia ventricosa* Dresch.

(Tab. IV. fig. 1.)

Omphalia ventricosa D r e s c h e r 1863: Zeitschr. d. deut. geol. Gesell. XV. pg. 334. Tab. IX. fig. 2, 3.

Chlomecké vrstvy str. 41. Obr. 28.

Pouze jediný poškozený exemplar od Tannenbergu, který s popisem i vyobrazením od autora nadepsanému druhu daným souhlasí. Zadní šev závitků lemuje zaoblená vysedlina a podobná poblíž předního švu se táhne. Poslední závitok nese na přechodu v plochu basální 3 tupé pásy. Ostatní povrch jest zahnutými vráskami vzrůstnými rozbrázděn.

70. *Omphalia ornata* Dresch.*Omphalia ornata* D r e s c h e r 1863: Zeitschr. d. deut. geol. Gesell. XV. pg. 325. Tab. IX. fig. 6, 7.

Rovněž pouze o jediném exemplaru z Tannenbergu, ještě nepříznivěji zachovalém než druh předešlý. Uлита jest vysoká, věžovitá, s hrubou páskou na zadním švu a též podél předního švu táhne se podobná páska.

Vzdor nepříznivému zachování jest souhlas s nadepsaným druhem nepopíratelný.

71. *Burtinella* (?) Reussi m.

(Tab. III. fig. 46—51.)

Serpula ampulacea S o w. R e u s s 1845: Verstein. I. pg. 20. II. pg. 106. Tab. V. fig. 22. Tab. XXIV. fig. 6, 7.

Velice proměnlivá, a jak se zdá, ve značné míře mimikrická forma. Uлита vrcholem na cizí předměty přisedlá jest v mládí točená. Závitky jsou buď v levo neb v pravo točeny, většinou zevně neznatelný, jedinou masu tvořící, jež teprve na průřezu složení z pravidelných závitků ukazuje. Průřez závitků jest kruhovitý, skořápka zřetelně ze tří různých vrstev složená (fig. 48.), silná.

Poslední závitok později se počal narovnávat. Ústí jest oblé s kraji buď přiostrělými neb stluštělými, v kterémžto případě zůstávají bývalá ústí v podobě stluštěnin znatelná (fig. 46.). Ústí ozbrojeno je zoubkem buď přímým neb dovnitř zahnutým, ale jen u zachovalých exemplarů znatelným. Zevně táhly se po posledním závitku čtyři rýhy. Nejhlubší, i na průřezu znatelná (fig. 48.), končí na basi zoubkem. Její kraje bývají nezřídka v podobě společného kýlu zdviženy. Druhá rýha táhne se na protější straně zoubku a ostatní dvě po obou stranách. Plochy mezi rýhami bývají různě vytvořeny. Jsou buď prostě zaoblené neb široce vyniklé neb

v podobě křídel vytažené. V posledním případě bývají hrany posázeny ostnatými hrbolky ku ústí se zveličujícími tak, že se úlomku okončiny některého decapoda podobají (fig. 49.).

V nejrozmanitějších velikostech z usazenin korycanských zvláště u Kamajku a Zbislavi.

Že i jinde, jmenovitě v saské křídě podobné, ne-li totožné tvary se vyskytují, toho svědectvím vyobrazení v Geinitzovu Elbethalg. I. 2. Tab. 63, popsané jako Serpuly. Též u Römera (Nordd. Kreideg. Tab. XVI.) a Goldfusse (Petref. Germ. III. Tab. 70, 71) tvary podobné též za Serpuly určené vyobrazeny jsou, z nichž některé již Stolička (Cret. gastr. of South India pg. 238) za příslušníky čeledi Vermetidů prohlásil.

72. *Xenophora onusta* Nilss.

(Tab. IV. fig. 2, 3.)

Xenophora onusta Nilss. Binkhorst 1861: Monogr. des Gastr. et des Ceph. du Limbourg pg. 38. Pl. III. fig. 14.

Brauns 1875: Senonen Mergel. etc. Zeitschr. f. ges. Naturw. Neue Folge XII. pg. 353.

Trochus onustus Nilsson 1827: Petref. Suecic. pg. 12. Tab. III. fig. 4.

Goldfuss 1841/44: Petref. Germ. III. pg. 59. Tab. 181, fig. 10.

Müller 1851: Monogr. d. Petref. d. Aäch. Kreidef. pg. 44.

Phorus onustus Nilss. Geinitz 1849. Quadersandstg. pg. 132.

Fr. Chlomecké vrstvy str. 43. Obr. 32.

Jenom v podobě jader, jichž závitky četnými nepravidelnými otisky vrásčity jsou. Otisky ty pocházejí od cizorodých těles, jež zástupcové nadepsaného rodu na ulity nalepují. Závitky jsou střečovité, poslední ostrou hranou v širokou rovnou plochu basalní zlomen. Ústí šikmo protáhlé. U dvou exemplarů pozorovati lze krátký rýhovitý otisk v úzkém umbiliku.

Velké exemplary z chlomeckých usazenin (Chomek, Tannenberg) souhlasí úplně s pěknými vyobrazeními Binkhorstovými (l. c.). U Lenešic vyskytají se však jádra *Xenophory* daleko menších rozměrů, s jemnějšími svraštělinami na závitcích. Jinak neposkytují nic charakteristického, na základě čehož by odděleny býti mohly. Podobné malé exemplary nalezl též Müller (l. c.) u Königsthoru. Goldfussovo (l. c.) vyobrazení nezdá se nadepsanému druhu náležeti.

73. *Hipponyx bohémica* m.

(Tab. IV. fig. 31—34.)

Ulita většinou jen v podobě nepravidelných jader s vrcholem široce zatupeným, k zadnímu okraji silně posunutým, nezřídka jej přesahujícím. Těsně kolem zadního kraje táhne se uprostřed úzký, ku koncům se rozšiřující otisk svalový. Skořápka byla značně silná, koncentricky vrstvovaná a každá vrstva pro sebe paprscitě rýhovaná.

V korycanských usazeninách (Korycan, Mlíkojedy) hojná. V těchže usazeninách, ale na jiných místech (Zbislav, Kamajk) vyskytuje se víčko (fig. 33., 34.), jež snad témuž druhu náleželo. Jest složeno z četných vrstviček kápovitě narovnaných a má na vnitřní straně vyniklý podkovovitý otisk svalů.

74. *Galerus* sp.

(Tab. IV. fig. 30.)

Pouze jediný velmi poškozený exemplar z Korycan, který sotva dostatečných znaků k určení jen rodové příslušnosti poskytuje.

75. *Vanicoro cretacea* d'Orb.

(Tab. IV. fig. 4.)

Narica cretacea d'Orbigny 1842: Pal. franç. Terr. crét. II. pg. 170. Pl. 175. fig. 7—10.

Ulita široce rozložená s vinutím málo nad poslední, nepříliš rozšířený, závitky vyniklým. Závitky jsou zřejmě a hustě na přích rýhované se slabě patrnými vzrůstnými vráskami.

Pět exemplarů z korycanských vrstev od Kněživky.

76. **Natica lyrata** Sow.

(Tab. IV. fig. 5., 6.)

- Natica lyrata* Sowerby 1831: Transactions geol. Society III. Pl. 38. fig. 11.
 d'Orbigny 1842: Pal. franç. Terr. crét. II. pag. 161. Pl. 172. fig. 5.
 Zekeli 1852: Gosaugastropoden. Abh. d. k. k. geol. Reichsanstalt I. pg. 46. Tab. VIII, fig. 5.
 Stur 1863: Jahrbuch d. k. k. geol. Reichsanstalt XIII. pg. 49.
Euspira lyrata Sow. Stolička 1868: Cret. Gastr. of South India. pg. 303. Pl. XXII. fig. 2.
 ? *Natica acutimargo* Röm. Geinitz 1842: Charakt. III. pg. 73.
 ? *Natica semiglobosa* Zekeli 1852: l. c. pg. 47. Tab. VIII. fig. 2. (teste Stolička).
Natica Gentii Sow. Briart et Cornet 1865: Mém. cour. de l'Acad. Belgique. XXXIV. pg. 26. Pl. III. fig. 5—6.
 Geinitz 1874: Elbethalg. I. 2. pg. 243. Tab. 54, fig. 16.
Natica lamelosa Röm. Geinitz 1874: l. c. pg. 243. Tab. 54, fig. 17.
Natica dichotoma Geinitz 1874: ibidem. pg. 245. Tab. 54, fig. 18.

Tvar ulity proměnlivý. Vinutí z četných závitků složené buď silně nad poslední závitok vyniká aneb v něj značně vnořeno bývá. Dle toho mění se tvar ulity. Poslední závitok jest kolem zadního švu buď slabě rýhovitě neb na plocho vtisklý, aneb zaoblený. Povrch pokryt četnými, mnohdy velmi ostře, skoro žebírkovitě vysedlými vráskami vzrůstními. Jen výjimečně vrásky vzrůstní patrný nejsou. Vnitřní pysk stluštěný ohraničuje bez znatelného uzlu malý umbilikus. Na průřezu jsou závitky v zadním polu značně sženy.

V korycanských usazeninách obecná, dosahovala značných rozměrů. Z jizerských usazenin několik jader, jež tvarem i průřezem nadepsanému druhu se podobají.

77. **Natica acuminata** Reuss.

(Tab. IV. fig. 7.)

- Natica acuminata* Reuss. Peters 1852: Obere Kreide in östl. Alpen. Abh. d. k. k. geol. Reichsanstalt I. pg. 7.
 Stolička 1865: Revision etc. Sitzgb. d. k. k. Akad. d. Wiss. M. N. Cl. LII. pg. 44. Tab. I. fig. 2—3.
 ? *Phasianella Beyrichi* Geinitz 1874: Elbethalg. I. 2. pg. 250. Tab. 54, fig. 12.

Maličký druh s vyniklým vinutím a hladkou skořápkou. Ústí protáhlé, na zad valně sžžené, ku předu zaoblené. Umbilikus není znatelný.

Četné exemplary od Korycan.

Ulita od Geinitze (l. c.) pod jménem *Phasianella Beyrichi* Gein. vyobrazená, avšak jen fig. 12., souhlasí daleko více s nadepsaným druhem než s exemplarem tamtéž fig. 13. pod týmž jménem vyobrazeným.

78. **Natica bulbiformis** Sow.

(Tab. IV. fig. 8., 9.)

- Natica bulbiformis* Sowerby 1831: Transact. geol. Society III. Pl. 12. fig. 38.
 Goldfuss 1841/44: Petref. Germ. III. pg. 120. Tab. 199. fig. 16—17.
 d'Orbigny 1842: Pal. Franç. Terr. crét. II. pg. 162. Pl. 174, fig. 3.
 Zekeli 1852: Gosaugastr. pg. 45. Tab. VII. fig. 2.
 d'Archiac 1854: Bull. de la soc. géol. de France XI. pg. 217. Pl. IV. fig. 12.
Ampulina bulbiformis Sow. Stolička 1868: Cret. gastr. of South India. pg. 300. Pl. 21. fig. 11—15.
Amauropsis bulbiformis Sow. Zittel 1882: Handbuch d. Palaeont. I. 2. pg. 221, fig. 305.
Natica immersa v. Münst. Goldfuss 1841/44: l. c. pg. 120. Tab. 199, fig. 18.
Natica angulata Sow. Zekeli 1852: l. c. pg. 46. Tab. VIII. fig. 4. (teste Stolička).

Natica Tolliezia Briart et Cornet 1861: Mém. cour. de l'Acad. Belgique. XXXIV. pg. 28. Pl. 2. fig. 15—16.

Natica Lehardyi Briart et Cornet 1861: ibidem. Pl. 2. fig. 17—18.

Tvar ulity z různých nalezišť velice proměnlivý, u našich celkem málo odchylný. Závitky na zadním kraji sedlovitě vyniklé a tím švy hluboce, mnohdy rýhovitě zapadlé. Skořápka hladká, nanejvýš se vzrůstnými vráskami. Ústí táhlé, úzké, šířka nedosahuje daleko polovičky délky. Vnitřní pysk stluštěn mnohem méně než u exemplarů gosavských, umbilikus chybí. Mláďata, zvláště jich jádra podobají se *Natica vulgaris* Reuss, se kterou zaměňovány byly.

Četné ač méně zachované exemplary z usazenin korycanských (Korycan, Tyssá, Zlosejn, Kněživka etc.). Tři exemplary od Kieslingswaldu se témuž nápadně podobají a již Geinitz (Kieslingswalda pg. 10. Tab. I. fig. 24., 25.) z téhož naleziště podobnou formu pod jménem *Litorina conica* Sow. popisuje.

79. *Natica* sp.

(Tab. IV. fig. 10.)

Pouze jediný velmi chatrný exemplar z Korycan, který tvarem ulity velice se přibližuje druhu *Natica Pindaceti* Pictet et Campiche (Foss. d. terr. crét. d. Sainte Croix pg. 380. Pl. LXXVI. fig. 1.), oba pak spíše ku rodu *Sigaretus* přináležeti se zdají.

80. *Natica vulgaris* Reuss.

(Tab. IV. fig. 11., 12.)

Natica vulgaris Reuss 1845: Verstein. I. pg. 50. Tab. X. fig. 22.

Geinitz 1843: Kieslingswalda pg. 10. Tab. I. fig. 21...? 22., 23.

Geinitz 1846: Grundriss pg. 339. Tab. XV. fig. 18.

Kner 1852: Denkschr. d. k. k. Akad. d. Wiss. M. N. Cl. III. pg. 304.

Müller 1851: Monogr. d. Petref. d. Aach. Kreidef. pg. 14.

Drescher 1863: Zeitschr. d. deut. geol. Gesell. XV. pg. 338.

Litorina rotundata Sow. Reuss 1845: Verstein. I. pg. 49. Tab. X. fig. 15.

? Geinitz 1840: Char. II. pg. 45. Tab. XIII. fig. 7. Tab. XIV. fig. 10. Tab. XV. fig. 16., 17.

Auricula spirata Römer 1841: Nordd. Kreideg. pg. 77. Tab. XI. fig. 4.

Natica lamellosa Römer 1841: ibidem pg. 83. Tab. XII. fig. 13.

Geinitz 1874: Elbenthalg. II. 2. pg. 162.

Brauns 1875: Senonen Mergel. etc. Zeitschr. f. ges. Naturw. Neue Folge XII. pg. 348.

Natica exaltata Goldfuss 1841/44: Petref. Germ. III. pg. 119. Tab. 199. fig. 13.

Müller 1851: l. c. pg. 15.

Holzappel 1884: Zeitschr. d. deut. geol. Gesell. XXXVI. pg. 427. Tab. VIII. fig. 1., 2.

Natica Römeri d'Orbigny 1850: Prodrom. II. pg. 222.

Ulita až z 8 závitků složená s vinutím různě nad poslední naduřelý závitek vyniklým. Zadní kraj posledního závitku u dobře zchovalých exemplarů patrně na plocho jest stisklý. Skořápka jest jemně vzrůstně vráscitá a mimo to pozorovati lze, ale jen u velmi dokonalých jedinců, poblíž zadního švu jemné ěubkované rýhování, jak již Reuss poznamenal. Ústí jest táhlé, širší než polovička jeho délky. Vnitřní slabě stluštělý pysk zakrývá nepatrný umbilicus tou měrou, že pouze na průřezích o přítomnosti jeho přesvědčiti se možno. Jádra mají zadní kraj závitků zaostřený a mezi jednotlivými závitky jsou dosti značné mezery.

Ve vyšších usazeninách, od bělohorských počínaje, dosti obecná, zvláště v březenských. Nejzachovalejší přichází u Kieslingswaldu.

Druh tento způsobil v literatuře značný zmatek, hlavně tím, že současně od tří autorů pojmenován byl. Že v práci právě nejmladšímu autoru přednost dána byla, toho příčinou, že druh od něho stanovený přesnějším

popisem i vyobrazením provázen jest. Není neprospěšno poukázati ku druhu *Natica pagoda* Forb. (Stolička: *cret. gastr. of South. India* pg. 301. Pl. XXI. fig. 7—8.), kdež rovněž příbuznost ku našemu a oběma Römerym druhům vytčena jest.

81. ***Natica Gentii* (Sow.) Gein.**

(Tab. IV. fig. 13., 14.)

Natica Gentii (Sow) Geinitz 1874: *Elbethalg*. II. 2. fg. 162. Tab. XXIX. fig. 12—14.

Natica canaliculata Mant. Geinitz 1840: *Charakt.* II. pg. 47. Tab. XV. fig. 25—26.

Geinitz 1843: *Kieslingswalda* pg. 10. Tab. I. fig. 20.

Reuss 1845: *Verstein.* I. pg. 49. Tab. XI. fig. 1.

Geinitz 1846: *Grundriss* pg. 339. Tab. XV. fig. 17.

Kner 1850: *Denkschr. d. k. k. Akad. d. Wiss. M. N. Cl. III.* pg. 304.

Müller 1851: *Monogr. d. Petref. d. Aach. Kreidef.* pg. 13.

Drescher 1863: *Zeitschr. d. deut. geol. Gesell.* XV. pg. 337.

Römer 1870: *Geologie von Oberschlesien.* pg. 339. Tab. XXIX. fig. 11.

Natica rugosa Hönigh. Römer 1841: *Nordd. Kreideg.* pg. 83. Tab. XII. fig. 16.

Reuss 1845: *l. c.* pag. 50.

Natica Römeri Geinitz 1849: *Quadersandsteing.* pg. 128.

Natica Geinitzi d'Orbigny 1850: *Prodrom.* II. pg. 150.

Natica acutimargo Röm. Holzapfel 1884: *Zeitschr. d. deut. geol. Gesell.* XXXVI. pg. 476.

Ulita široce rozložená, z nečetných, stejnoměrně se rozšiřujících závitků složená, s vinutím jen málo nad poslední nepříliš nadmutý závitok vyniklým. Na zadním švu jsou závitky rýhovitě vtisklé, rýha do předu dosti ostrou hranou omezena. Vzárustní vrásky obyčejně slabé, mnohdy v odstavcích žebrovitě stluštělé, jsou na zmíněné hraně kolenovitě zlomeny a jsou ve střední části závitku nejslabší, kdežto blíže širokého ostrým krajem ohraňovaného umbiliku opět silně vystupují u žebrovaných jedinců uváděných pod jménem *Natica Römeri* Gein. Vnitřní pysk je rovný, bez uzlu.

Velmi rozšířená ve všech usazeninách, kromě chlomeckých, odkud dosud známa není, a korycanských, v nichž pouze dvěma velice problematickými exemplary zastoupena jest.

Nejobyčejnější rozšíření druhu tohoto od Geinitze (*l. c.*) udané, jest sestaveno dle méně spolehlivých dat. Jak dalece exemplary naše s anglickým druhem téhož jména souhlasí, o tom vyobrazení sotva poučiti mohou. Pojmenování dle Geinitzova určení sice podrženo, ačkoli by pozdější název Geinitzův *Natica Römeri* Gein. skoro případnější byl.

82. ***Natica acutimargo* Röm.**

(Tab. IV. fig. 15, 16.)

Natica acutimargo Römer 1841: *Nordd. Kreideg.* pg. 43. Tab. XII. fig. 14.

Müller 1851: *Monogr. d. Petref. d. Aach. Kreidef.* pg. 14.

? Brauns 1875: *Senonen-Mergel etc. Zeitschr. f. ges. Naturw. Neue Folge.* XII. pg. 349.

Široká ulita s vinutím nad poslední velmi nadmutý závitok mírně vyniklým, z nečetných závitků složeným. Závitky, jmenovitě poslední, mají podél zadního švu žlábkovitý vtisk, u zachovalých exemplarů zevně ostrou hranou omezený. Skořápka má jen mírné vrásky přírůstní, jež na hraně švu zlomeny jsou. Vnitřní pysk ohraňuje úzký umbilikus bez zřetelného uzlu.

Ve vyšších usazeninách křídových jmenovitě bělohorských a chlomeckých dosti obyčejná. Dosahovala značných rozměrů.

Nadmutostí posledního závitku liší se značně od předešlého druhu, nehledě ani k povaze umbiliku.

83. ***Natica dichotoma* Gein.**

(Tab. IV. fig. 17—19.)

Natica dichotoma Geinitz 1840: *Charakt.* II. pg. 48. Tab. XIII. fig. 5.

Geinitz 1842: *Kieslingswalda*, pg. X. Tab. I. fig. 19.

Geinitz: 1874: *Elbethalg.* I. 2. pg. 245. (exclus. vyobrazení).

Pojmenování starším exemplarům dosti případné mladším nijak se nehodí. Ulity posledních jsou totiž hladké s vinutím nad poslední závitky různě vyniklým. Ústí jest široké. Nepříliš široký umbilikus přikrývá dobře vyvinutý uzel vnitřního pysku. Uzel bývá i na průřezech dosti patrný. Se vzrůstem ulity vystupují vzrůstní vrásky vždy zřetelněji, až konečně u nejstarších a zároveň největších exemplarů závitky, jmenovitě poslední, vysedlými od zadního švu přímo ku předu namířenými žebry zdobený jsou. Žebra dělí se krátce za zadním švem dichotomicky a to dosti pravidelně. Rýhovitý vtisk na zadním švu u mláďat vůbec pozorovati nelze, kdežto u vyspělých zdá se, že zřídka chyběl.

Z chlomeckých usazenin, jmenovitě od Kieslingswaldu hojná. Jeden exemplar též z bělohorských usazenin od Vinar. Zdá se, že také exemplar u Geinitze (Charakt. III. pg. 74. Tab. XVIII. fig. 15.) pod jménem *N. rugosa* Hönigh vyobrazený sem náleží.

84. *Tylostoma naticoides* d'Orb.

(Tab. IV. fig. 20—22.)

Tylostoma naticoides d'Orb. Stolička 1868: Cret. gastr. of South India pg. 292. Pl. 28. fig. 3.

Pterodonta naticoides d'Orbigny 1850: Prodrôme II. pg. 191.

Natica pungens Sow. Geinitz 1874: Elbenthalg. I. 2. pg. 243. Tab. 54. fig. 15.

? *Natica extensa* Sow. Geinitz 1874: ibidem pg. 242. Tab. 54, fig. 14.

Vinutí vyniklé, z četných závitků s ostrými a těsně přilehlými zadními kraji složených. Skořápka lesklá s jemným vzrůstným rýhováním a daleko jemnějším příčným. Ústí úzké, as polovičku tak dlouhé jak široké. Vnitřní pysk přiložen těsně k závitku bez znatelného umbiliku. Zevní pysk má uvnitř silnou, ku předu rozšířenou ztluštěninu, jež na jádrech hluboké vtisky nechávala, na skořápce pak slabou rýhou naznačena jest. Ztluštěnina se na vinutí několikrát opakuje a značí místa bývalých ústí.

V několika exemplarech z korycanských usazenin (Korycany, Netřeby, Radovesnice).

85. *Tylostoma giganteum* Gein.

(Tab. IV. fig. 23—27.)

Rostellaria gigantea Geinitz 1842: Charakt. III. pg. 71. Tab. XVIII. fig. 11—12.

Pterocera gigantea Gein. Reuss 1845: Verstein. pg. 46. Tab. XI. fig. 14—15.

Ulita složena z nečetných závitů, z nichž poslední nadmutý převládá. Ústí úzké, půlměsícovité jest k oběma polům zúženo. Vnitřní pysk přiložen těsně bez znatelného umbiliku. Zevní jest dovnitř i zevně stluštěn. Stluštěniny opakují se na závitcích dvě a sice tak, že na exemplarech prostředního stáří v řadě skoro pravidelné po sobě následují, čímž ulita tvaru silně sploštělého nabývá. U exemplarů příliš mladých a naopak silně vzrostlých pravidelné seřazení stluštěnin chybí a proto exemplary ty jen nepatrně sploštělé bývají. U starých exemplarů nebývá také stluštění pysku zevně patrné. Skořápka bývá jen chatrně zachována a vykazuje stopy jenom vzrůstného vráskování.

Četné exemplary nejrozličnějších rozměrů z korycanských usazenin (Korycany, Mlíkojedy, Kučlín, Přemyšlany). Od exemplarů sotva 1 cm měřících až k takovým, jež 12 i více cm délky dosahují, jsou všechny přechody. Pravou příbuznost velkých exemplarů od Kučlína pod jménem *Pterocera gigantea* Gein. popsaných tužil svého času již Stolička (l. c.).

86. *Tylostoma carinatum* m.

(Tab. IV. fig. 28., 29.)

Líší se od předešlého druhu nápadnou šířkou posledního závitku, který v první třetině střechovité plochý jest, ku předu pak náhle, skoro kýlovitě se láme. Ústí jest daleko širší než u druhu předešlého, ulita jen nepatrně stisklá. Skořápka zachována není. Vrcholové závitky bývaly zaplňovány a tím se stává, že křehký vrchol jest vždy ulomen.

Nečetné exemplary různé velikosti od Korycan, jež poněkud na *Tylostoma oostatorensis* Stolička (Cret. gastr. of South India pg. 43. Pl. V. fig. 1, 3.) upomínají.

87. *Rissoa affinis* Sow.

(Tab. IV. fig. 35, 36.)

Rissoa affinis Sow. Stolička 1865: Revision etc. Sitzgb. d. k. k. Akad. d. Wiss. M. N. Cl. LII. pg. 19.*Nassa affinis* Sowerby 1832: Transact. geol. Soc. III. Pl. XXXIX. fig. 29.*Rissoa velata* Zekeli 1851: Gosaugastr. Abh. d. k. k. geol. Reichsanstalt. I. pg. 30. Tab. III. fig. 5.

? Turbo Fittoni Sow. Briart et Cornet 1865: Mém. cour. de l'Acad. Belgique. XXXIV. pg. 34. Pl. III. fig. 34—36.

Štíhlá ulita složená jest z četných, oblých, hustě páskovaných závitků. První páska neb první dvě od zadního švu čítaje jsou slaboučké. Následující 2 jsou silnější a mezera mezi nimi, ačkoli široká, neobsahuje žádné neb jen slaboučkou mezipásku. Ostatní pásy na závitku, kromě posledního, počtem ještě 4, jsou si co do velikosti celkem rovny. Mezery mezi nimi vyplněny jsou 1—3 nestejnými mezipáskami. Následující pátá páska, u vyšších závitků přikrytá, bývá na posledním závitku nejsilnější a od ní pak ještě 5—6 slábnoucích pásek s četnými mezipáskami na zoblené ploše basalní napočísti lze. K této pásce 5. sahá také žebrování. S páskami křížuje se vzrůstní mnohdy velmi pravidelné vráskování, jež mnohdy i nad páskami převládá.

Četné exemplary od Korycan.

88. *Rissoa Reussi* Gein.

(Tab. IV. fig. 37.)

Rissoa Reussi Geinitz 1874: Elbethalg. II. 2. pg. 163. Tab. 31. fig. 6.

Turbo concinnus Röm. Reuss 1845: Verstein. I. pg. 48. Tab. X. fig. 13.

Četné závitky mají okrasu dle stáří se měnící. U mladých závitků lemován zadní šev vyniklou, úhledně granulovanou páskou, od které žebrování počíná. Následující tři pásy jsou daleko slabší a teprve 5. a 7. páska nad ostatní vynikají. Na 7. pásce končí žebrování, jímž pásy v řady zrněk se rozdělují. 8. páska jest již nezřetelně granulovaná a rovněž 9. a 10., jež pouze na posledním závitku patrný jsou. Se stářím závitků vyrovnávají se rozdíly v síle pásek a také žebra slábnou, tak že poslední závitky vzrostlých exemplarů toliko 9—10 páskami, jenom na zadním švu granulovanými zdobený jsou, z nichž poslední desátá kýlovitě skoro omezuje rovnou, jemně páskovanou plochu basalní. Mezi páskami hlavními objevují se tu a tam slabší mezipásy. Ústí jest široké se souvislými pysky. Zevní pysk má sice kraj ostrý, ale za ním se táhne zřetelná, ač ne vždy zachovaná, stluštění.

Od bělohorských usazenin počínaje, dosti obecná. Exemplary od Chlomku a Kieslingswaldy mají zvláště jemnou ornamentiku.

89. *Rissoina striata* m.

(Tab. IV. fig. 38, 39.)

Táhlá ulita složená z četných, plochých, neznatelnými švy oddělených závitků, jež velmi jemně rýhované jsou. Zevní pysk značně naduřen.

Pouze 2 exemplary z Korycan, jeden bez zachovalého ústí, od druhého pouze dva poslední závitky.

90. *Keilostoma conicum* Zek.

(Tab. IV. fig. 40—43.)

Keilostoma conicum Zek. Stolička 1865: Revision etc. Sitzgb. d. k. k. Akad. d. Wiss. M. N. Cl. LII. pg. 22.*Eulima conica* Zekeli 1851: Gosaugastr. Abh. d. k. k. geol. Reichsanstalt. I. pg. 31. Tab. III. fig. 7.

Závitky četné, hladké, zaoblené, znatelnými švy oddělené. Vnitřní naduřelý pysk souvisí kol do kola s pyskem zevním, rovněž silně naduřelým. Naduřenina zevního pysku jest u různých exemplarů různě silná, začasť rovnoběžně s krajem vráskovaná, na stranu ku vlastnímu závitku sice ostře ohraničená, avšak na předcházející závitok přechází bez znatelných hranic. Ústí jest do předu oblé, v zadním polu krátce skulinovitě súžené.

V korycanských usazeninách (Korycany, Tyssá, Radovesnice) dosti zhusta v různých velikostech. Maličkě zvláště hojné exemplary upomínají na *Keilostoma subulatum* Stolička (Cret. gastr. of South India pg. 281. Pl. XX. fig. 21).

91. *Keilostoma labiatum* m.

(Tab. IV. fig. 44, 45.)

Ulita hranatější než u druhu předešlého. Závítky jsou rovněž hladké. Vnitřní pysk jest velmi silně naduřen a souvisí rovněž s naduřeným ku předu povytaženým krajem. Naduřenina zevního pysku dosahuje u různých exemplarů různé šířky a jest rovněž na stranu ku vlastnímu závitku ostře ohraničena, avšak s předcházejícím závitkem souvisí bez znatelných hranic. Ústí jest v předu široce zaoblené, na zad skulinovitě súžené.

Četné exemplary od Chlomku podobají se druhu *Keilostonua* (Rissoa) Winkleri Müller (Petref. d. Aach. Kreidef. Tab. III. fig. 6) a s ním snad i totožny jsou, ač-li udané u něho, avšak nevyobrazené žebrování, není sekundárním útvarem ossifikačním.

92. *Chemnitzia mosensis* d'Orb.

(Tab. V. fig. 1.)

Chemnitzia mosensis d'Orbigny 1841: Pal. Franç. Terr. crét. II. pg. 70. Pl. 155., fig. 20.

Pouze jediný exemplar od Korycan. Závitků jest u něho zachováno šest. Jsou ploché, zdobené četnými rovnými žebry po celé délce skoro stejně širokými. Poslední závitok jest blíže ústí daleko hustěji a jemněji žebrován než závítka předešlé a žebra na něm asi v polovici mizivě zanikají. Ústí není valně zahcováno. Zevní pysk, zdá se, byl stluštěn.

Přibližuje se nemálo popisu i vyobrazení d'Orbignyho druhu.

93. *Chemnitzia Reussiana* Gein.

(Tab. V. fig. 2.)

Chemnitzia Reussiana Geinitz 1874: Elbenthalg. I. 2. pg. 241. Tab. 53. fig. 4—6.

Pouze jediné jádro. Vinutí velmi vysoké, z četných plochých závitků složené, jichž hladká skořápka, jak z malých zbytků souditi lze, pouze zakřivenými vzrůstnými páskami brázděna byla. Poslední závitok zlomen zaoblenou hranou v basalní plochu.

Exemplar pochází od Korycan a jest 13 cm vysoký.

94. *Chemnitzia Stoliczkai* Gein.

(Tab. V. fig. 3—10.)

Euchrysalis Stoliczkai Geinitz 1874: Elbenthalg. I. 2. pg. 242. Tab. 53. fig. 2—3.

Euchrysalis Laubeana Geinitz 1874: ibidem. Tab. 53. fig. 1.

? *Pterocera gracilis* Reuss 1845: Verstein. I. pg. 46. Tab. XI. fig. 21.

Táhlá, k oběma koncům zúžená ulita sestává z četných plochých závitků se švy v stáří jen nepatrně znatelnými. Skořápka byla buď úplně hladká, neb dosti znatelnými vzrůstnými vráskami prohnutými brázděná. U dvou nejzachovalejších exemplarů patrně jest při zadním švu velmi jemné rýhování rovnoběžné se švem. Mladička individua měla v přední třetině závitků malý kýlek, který později zmizel. Poslední závitok jest největší a dle tvaru jeho řídí se vzhled celé ulity, jež buď velmi štíhlá neb velmi nadmutá bývá. Zevní pysk jest uvnitř poněkud stultlý, vnitřní pouze u velikých exemplarů značněji stluštěn bývá. Vnitřní pysk jest do předu vesměs povytažen. Ústí jest táhlé, na zad skoro kanálikovitě súženo a tím se stává, že zadní kraj závitků u jader bývá na zad křídlovitě povytažen a na podobných jádrech založil snad Reuss druh *Pterocera gracilis* Reuss. Skořápka jest velmi silná a proto závítka na jádrech od sebe jsou vzdáleny.

Velice hojně v korycanských usazeninách ve všech velikostech.

Velmi podobny našim druhům jsou: *Euchrysalis gigantea* Stoliczka (Cret. gastr. of South India pg. 298. Pl. 21. fig. 3—5.) a *Eulima amphora* d'Orbigny (Terr. crét. II. Pl. 156. fig. 1.) jež by snad v jediný druh shrnouti možno bylo.

95. **Chemnitzia acus** Gein.

(Tab. V. fig. 11—14.)

Cerithium acus Geinitz 1874: Elbethalg. I. 2. pg. 268. Tab. 60. fig. 4.

Velmi zajímavá forma, které se sotva případnějšího jména dostati mohlo. Ulita jest velmi táhlá, z přechetných velmi zvolna se rozšiřujících závitků složená. Závitky mají, vyjímaje asi 3 poslední, středem se táhnoucí vysedlý kýl a skořáčku hladkou, jen s málo znatelným vrůstným vráskováním. Ústí jest podlouhlé.

Dosahovalo při neobyčejné tenkosti značné délky. Nejdelší exemplar od Zlosejna měří něco přes 4 cm a čítá přes 20 závitků.

V korycanských usazeninách dosti hojná.

Geinitzovo (l. c.) vyobrazení podává nedokonale zachovaný exemplar. Velmi příbuzná, ne-li totožná, jest *Eulima Requieniana* d'Orbigny (Pal. franç. Terr. crét. II. pg. 67. Pl. 155, fig. 18).

96. **Chemnitzia arenosa** Reuss.*Chemnitzia arenosa* Reuss 1845: Verstein. I. pg. 51. Tab. X. fig. 7.

Pouze jediný negativ z bělohorské opuky, který sice s Reussovým popisem a vyobrazením souhlasí, ale znaků k bližšímu popisu a určení neposkytuje.

97. **Chemnitzia Kieslingswaldensis** m.

(Tab. V. fig. 15, 16.)

Druh tento podobá se celkovým tvarem druhu *Chemnitzia Stoliczkae* Gein., má však poslední závitků mnohem nadmutější, vinutí daleko nižší a ústí mnohem širší. Skořápka posledního závitku jest přírůstně vráskovaná a podél zadního švu v celé třetině dosti znatelně rýhovaně páskována. Na závitcích ostatních táhne se v první třetině znatelný kýlek.

Pouze 2 exemplary od Kieslingswaldy.

98. **Melania Beyrichi** Zek.

(Tab. IV. fig. 48.)

Melania Beyrichi Zek. Stolička 1865: Revision etc. Sitzgb. d. k. k. Akad. d. Wiss. M. N. Cl. LII. pg. 23.*Chemnitzia Beyrichi* Zekeli 1851: Gosaugastr. Abh. d. k. k. geol. Reichsanstalt. I. pg. 33. Tab. III. fig. 10.

Ulita táhle soudečkovitá. Závitky ploché, na zad přesahavé, zdobený jsou 4 páskami, z nichž první největší zadní šev lemuje a v stejný počet zrněk jako následující slabší páska rozdělena jest. Zrnka stojí pod sebou a částečně mezi sebou na způsob žeber souvisí. Třetí a čtvrtá páska jsou daleko slabší a méně zřetelně granulovány a čtvrtá na vyšších závitcích obyčejně ani znatelná není. Poslední závitků má pak ještě několik slábnoucích pásek. Ústí zachováno není.

Dva exemplary z korycanských usazenin od Mlíkojed.

99. **Tanalia acinosa** Zek.

(Tab. IV. fig. 46, 47.)

Tanalia acinosa Zek. Stolička 1865: Revision etc. Sitzgb. d. k. k. Akad. d. Wiss. M. N. Cl. LII. pg. 56.*Turbo acinosus* Zekeli 1851: Gosaugastr. Abh. d. k. k. geol. Reichsanstalt. I. pg. 52. Tab. IX. fig. 7.

Tanalia Pichleri Hörn. Stolička 1860: Über eine der Kreide ang. Süßwasserbild. etc. Sitzgb. d. k. k. Akad. d. Wiss. M. N. Cl. XXXVIII. pg. 487, fig. 6—9.

Závitky nečetné rozšiřují se značně k ústí a zdobený jsou 5—6 páskami, k nimž na posledním závitku ještě 6—8 nových k ústí slábnoucích přistupuje. Zadní kraj závitků jest povytažen a páskovitě stlustlý a nezřídka mezi ním a první páskou rýhovitá zaškrcenina se objevuje. První páska bývá nejslabší a splývá mnohdy s následující silnější v jeden celek. Žebra s páskami se křížující počínají první páskou a obyčejně u 6. mizivě končí.

Mezi předními páskami vkládají se pravidelně mezipásky. Ústí jest oblé, ku předu povytaženo. Zevní pysk měl uvnitř několik podlouhlých zoubků odpovídajících mezerám mezipásečným, jak na jádrech bývá patrné.

Četné exemplary od Korycan.

Zdá se, že také *Turbo Plauensis* Geinitz (Elbethalg. I. 2. pg. 255. Tab. 58, fig. 11) témuž druhu přináleží.

100. *Cyclostoma incertum* m.

(Tab. IV. fig. 49.)

Ulita nepatrná, věžovitá, lesklá. Závitky četné, ploché, lesklé, s málo znatelnými švy. Povrch jest jemně a řídko rýhovaně páskován. Mezer mezipáskových bývá nejvýš 8 na závitku, poslední vyjímaje. Závitky byly z mládí, jak z nepatrných zbytků souditi lze, také žebrované. Vzárustní vráskování jest nepatrně znatelné a jest zahnuté. Poslední závitok láme se zaoblenou hranou v basalní plochu, jež jest rovněž rýhovaná. Umbilikus patrný není. Ústí skoro kruhové.

Pouze 4 exemplary od Korycan.

Příslušnost k rodu *Cyclostoma* jest ovšem jen problematická. Možno jest, že by druh náš spojití se dal s druhem od Geinitze pod jménem *Turbo Fischeri* Gein. (Elbethalg. I. 2. pg. 252. Tab. 55, fig. 9) popsaným, ač u posledního mnohem nižší ulita vyobrazena jest.

101. *Nerinea longissima* Reuss.

(Tab. V. fig. 17, 18.)

Nerinea longissima Reuss 1845: Verstein. I. pg. 114. Tab. 44, fig. 1—4.

Turrilites baculoides Geinitz 1843: Nachtrag zur Charakt. pg. 8. Tab. V. fig. 3.

Závitky četné se stranami skoro paralelními. Šírka jich jen o málo výšku přesahuje. Vnitřní pysk má 2 záhyby, zevní jeden silný v přední třetině, kterým vnitřek závitků ve 2 nestejně části rozdělen jest, a jádra podoby dvojité ale nestejně spiraly nabývají. Okrasa ulity jest pouze u mladších závitků zachována a sestává ze 3 řad hrbolek, z nichž dvě na zadní širší a třetí na přední užší části závitu se nalézají. Někdy bývá také přední a zadní šev, ač málo zřetelně, granulován. Starší závitky okrasy nemají a skořápka jich jest pouze vzrůstními vráskami brázděna. V rozměrech varírují jednotlivé exemplary velice. Délku zjistiti nelze, ježto se jen v úlomcích vyskytují.

V korycanských usazeninách vesměs hojná.

102. *Nerinea nobilis* v. Münt.

(Tab. V. fig. 19, 23.)

Nerinea nobilis v. Münt. Goldfuss 1841/44: Petref. Germ. III. pg. 45. Tab. 176, fig. 9.

Stolička 1865: Revision etc. Sitzgb. d. k. k. Akad. d. Wiss. M. N. Cl. LII. pg. 26.

Zekeli 1852. Gossaugastr. pg. 33. Tab. 4, fig. 1, 2.

Nerinea ampla v. Münt. Goldfuss 1841/44: l. c. pg. 45. Tab. 176, fig. 10.

Nerinea turritellaris Zekeli 1851: l. c. pg. 55. Tab. 4, fig. 6, (teste Stolička).

Nerinea Borsoni Cat. Geinitz 1840: Charakt. I. pg. 43. Tab. 14, fig. 6., 7.

Nerinea Geinitzi Goldfuss 1841/44: l. c. pg. 47. Tab. 177, fig. 8.

Geinitz 1846: Grundriss pg. 334. Tab. 14, fig. 12.

Geinitz 1849: Quadersandst. pg. 126. Tab. 9, fig. 1., 2.

Geinitz 1874: Elbethalg. I. 2. pg. 265. Tab. 53, fig. 7—9.

? *Nerinea bicincta* Bronn. Reuss 1845: Verstein. pg. 113. Tab. 44, fig. 5.

Ulita vysoká, věžovitá. Závitky ploché mají švy v podobě vysedlé pásky znatelné. Od této pásky vybíhají vzrůstní vrásky mnohdy skoro pravidelné. Vnitřní pysk má tři záhyby, zevní jeden. Jest tedy průřez závitků pětialočný. Velikost velmi rozmanitá. Od jedinců, kteří mají v průměru 0.15 cm, až k takovým, jichž průměr 2.5 cm obnáší, jest celá řada přechodů. Délku zjistiti nelze přesně.

V korycanských usazeninách, zvláště u Radovesnic velmi hojná, méně u Korycan a Přemyšlan.

103. **Nerinea Cottai** Gein.

(Tab. V. fig. 21, 22.)

Nerinea Cottai Geinitz 1874: Elbethalg. I. 2. pg. 266. Tab. 53, fig. 10.

Nerinea Borsoni Cat. R ö m e r 1841: Nordd. Kreideg. pg. 78. Tab. 9, fig. 8.

? R e u s s 1845: Verstein. pg. 51.

Pouze jediné jádro z korycanských usazenin Zlosejna v geol. ústavu české university. Závítky jsou nízké, středem na přič rýhovitě vtisklé. Vřeteno má 2 záhyby, průřez jest trojlaločný.

104. **Nerinea ornatissima** m.

(Tab. V. fig. 20.)

Lesklá ulita sestává z nízkých, stěsnaných závitků, na jichž zadním švu nalézají se památná švová páska, od které teprve vzrůstní vrásky počínají. Páska švová jest rozdělena v řadu úhledných hrbolků. Též přední šev zdoben podobnou řadou menších hrbolků. Na ostatní ploše závitků jsou ještě dvě pásy granulované, lemované po každé straně páskou negranulovanou. Celý povrch závitků jest mimo to poset vzrůstními vráskami. Ústní poměry nebylo lze zjistiti.

Tři fragmenty z korycanských usazenin u Přemyšlan.

105. **Nerinea** sp.

(Tab. V. fig. 24.)

V chlomeckých usazeninách u Tannenbergu nejsou vzácností jádra Nerineí, jež však s kamenem souvisí a i jinak zdeformována bývají. Vřeteno má tři záhyby, z nichž třetí nástěnný jest. Pysk zevní opatřen v přední třetině hlubokým záhybem. Skořápka byla, jak se zdá, páskovaná. Drescher (Zeitschr. d. d. geol. Gesell. XV. pg. 336) uvádí z usazenin stejného asi stáří od Giersdorfu a Gähnsdorfu druh pod jménem Nerinea Buchi Zek., který však s našimi jádry spíše identický jest, než s druhem Zekeliho.

106. **Itieria carinata** Reuss. sp.

(Tab. V. fig. 25, 26.)

Pyramidella carinata R e u s s 1845: Verstein. pg. 113. Tab. 44. fig. 6, 7.

Pyramidella subcarinata d'O r b i g n y 1850: Prodrome II. pg. 191.

Ulita tvaru hruškovitého, z četných, rychle se rozšiřujících, objímavých závitků složená. Skořápka hladká, jen přírůstně vrásčitá, švová páska není u našich exemplarů znatelná. Poslední závitok v zadní třetině náhle zlomen, u některých jedinců kýlovitě. Na vřetenu, které jest stopkovitě protaženo, jest jeden záhyb, druhý jest nástěnný. Zevně jest stopkovitý přívěšek hustě rýhovaný. Na průřezu objevuje se vřeteno, z počátku plné, s dvěma velkými dutinami, jež se na zadních závitcích blíží, až splynou a jest pak vřeteno dole a ještě výše opět plné, ale bez dutin. Vysvětliti se dá úkaz tak, že vnitřní pysk přebíhal ve svém vývoji pysk zevní ale tak, že se nepřikládal těsně k závitku, nýbrž že mezi ním a závitkem ve střední části dutina vznikala. V rozměrech velice variruje.

Několik exemplarů z korycanských usazenin od Mlíkojed a Radovesnic.

107. **Cerithium belgicum** v. Münst.

(Tab. V. fig. 27.)

Cerithium belgicum v. Münst. G o l d f u s s 1841/44: Petref. Germ. III. pg. 34. Tab. 174, fig. 5.

d' A r c h i a c 1847: Mém. de la Soc. géol. de Franç. 2. ser. II. pg. 344. Pl. 25. fig. 3.

G e i n i t z 1874: Elbethalg. I. 2. pg. 267. Tab. 59. fig. 18.

Závítky stěsnané, na obou krajích napučené a tím uprostřed prohloubené, přesahavé. Povrch závitků jeví buď převládající rýhování, neb převládající žebrovaní. U prvního způsobu okrasy žebra jen na obou krajích

aneb jen na kraji zadním tupými do středu mizivými hrbolky naznačena jsou, ostatně jest skořápka hustě a jemně na přič rýhována. Při převládajícím žebrování ozdobena jest ulita četnými do středu prohnutými žebry, jež na posledním závitku až k samému kanálku se táhnou. Kanálek dosti dlouhý, zahnutý. Zevní pysk jest ku předu povytažen, ostře sice zakončen, ale za okrajem dovnitř naduřen a naduřenina má čtyry znatelné zuby. Také s basalní stěny trčí na vnitřním pysku jeden neb dva zoubky a mimo to na vřetenu přetrhávány záhyb sledovati lze.

Několik exemplarů z korycanských usazenin od Korycan a Radovesnic, jež tvarem ulity nadepsanému druhu úplně odpovídají, tvarem ústním však s druhem *Cerithium Güntheri* Geinitz 1874 (Elbenthalg. I. pg. 267. Tab. 59, fig. 19) souhlasí, i jest pravděpodobno, že druh poslední jmenovaný s nadepsaným identický jest.

108. *Cerithium Sturi* Stol. (non Geinitz).

(Tab. V. fig. 28.)

Cerithium Sturi Stol. Stur 1863: Geol. Übersichtaufn. etc. Jahrb. d. k. k. geol. Reichsanst. XIII. pg. 50. fig. 4.

Pouze jediný exemplar z korycanských usazenin od Radovesnic, který s popisem i vyobrazením nadepsaného druhu souhlasí. Okrasa závitků záleží ze širokých, tupých hrbolků blíže předního švu, jež poněkud méně vyniklé jsou než u exemplaru sedmihradského. Na vřetenu není záhybů a rovněž zevní pysk nezdá se býti ozbrojen.

109. *Cerithium Rudolphi* Gein.

(Tab. V. fig. 29.)

Cerithium Rudolphi Geinitz 1874: Elbenthalg. I. 2. pg. 273. Tab. 60. fig. 25.

Ač v jediném fragmentu, přece dosti znatelně táhlou ulitou zdobenou na závitcích čtyřmi páskami, z nichž zvláště druhá od předního kraje nápadně vyniká. Žebra následujících závitků jsou od předcházejících jen málo odchýlená a tvoří po délce ulity táhlou spirálu.

Od Korycan.

110. *Cerithium Lorioli* Gein.

(Tab. V. fig. 30., 31.)

Cerithium Lorioli Geinitz 1874: Elbenthalg. I. 2. pg. 275. Tab. 61. fig. 7.

? *Cerithium Peschelium* Geinitz 1874: ibidem pg. 267. Tab. 59. fig. 20., 21.

Přední i zadní šev četných závitků lemován jest páskou, která na předním švu vždy, na zadním zřídka v řadu perliček rozdělena jest. Středem závitku táhne se řada silně vyniklých, dosti pravidelných hrbolků, jichž jest poloviční počet perliček na pásu předním. Ostatně jest celá ulita vesměs rýhovaně páskovaná, zvláště poblíže švů. Poslední závitok skoro kýlnatý. Ústí hranaté, kanálek zahnut, vnitřní pysk silně rozložen.

Čtyry exemplary od Korycan.

111. *Cerithium Barrandei* Gein. (non d'Arch.)

(Tab. V., fig. 32.)

Cerithium Barrandei Geinitz 1874: Elbenthalg. I. 2. pg. 273. Tab. 60. fig. 28.

Podobá se poněkud *C. Rudolphi* Gein., ale liší se vedle celkového tvaru a zblběnějších závitků hlavně tím, že závitky kromě posledního mají jenom 3 vyniklé pásy, 4. bývá zakryta a z pásek jest druhá od zadního švu nejsilnější. Mezi jednotlivé pásy vkládají se mezipásy. Žebrování jest útlejší než u druhu zmíněného.

Jediný exemplar od Korycan.

112. *Cerithium Margaretæ* Gein.

(Tab. V. fig. 33., 34.)

Cerithium Margaretæ Geinitz 1874: Elbenthalg. I. 2. pg. 268. Tab. 60. fig. 5.

Táhlá, štíhlá ulita složená jest z četných nízkých závitků, jež na obou švech vrubovanou páskou lemovány jsou. Ostatní plocha závitků má ještě 2 pásy, z nichž ona blíže zadního švu zvlášť silná jest a v hrbolky rozdělená, kdežto druhá páska mezi popsanou právě páskou a páskou předního švu se vkládá. Mnohdy bývá sotva patrna. Je-li granulace pásek méně zřetelná, přibližuje se popsaný druh značně *C. variolare* Stol. (Stur: Jahrbuch. d. k. k. geol. Reichsanstalt XIII. pg. 51. fig. 6.)

113. *Cerithium Friči* Gein.

Cerithium Friči Geinitz 1874: Elbethalg. I. 2. pg. 271. Tab. 60. fig. 12.

Pouze jediný nevalně zachovalý exemplar od Mlíkojed, který tvarem ulity a okrasou skořápky, pokud zachována jest, s nadepsaným druhem souhlasí. Četné zaoblené závitky příčně jsou páskovány, pásek jest kol 4—6 na závitku. S nimi křížují se slabá žebra, jež na starších závitcích řidnou a tím se od mladších vrcholových závitků odchylují. Ústí zachováno není.

114. *Cerithium Toermerianum* Gein.

(Tab. VI. fig. 1., 2.)

Cerithium Toermerianum Geinitz 1874: Elbethalg. I. 2. pg. 268. Tab. 60. fig. 2.

Nečetné, vypoukle zaoblené závitky zdobené jsou jen páskami, jak se zdá, negranulovanými, mezi něž tu a tam jen slabší mezipáska se vkládá. Pouze páska při zadním švu bývá někdy granulována. Poslední závitok prodloužen v dosti dlouhý kanálek, který dle Geinitze dvěma záhyby ozbrojen jest. Na našich nepříznivě zachovalých exemplarech záhyby pozorovati nelze.

Tři kusy od Korycan.

115. *Cerithium Requienianum* d'Orb.

(Tab. V. fig. 38., 39.)

Cerithium Requienianum d'Orbigny 1842/43: Pal. Franç. Terr. cré. II. pg. 377. Pl. 232. fig. 4., 5.

Závitky jsou skoro ploché, zdobené 4—6 páskami, s nimiž se žebra v mládí rovná, později ohnutá křížují v řadu hrbolků je rozdělující. Páska na zadním švu bývá vyniklejší a hlubší rýhou od ostatních oddělena. Poslední závitok jest po celé basalní ploše páskován. Ústí není u žádného jedince náležitě zachováno.

Několik exemplarů od Korycan.

Stolička (Revision etc. Sitzgb. d. k. k. Akad. d. Wiss. M. N. Cl. LII. pag. 108.) považuje *Cerithium Requienianum* d'Orb. za menší exemplar. *C. Prosperianum* d'Orb. (ibidem Pl. 282. fig. 6.), jež pak oba za identické považuje s druhem *C. articulatum* Zekeli (Gosaugastr. Tab. XXIII. fig. 4.).

116. *Cerithium hispidum* Zek.

(Tab. V. fig. 35.)

Cerithium hispidum Zekeli 1852: Gosaugastr. pg. 115. Tab. XXIV. fig. 1., 2.

Stolička 1865: Revision etc. Sitzgb. d. k. k. Akad. d. Wiss. M. N. Cl. LII. pg. 110.

Cerithium depressum Zekeli 1852: ibid. Tab. XXIV. fig. 6., 7. (teste Stolička l. c.).

? *Cerithium gallicum* d'Orb. Geinitz 1874: Elbethalg. I. 2. pg. 269. Tab. 60. fig. 7.

Závitky jsou velmi stěsnány, švy velmi nesnadno pozorovatelné. Každý závitok má 2 hrbolaté pásy, menší lemuje zadní šev, větší táhne se středem. Na starších závitcích bývají často stejné a tu pak jest ta střední silně k přednímu švu posunuta. Poslední závitok má kromě jmenovaných dvou ještě 3. granulovanou pásku, která ho kýlovitě lemuje a na vyšších závitcích zakryta zůstává. Ústí zachováno není. Záhyb na vřetenu sotva lze pozorovati. Zevní pysk měl 2 tupé zuby.

V několika exemplarech od Korycan.

Geinitzovo vyobrazení *C. gallicum* d'Orb. spočívá asi na mladém exemplaru nadepsaného druhu.

117. **Cerithium sociale** Zek. (non Eichwald).

(Tab. VI. fig. 3.)

Cerithium sociale Zekeli 1852: Gosaugastrop. pg. 95. Tab. XVII. fig. 4.

Geinitz 1874: Elbethalg. pg. 269. Tab. 60. fig. 9.

Závitky úzké skoro rovnostranné, zdobený jsou třemi páskami granulovanými tak, že hrbolky na závitcích nad sebou na způsob žeber postaveny jsou. Zajímavé odchylky jeví jeden patrně nejstarší exemplar. U něho závitky vrcholové, pokud zachovány jsou, normálně jsou zdobený. Čím blíže k ústí, tím více slábnou pásy, zároveň pak mizejí granulace a na místo jí objevují se jemná zahnutá žebra, až konečně poslední závitok úhledně sítkován jest. Zároveň pak přistupuje na předním švu ještě jedna páska, tak že mají pak závitky pásy čtyři. Ústí zachováno není.

Čtyry exemplary od Korycan.

118. **Cerithium infibulatum** Gein.

(Tab. VI. fig. 4.)

Cerithium infibulatum Geinitz 1874. Elbethalg. I. 2. pg. 272. Tab. 60. fig. 19.

Jediný velmi ozdobný exemplar od Korycan, který vzdor zdánlivé nepodobnosti s nadepsaným druhem spojití možno. Zachovány jsou pouze 3 poslední závitky, hluboce oddělené, ozdobené pěti, poslední 8 páskami, jež se stejně silnými vysedlými žebry se křížují, čímž dosti hluboké komůrkování vzniká. Zřídka mezi páskami slabší mezipásku pozorovati lze. První páska od zadního švu oddálená jest nejslabší, ostatní skoro stejně silné. Ústí zachováno není.

U saských exemplarů jest 2. a 3. páska silnější a tím ulita odchylnějšího rázu nabývá. Zdá se, že druh tento ani do rodu Cerithiů nenáleží.

119. **Cerithium cf. difficile** Gein.

(Tab. VI. fig. 5.)

Cerithium difficile Geinitz 1874: Elbethalg. I. 2. pg. 271. Tab. 60. fig. 17.

Závitky jsou zaoblené, ozdobené 5 páskami, z nichž první na zadním švu jest největší, druhá a čtvrtá nejmenší. S páskami křížují se žebra. Čím více k ústí, tím více mizí žebrovaní, až na posledním závitku pouze hrbolky v řady sestavené naznačeny jsou. Hlavní rozdíl našeho exemplaru s nadepsaným druhem spočívá v nádorovitých stlůžčinách, zbytků to bývalých ústí, jež u Geinitzova druhu pozorovati nelze. Celkem stojí exemplar náš uprostřed mezi nadepsaným druhem a C. costellatum Sow. (Geinitz: ibid. Tab. 60. fig. 16.)

Jediný exemplar od Korycan.

120. **Cerithium bohemicum** m.

(Tab. VI. fig. 6—8.)

Největší české Cerithium, až i 1 dm dlouhé. Skořápka většinou zachována není a pouze u jediného exempláře jeví se stopy jemného páskování. Ústí není dobře zachováno, kanálek byl asi dosti dlouhý. Na vřetenu jsou 2 mohutné záhyby a na zevním pysku 3 zuby, z nichž prostřední jest nejsilnější. Zuby opakovaly se u různých individuů v různých odstavcích.

V korycanských usazeninách (Korycany, Přemyšlany) hojné.

121. **Cerithium chilopterum** m.

(Tab. VI. fig. 9.)

Protáhle věžovitá ulita sestává z četných zaoblených a čtyřmi páskami zdobených závitků. Na páskách granulaci pozorovati nelze a také mezipásy se vyskytají jen vzácně. Kanálek dlouhý, zahnutý. Zevní pysk křídlovitě rozšířen a každá hlavní páska závitková končí na křídle hrotem.

Četné sice, leč zřídka dobře zchovalé exemplary od Kněživky a Přemyšlan.

122. **Cerithium fasciatum** Reuss.

(Tab. VI. fig. 13, 14.)

Cerithium fasciatum Reuss 1845: Verstein. pg. 42. Tab. X. fig. 4.*Cerithium subfasciatum* d'Orbigny 1850: Prodrome II. pg. 231.

Geinitz 1874: Elbethalg. II. 2. pg. 175. Tab. 31. fig. 3.

Ulita různě vysoká, z četných nízkých závitků složená. Závitky zdobené jsou v mládí třemi granulovanými páskami, z nichž první nejslabší zadní šev lemuje, třetí nejsilnější blíže předního švu se táhne. Mimo to jest povrch závitků jemně páskovaně rýhován. U starších závitků stává se, že druhá neb druhá i třetí páska ve 2 slabší pásy se rozděluje, tak že závitok potom 5 pásek má a z těch jest první nejsilnější. Ústí zachováno není. Zevní pysk měl dovnitř 2 zoubky.

V usazeninách od bělohorských až do Chlomeckých obyčejný zjev.

123. **Cerithium pseudoclathratum** d'Orb.

(Tab. V. fig. 36.)

Cerithium pseudoclathratum d'Orbigny 1850: Prodrome II. pg. 231.

Geinitz 1874: Elbethalg. II. 2. pg. 175. Tab. 31. fig. 5.

Cerithium clathratum Römer 1841: Nordd. Kreideg. pg. 79. Tab. XI. fig. 17.

Geinitz 1846: Grundriss, pg. 380. Tab. XIV. fig. 4.

? *Cerithium reticulatum* Sow. Reuss 1845: Verstein. pg. 42. Tab. X. fig. 5. Tab. XI. fig. 22.

Ulita táhlá, z mnoha závitků složená. Závitky mají 4 pásy, z nichž první zadní šev lemuje, nejslabší bývá a granulování její liší se od granulování ostatních 3 pásek. Páska 4. jest nejvyniklejší a proto jsou závitky střechovité. S páskami od druhé počínaje křížují se žebra. Jen u některých mladších exemplářů, u nichž první páska vykazuje stejný počet zrněk, co ostatní žebra, zdá se, že žebra již na první pásce počínají. Takové exempláře odpovídají úplně Reussovu *Cer. reticulatum* Sow. Možná, že by také *Cer. imbricatum* Geinitz (Charakt. pg. 72. Tab. XVIII. fig. 22.) s nadepsaným druhem spojit se dalo.

Dosahuje délky až 2 cm a vyskytuje se zhusta ve svrchních usazeninách křídových od bělohorských až do březenských. Z chlomeckých zastoupeno není.

124. **Cerithium binodosum** Röm.

(Tab. VI. fig. 10—12.)

Cerithium binodosum Römer 1841: Nordd. Kreideg. pg. 79. Tab. XI. fig. 16.

Geinitz 1874: Elbethalg. II. 2. pg. 176. Tab. 31. fig. 4.

Brauns 1875: Senonenmergel etc. Zeitschr. f. d. ges. Naturw. Neue Folge. XII. pg. 351.

Okrasa táhlé věžovité ulity jest velmi proměnlivá. Jediný stálý znak jest perličkové lemování předního švu. Ostatní plocha závitků bývá různě zdobena, při čemž stáří velice rozhoduje. Obyčejně středem závitků 2 vysedlé pásy se táhnou, z nichž ona blíže přednímu švu bývá větší. Plochy mezi páskami různým počtem střídavě nestejných granulovaných pásek vyplněny bývají. Odchylnější jsou mladší závitky, které nesou 4—6 stejných pásek a teprve později počnou dvě ze středních slíti. S páskami křížují se pak žebra a tu buď se všemi, kromě předního švu aneb jen s některými uprostřed. Jednotlivé odchylky popisovati nelze. Ústí zachováno není.

Od bělohorských usazenin až do březenských. Dosahovalo délky až 2 cm.

125. **Cerithium Luschitzianum** Gein.*Cerithium Luschitzianum* Geinitz 1842: Charakt. pg. 72. Tab. 18. fig. 21.

Geinitz 1874: Elbethalg. II. 2. pg. 176.

Brauns 1875: Senonen-Mergel etc. Zeitschr. f. ges. Naturw. Neue Folge. XII. pg. 351.

Cerithium trimonile Mich. Reuss 1845: Verstein. pg. 42. Tab. 10. fig. 2.

Četné závitky zdobený jsou třemi stejnými zrnitými páskami. Oblá zrnka spořádána jsou na závitcích v žebernaté řady.

Jen několik silně poškozených exemplárů od Lužice, Meronic a Holic.

Cerithium ternatum Reuss (l. c. pg. 42. Tab. X. fig. 3.) jinak velice podobné, liší prý se tím, že střední páska na závitku ostatní převyšuje. Sem, zdá se, že také náleží *Cer. foveolatum* Müller (Petref. d. Aach. Kreidef. pg. 48. Tab. VI. fig. 2.).

126. *Cerithium chlomekense* m.

(Tab. VI. fig. 15.)

Upomíná poněkud na *Cerithium belgicum* v. Münst. z korycanských usazenin, jest však daleko štíhlejší a nemá ani na zevním ani na vnitřním pysku naduřenin. Závitky jsou hustě žebrované a blíže zadního švu znatelně zaškrnceny. Žebra v zaškrncenině jsou prohnutá neb i přerušena na způsob *Pleurotomy*. Skořápka byla nad to jemně rýhována. Ústí není zachováno.

Několik nepříliš dobře zachovalých exemplárů od Chlodka.

127. *Cerithium* sp.

Z bělohorských usazenin od Loun a Stradouně známy jsou 3 exempláry neobyčejně štíhlé ulity, jejíž závitky jsou poblíž předního švu okýleny a kýl granulován. Mimo to jsou nepatrné stopy jemného páskování znatelný. Na rodovou příslušnost nelze s určitostí souditi.

128. *Aporhais Buchi* v. Münst.

(Tab. VI. fig. 16., 17.)

Chenopus Buchi v. Münster 1839: Beiträge z. Petref. 98. Tab. XII. fig. 1.

Rostellaria Buchi v. Münster. Römer 1841: Nordd. Kreideg. pg. 78.

Goldfuss 1841/44: Petref. Germ. III. pg. 17. Tab. 170. fig. 4.

Geinitz 1842: Charakt. pg. 70. Tab. 18. fig. 4., 6.

Reuss 1845: Verstein. pg. 45. Tab. VII. fig. 23.

Römer 1870: Geologie Oberschlesiens. pg. 342.

Geinitz 1874: Elbenthalg. II. 2. pg. 176. Tab. 30. fig. 14.

Rostellaria divaricata Reuss 1845: l. c. Tab. IX. fig. 2.

Rostellaria Geinitzi d'Orbigny 1850: Prodrome II. pg. 155.

Závitky jsou úhledně až do třetího stupně páskovány. Závitky blíže vrcholu mají pásy skoro stejné. Teprve na pozdějších počíná střední páska síliti a zároveň se děliti v pravidelné hrbolky, až konečně poslední závitky značně vysedlý kýl rovněž hrbolkatý nese. Ústí protaženo v kanálek obyčejně ulomený. Zevní pysk protažen v úzké, ku konci rozšířené křídlo, na které kýl posledního závitku přechází a mimo to vysílá na zad podél vinutí výběžek, který se spojuje se silně naduřelým spodním pyskem a tvoří druhé, ulitu zahnutým koncem přesahující křídlo, po jehož straně ústní středem hluboká rýha, jakožto pokračování ústí, se táhne.

V několika exemplárech z korycanských usazenin od Korycan, Nové Vsi, Kněživky, Zlosejna, v jediném exempláru z malnických usazenin od Malnic. Reuss uvádí též druh i od Března.

129. *Aporhais Burmeisteri* Gein.

Rostellaria Burmeisteri Geinitz 1864: Grundriss, pg. 363. Tab. XIII. fig. 16.

Rostellaria Parkinsoni Mant. Geinitz 1842: Charakt. pg. 44., 70. Tab. XV. fig. 2. Tab. XVIII. fig. 3.

Reuss 1845: Verstein. pg. 46. Tab. IX. fig. 7.

? Müller 1851: Monogr. d. Petref. d. Aach. Kreidef. pg. 21.

Rostellaria Aegion d'Orbigny 1850: Prodrome II. pg. 155.

Závitky hustě a jemně žebrované, některá žebra v odstavcích naduřelá značí bývalá ústí. Mimo to jest ulita hustě páskovaná rýhována, zvláště blíže zadního švu. Poslední závitky súžen v dlouhý kanálek. Zevní pysk

protažen jednak vodorovně v podobě sekerovitého okýleného křídla, jednak na zad podél vinutí větev vysílá, jež rovněž jako u předešlého druhu s naduřelým vnitřním pyskem splývá a zahnuté na ústní straně rýhou opatřené, ulitu přesahující křídlo tvoří.

V korycanských usazeninách ve všech skoro nalezištích hojná.

Zda také exempláry od Müllera (l. c.) uváděné k nadepsanému druhu náleží, jest pochybné.

130. *Aporhais Requeiniana* d'Orb.

(Tab. VI. fig. 18.)

Rostellaria Requeiniana d'Orb. 1843: Pal. Franç. Terr. crét. II. pg. 293. Pl. 209. fig. 3., 4.

Závitky široce páskovány a pásy i mezery mezi nimi nad to ještě rýhováním s nimi rovnoběžným posety. Rýhování více v mezerách než na páskách znatelně bývá. Z pásek pátá a šestá zvláště na posledním závitku silněji vyniká. S páskami křížují se žebra, jež na posledním závitku slaběji vynikají a mnohdy jen hrbolky v řady sestavenými naznačeny bývají. Ústí protaženo v kanálek nepříliš dlouhý. Zevní pysk tvoří jednoduché podélné okýlené křídlo a jest na zad asi do prostřed předposledního závitku povytažen.

Četné exempláry z korycanských usazenin od Korycan, Tyssé a Kněživky. Jediný nevalně zachovaný exemplár od Dolánky snad témuž druhu náleží.

131. *Aporhais chondropleura* m.

(Tab. VI. fig. 19.)

Závitky jsou páskovány, pásy granulovány tak, že granule v žebra sestavena jsou, zvláště na vyšších závitcích zřetelně. Třetí neb čtvrtá páska bývá vyniklejší, na posledním závitku skoro kýlovitě a tu pak následují 2 slabší pásy a pak ještě slabší kýl druhý, od něhož pásy slábnou. Zevní pysk protažen v křídlo, jak se zdá, jednoduché, na něj hlavní kýl závitku po celé délce přechází. Kýl vedlejší, zdá se, že končil po straně malým trnem. Na zad jest zevní pysk povytažen asi doprostřed předposledního závitku.

Četné exemplary sice, ale vesměs chatrně zachovalé z korycanských usazenin od Skutíčka.

Upomíná poněkud na *Aporhais anserina* (Nils.) Gein, ale liší se od ní vedle celkového zjevu menším počtem kýlů na posledním závitku a tudíž i hrotů na křídle.

132. *Aporhais megaloptera* Reuss.

(Tab. VI. fig. 20.)

Rostellaria megaloptera Reuss 1845: Verstein. pg. 45. Tab. IX. fig. 3.

G ü m b e l 1868: Procän oder Kreidef. etc. Abh. d. k. bayer. Akad. d. Wiss. II. Cl. X. pg. 74.

Rostellaria Reussi Gein. var. *megaloptera* Reuss.

Geinitz 1874: Elbethalg. II. 2. pg. 169. Tab. 30. fig. 9—11.

Závitky jsou žebrované a velmi jemně, jen u nejzachovalejších exemplárů patrně rýhovány. Poslední silně nadmutý závitok převyšuje ostatní vinutí a jest ku předu jen v krátký kanálek zúžen. Zevní pysk rozšířen v mohutné křídlo, jež na zadním kraji kolenovitým, různě hlubokým zářezem ve dvě části rozděleno jest: jednu širokou, boltcovitou, druhou trnitou zevně okýlenou, uvnitř podélnou rýhou opatřenou. Mladá individua měla křídla celistvá, na obou krajích zaoblená a teprve později objevil se zmíněný zářez.

Ve vyšších usazeninách křídlových od bělohorských počínaje dosti hojná.

Dost podobná a snad jako jeho varieta označitelná jest *Ap. emarginulata* Geinitz (*Quadersandsteing.* Tab. IX. fig. 7—9.).

133. *Aporhais Reussi* Gein.

(Tab. VI. fig. 21., 22.)

Rostellaria Reussi Geinitz 1842: Charakter. pg. 71. Tab. XVIII. fig. 1.

Reuss 1845: Verstein. pg. 45. Tab. IX. fig. 9.

G ü m b e l 1868: Procän od. Kreidef. der süd. Böhm. Abh. d. k. bayer. Akad. d. Wiss. II. Cl. X. pg. 74.

Rostellaria Megaera d'O r b i g n y 1850: Prodrome II. pg. 155.

Forma ulity mnohem zavalitější než u předešlého druhu. Závitek poslední rovněž převládá a súžen v krátký kanálek. Křídlo jest rovněž široké a má také v zadním kraji zářez kolenovitý, avšak obě části křídla mají rohy daleko ostřejší než u předešlé. Okrasou ulity se oba druhy liší naprosto. V okrase ulity možno rozeznati dva extremy. U jedněch převládá žebrování, u druhých páskování. Exempláry prvního druhu přibližují se úplně původnímu vyobrazení Geinitzovu (l. c.). Ulita jest jen nezřetelně páskována, za to však ostře a hustě žebrována, jmenovitě poslední závitek, na němž žebra až k samému kanálku sahají. U formy druhé jsou žebra méně zřetelná, jmenovitě na posledním závitku, za to páskování velmi jest vyvinuto a jako u dřívější formy žebra, tak zde páskování na širší část křídla přechází a zde vějířovitě se rozbíhá. Mezi oběma formami jest celá řada přechodů.

Ve vyšších usazeninách, zvláště v březenských hojná.

134. *Aporhais papilionacea* Goldf.

Aporhais papilionacea Goldf. Brauns 1875: Senonen-Mergel etc. Zeitschr. f. ges. Naturw. Neue Folge XII. pg. 350.

Rostellaria papilionacea Goldfuss 1841/44: Petref. Germ. III. pg. 17. Tab. 170. fig. 8.

Geinitz 1842: Charakt. pg. 71. Tab. 18. fig. 8.

Reuss 1845: Verstein. pg. 44. Tab. IX. fig. 6.

Müller 1851: Petref. d. Aach. Kreidef. pg. 18.

Drescher 1863: Zeitschr. d. d. geol. Gesell. XV. pg. 338.

Alaria papilionacea Goldf. Stolička 1868: Cret. gastrop. of South India pg. 31. Pl. 2. fig. 9—10.

Pouze jako jádro z chlomeckých usazenin, od Chlomku. Křídlo právě tak jako poslední závitek široké, s postranním krajem rovným, předním rohem zaobleným, zadním v zahnutý okýlený růžek protaženým. Skořápka jest dle Goldfussa úhledně žebrována a jemně rýhována.

135. *Aporhais coarctata* Gein.

(Tab. VI. fig. 23.)

Rostellaria coarctata Geinitz 1842: Charakter. pg. 71. Tab. XVIII. fig. 10.

Reuss 1845: Verstein. pg. 44. Tab. IX. fig. 1.

Geinitz 1874: Elbethalg. II. 2. pg. 170. Tab. 30. fig. 12.

Ulita žebrovaná a jemně při zadním švu zřetelněji rýhovaná. Poslední závitek nadmutý se širokým křídlem, jehož zadní roh růžkovitě povytažen jest, přední zaoblen.

V několika exemplárech z březenských usazenin, v jediném z bělohorských od Bezděkova.

Nelze popřít, že mezi druhem nadepsaným, druhem předešlým a *Aporhais* (Rostel.) *tenuistriata* Reuss (l. c. Tab. IX. fig. 4.) jakýsi vztah panuje.

136. *Aporhais Schlottheimi* Röm.

Rostellaria Schlottheimi Römer 1841: Nordd. Kreideg. pg. 77. Tab. XI. fig. 6.

? *Rostellaria papilionacea* Goldf. Binkhorst 1861: Gastr. et Cephal. d. Limbourg pg. 1. Pl. I. fig. 11. Pl. V^a. fig. 10.

Určení 3 velmi defektních exemplárů od Dolánek stalo se na základě domnělé identity druhu Binkhorstova s nadepsaným druhem. Křídlo bylo asi široké na způsob *A. megaloptera* Reuss, ale zadní jeho kraj jest silně stluštěn a povytažen až skoro k zadnímu švu předposledního závitku, právě tak jak u Binkhorsta je vyobrazeno. Křídlo, zdá se, mělo tvar podobný jako předešlé dva druhy.

137. **Aporhais stenoptera** Goldf.

(Tab. VI. fig. 24., 25.)

Rostellaria stenoptera Goldfuss 1841/44: Petref. Germ. III. pg. 18. Tab. 170. fig. 6.

Kner 1850: Haidingers naturw. Abhdl. III. pg. 19.

Alth 1850: ibid. pg. 220.

Gumbel 1868: Abh. d. k. bayer. Akad. d. Wiss. II. Cl. X. pg. 74.

Rostellaria calcarata Sow. Geinitz 1842: Charakt. pg. 70. Tab. XIII. fig. 2.

Reuss 1845: Verstein. pg. 45. Tab. IX. fig. 5.

Müller 1851: Monogr. d. Petref. d. Aach. Kreidef. pg. 19.

Kner 1852: Denkschr. d. k. k. Akad. d. Wiss. M. N. Cl. III. pg. 306.

Geinitz 1874: Elbenthalg. II. 2. pg. 170. Tab. 30. fig. 13.

Rostellaria mucronata d'Orbigny 1850: Prodrome II. pg. 155.

Dosti proměnlivý druh, avšak více z příčin ossifikačních. Závitky jsou hustě žebrované se zachovalými stopami bývalých ústí v podobě silnějších a přímějších žeber znatelných zvláště na jádrech. Poslední závitok bývá slaběji žebrován, mnohdy vůbec nežebrován. Přes žebra táhne se jemné rýhování nejlépe v přední polovici posledního závitku patrné. Poslední závitok opatřen nad to dvěma kýly, z nichž zadní silnější přechází na křídlo jednoduché sice, avšak tvaru velmi proměnlivého. Druhý kýl slabší končí slepě na postranní vytaženině zevního pysku. Vnitřní pysk je naduřelý a souvisí nazad s pyskem zevním. Kanálek značně dlouhý, ale zřídka zachovaný.

Vyskytuje se od bělohorských usazenin až do chlomeckých, nejhojněji v březenských.

A. calcarata Sow., k níž nadepsaný druh dříve čítán byl, jest dosti odchylná a pouze mladým exemplářům podobná. Identifikování obou stalo se prací Gardnerovou (The geol. magazin 1875: On cretaceous Aporhaidae) nemožným.

138. **Aporhais subulata** Reuss.*Rostellaria subulata* Reuss 1845: Verstein. pg. 41. Tab. IX. fig. 8.*Rostellaria subsubulata* d'Orbigny 1850: Prodrome II. pg. 227.

Miniaturní velmi úhledný druh se závitky hustě žebrovanými a jemně rýhovanými. Žebrování posledního dvěma kýly opatřeného závitku nebývá patrné. Z kýlů silnější zadní přechází na křídlo, přední slabší končí, jak se zdá, na trnovité povytaženině zevního pysku. Křídlo jest dlouhé šidlovité, obloukovitě zahnuté a vysílá podél vinutí tenkou větev, jež vrchol ulity daleko přesahuje. Kanálek jest útlý a značně protáhlý.

S jistotou dosud jen z březenských usazenin.

139. **Aporhais anserina** (Nils.) Gein. Reuss.*Aporhais anserina* Nils. Brauns 1875: Senonen-Mergel etc. Zeitschr. f. ges. Naturw. Neue Folge. XII. pg. 349.*Rostellaria anserina* Nils. Geinitz 1841: Kieslingswalda pg. 9. Tab. I. fig. 10.

Römer 1841: Nordd. Kreideg. pg. 78. Tab. IX. fig. 7.

Reuss 1845: Verstein. pg. 111. Tab. 45. fig. 19.

Müller 1851: Monogr. d. Petref. d. Aach. Kreidef. pg. 20.

Rostellaria vespertilio Goldfuss 1841/44: Petref. Germ. III. pg. 17. Tab. 170. fig. 5.

Müller 1851: l. c. pg. 20.

Závitky žebrované. Žebra křížují se s páskami různě znatelnými a mimo to jest celá skořápka ve směru pásek hustě rýhována. Na posledním závitku bývají obyčejně tři, někdy čtyři pásy kýlovitě vysedlé. Nejzadnější kýl bývá nejsilnější. Každý kýl končí zvláštním trnem na zevním pysku. Trn zadního kýlu jest nejdelší a jemu též na spodu podélná rýha odpovídá. Vnitřní stluštělý pysk souvisí se zevním asi do středu předposledního závitku. Kanálek poměrně krátký.

U *Kieslingswalda* obyčejná.

Exempláry naše sotva lze s druhem od Nilsona (Petref. suecana for. cretaceae pg. 13. Tab. III. fig. 6.) pod nadepsaným jménem popsáním identifikovati. Ale také identita s druhem od Goldfussa (l. c.) jako *R. vespertilio* Goldf. popsáním není evidentní.

140. *Aporhais ovata* v. Münst.

Rostellaria ovata v. Münst. Goldfuss 1841/44: Petref. Germ. III. pg. 17. Tab. 170. fig. 3.

Spinigera ovata d'Orbigny 1850: Prodrome II. pg. 228.

Strombus bicarinatus d'Orb. Geinitz 1850: Quadersandsteingb. pg. 136. Tab. IX. fig. 4.

? Kner 1852: Denkschr. d. k. k. Akad. d. Wiss. M. N. Cl. III. pg. 307. Tab. XVI. fig. 10

Nízká stěsnaná ulita má závitky pouze páskované. Předposlední závitok má pět pásek, z nichž prostřední převládá. Na posledním nadmutém závitku jest třetí neb čtvrtá a šestá neb sedmá páska kýlovitě vysedlá. Kýly ku kraji pysku silně divergují a byly, jak se zdá, zakončeny v trnitě povytaženiny zevního pysku.

Pouze 2 exempláry od Třeboutic, jimž trny zevního pysku i kanálek chybí. Vyobrazení Knerovo (l. c.) zdá se jinému druhu náležeti.

141. *Aporhais arachnoides* Müll.

(Tab. VI. fig. 26.)

Strombus arachnoides Müll. Geinitz 1850: Quadersandsteing. Tab. IX. fig. 5.

Rostellaria arachnoides Müller 1851: Monogr. d. Petref. d. Aach. Kreidef. pg. 22. Tab. III. fig. 28.

Závitky středem ostře okýlené, čímž ulita tvaru šroubovitého nabývá. Okrasu jinou na skořápce rozpoznati nelze. Poslední závitok nese dva kýly, z nichž silnější zadní na křídlo ve tři trny rozdělené přechází. Druhý kýl končí snad v podobně vytvořeném křídle, jež však polohou spíše trojprstě rozdělenému kanálku odpovídá. Ústí zachováno není.

Pouze ve 2 nevalně zachovalých exemplárech od Března.

142. (*Aporhais*) *Guilfordia acanthochila* m.

(Tab. VI. fig. 27., 28.)

Vinutí nízké, závitky nečetné bez znatelné struktury skořápečné. Zevní pysk rozdělen ve čtyry zahnuté trny a vysílal nad to podél vinutí podobně vytvořený výběžek, který vrchol ulity daleko přesahuje. Též kanálek podobně ostatním vytvořen a zahnut jest. Vnitřní pysk byl stluštěn. Ústí není zachováno.

Několik značně poškozených exemplárů od Března a Černodal u Loun.

Guilfordia acanthochila Weinz. sp. Vesmir. R. XIII. str. 32. č. 2.

Dr. J. Jahn, Jahrbuch der geol. Reichsanstalt 1891. Band 41. Heft 11. pag. 6. fig. 6—9.

Tento druh popsal Weinzettl ve Vesmíru, čítaje jej k rodu *Aporhais*. Prof. Jahn dle nově nalezených lepších exemplárů stanovil, že náleží k rodu *Guilfordia*.
Dr. A. Frič.

143. *Pterocera Collegni* d'Arch.

(Tab. VI. fig. 30.)

Pterocera Collegni d'Archiac 1847: Mém. de la soc. geol. de France II. pg. 345. Pl. XXV. fig. 8.

Nečetné rychle se rozšiřující závitky nesou blíže předního švu řadu velkých hrbolků, ku které na posledním závitku ještě jedna se střídavými hrbolky přistupuje. Zadní šev lemuje tu a tam řada perliček a celý povrch byl, jak se zdá, jemně rýhován. Na jediném jádru zachována jest částečně rozšířenina zevního pysku se znatelnými otisky zubů. Ústí není zachováno.

Několik exemplárů od Korycan a Kněživky, vesměs chatrně zachovaných.

144. *Pterocera nucleus* m.

(Tab. VI. fig. 29.)

U Korycan není vzácností jádro zkameněliny, jejíž pravou příslušnost těžko lze uhodnouti. Skořápka byla nápadně tlustá, není však na žádném exempláru zachována. Na hranatých závitcích patrný jsou tu a tam

dvojité otisky zubů, jednak blíže předního, řidčeji blíže zadního kraje. Oblé ústí bylo vzadu skulinovitě súženo. Přítomnost kanálku zjistiti nelze. Vrcholové závitky byly zaplňovány. Dosahují výšky až 10 cm.

145. *Cypraea ventricosa* Reuss.

(Tab. VI. fig. 31.)

Strombus ventricosus Reuss 1845: Verstein. pg. 46. Tab. IX. fig. 11.

Bula ventricosa d'Orbigny 1850: Prodrôme II. pg. 192.

Pouze jediné jádro od Radovesnic, jež uvnitř zevního pysku zřetelně zoubkováno jest, čímž příslušnost jeho k rodu *Cypraea* dosti zřetelně se jeví. Skořápka zachována není.

146. *Cypraea Korycanensis* m.

(Tab. V. fig. 37., 40.)

Nepopíratelná *Cypraea* se zoubkováním krajem zevního i vnitřního pysku. Skořápka jest jinak hladká a neposkytuje rovněž jako i celkový tvar dosti spolehlivých znaků ku porovnávání s druhy z křídly popsány.

Několik exemplárů z Korycan a Přemyšlan.

147. *Cassidaria incerta* d'Orb.

Cassidaria incerta d'Orb. Sowerby 1850: Dixon: The geology of Sussex pg. 350. Pl. XXIX. fig. 7.

Pterocera incerta d'Orbigny 1842: Pal. Franç. Terr. crét. II. pg. 308. Pl. 215.

Strombus incertus d'Orbigny 1850: Prodrôme II. pg. 154.

? *Sequenza* 1882: Studi geol. et pal. etc. Reale acc. dei Lincei pg. 58.

Dolium nodosum Sow. Geinitz 1874: Elbenthalg. I. 2. pg. 261. Tab. 58. fig. 13.

Vinutí z nečetných závitků složené v poslední značně nadmutý závitok ponořeno. Skořápka zdobena širokými nestejnými páskami rozdělenými v hrbolce různě znatelné, jež také na pouhých jádrech patrný bývají. Jedna z pásek blíže zadního švu bývá nejsilnější až skoro kýlovitá a dodává pak celkovému tvaru různého vzezření. Ústí protaženo v dosti dlouhý prohnutý kanálek. Zevní pysk byl značně stluštěn a blíže zadního kraje ozuben. Dosahuje výšky až 20 cm.

Několik exemplárů od Korycan.

148. *Tritonium robustum* Gein.

(Tab. VII. fig. 1—4.)

Tritonium robustum Geinitz 1874: Elbenthalg. I. 2. pg. 264. Tab. 59. fig. 14.

? *Trophon electum* Geinitz 1874: ibidem. Tab. 59. fig. 13.

Tvar i okrasa ulity jsou velmi proměnlivé. Dle tvaru rozeznati lze dva krajní extremy: velmi stěsnané (fig. 1.) a velmi protáhlé (fig. 2.). Dle okrasy pak s páskováním velmi silně vynikajícím (fig. 1.) a s páskováním slabě naznačeným (fig. 2.). Obyčejné exempláry protáhlé mají páskování slabě vyvinuto. U nich na jádrech bývá sotva znatelné, kdežto u zavalitých tvarů páskování i na jádrech vyniká. Také žebrování bývá různě vyvinuto. Zevní pysk jest uvnitř poněkud sesílen a ozbrojen 5—6 zuby, mezerám mezipásečným odpovídajícím. První ze zubů, od zadního švu čítaje, jest nejširší a zúžoval kanálkovitě zadní pol ústní. Jemu naproti trčel z protější strany podobně se opakující zoubek. Vnitřní pysk nese tři, jak se zdá, v různých odstavcích různě vyniklé záhyby.

Četné exempláry z korycanských usazenin, Korycany, Kopeč, Mlíkojedy, Kněživka. Nejmenší jest 1.5 cm a největší 5 cm vysoký.

Vyobrazení Geinitzovo (l. c.) dle mladého individua zhotovené nijak se nehodí k určení individuí větších. Tvar tamtéž pod jménem *Trophon electum* Gein. vyobrazený zdá se býti s naším druhem totožný a možno, že různě vypadající individua pod jinými ještě jmény určena byla.

149. **Tritonium Proserpinae** v. Münt.

(Tab. VI. fig. 32., 33.)

Fusus Proserpinae v. Münt. Goldfuss 1841/44: Petref. Germ. III. pg. 23. Tab. 171. fig. 17.

Tvar ulity proměnlivý, táhlý neb stěsnaný. Závitky zdobeny jsou páskami neb žebry. Obvyčejně bývá zadní třetina závitků plochá bez pásek a pak teprve následuje první kýlovitě vysedlá páska a po ní ve stejných odstavcích 6—8 slábnoucích pásek. Z nich na vyšších závitcích pouze první čtyři patrný bývají. Plocha mezi první páskou a zadním švem bývá páskovaně rýhována a rovněž mezery mezipásečné různě vyplněny bývají. Zevní stluštělý pysk jest ozuben a vřetenno jest opatřeno třemi slabými záhyby.

Od bělohorských usazenin až do chlomeckých. Exempláry od Chřibské jsou značně nízké.

150. **Columbella clathrata** Gein.

(Tab. VII. fig. 6., 7.)

Columbella clathrata Geinitz 1874: Elbethalg. I. 2. pg. 264. Tab. 59. fig. 5. Tab. 61. fig. 3.

Nečetné závitky jsou poměrně hluboce odděleny a zdobeny 4—6 mnohdy velice až skoro křídlovitě vyniklými páskami, z nichž na vyšších závitcích pouze první dvě patrný bývají. Široké mezery mezi páskami jsou rýhovaně páskovány s křížujícími se jemnými, nezřídka pravidelnými vráskami, čímž úhledné čtverečkování vzniká. Vrcholové závitky jeví tu a tam stopy bývalých žeber. Poněkud odchýlně zdočen jest protáhlý malý exemplar, který na závitcích tři pásky má, také na posledním, jehož ostatní plocha jemně páskovaně rýhována jest. Zevní pysk jest stluštěn a dle Geinitze uvnitř vroubkován, což však u našich exemplárů vypreparovati nelze.

Četné exempláry od Korycan různé velikosti.

151. **Fusus Nereidis** v. Münt.

(Tab. VI. fig. 34.—36.)

Fusus Nereidis v. Münt. Goldfuss 1841/44. Petref. Germ. III. pg. 24. Tab. 171. fig. 17.

Nečetné rychle se rozšiřující kanálky zdobeny jsou žebry tupými, hlavně uprostřed závitku vyniklými, čímž v místech těch znatelná vysedlina vzniká. Ostatně jest povrch závitků rýhován u různých exemplárů různě znatelně. Ústí není dostatečně zachováno. Bylo široké, ku předu táhle v úzký kanálek zúžené.

V chlomeckých pískovcích a rovněž u Tannenbergu dosti obecný, vzácnější v usazeninách březenských.

Zdá se, že celá řada specií Müllerových (Monogr. d. Petref. d. Aach. Kreidef.) jako na př. *Melongena rigida* Müll. Tab. III. fig. 22. *Pyrella Benthiana* Müll. Tab. IV. fig. 7., *Fusus Burkharti* Müll. Tab. V. fig. 17., *Fusus Salm-Dyckianus* Müll. Tab. V. fig. 19. jen různě zachovaná individua nadepsaného druhu jsou.

153. **Fusus glaberrimus** Müll.

(Tab. VII. fig. 8.)

Fusus glaberrimus Müller 1851: Monogr. d. Petref. d. Aach. Kreidef. pg. 36. Tab. V. fig. 21.

Binkhorst 1861: Monogr. des Gastr. et des Cephal. d. l. er. sup. du Limbourg pg. 11.

Pl. V^a. fig. 11.

Většinou jen v podobě negativních otisků z pískovců chlomeckých. Závitky jsou četné, skoro ploché, těsně přiléhající. Poslední prodloužen v dosti dlouhý, zahnutý kanálek. Skořápka jeví pouze slabé, skoro mizivé zahnuté vzrůstání vráskování. Dosahuje značné výšky.

154. **Fasciolaria rugosa** Br. et Corn.

(Tab. VII. fig. 9.)

Fasciolaria rugosa Briart et Cornet 1865: Mém. cour. de l'Acad. R. Belgique. XXXIV. pg. 21. Pl. III. fig. 1., 2.

Ulita táhlá, z četných, středem okýlených závitků složena. Kýl nese řadu místy dobře znatelných hrbolků. Ostatně byl povrch závitků znatelnými střídavě nestejnými páskami poset. Ústí protaženo v kanálek neurčitelné délky. Zevní pysk jest stluštěný a ozubený. Vřeteno s málo znatelnými snad dvěma záhyby. Jádra jsou hladká, starší závitky byly zaplňovány.

Pouze 2 exempláry od Korycan.

155. **Fasciolaria distincta** Gein.

(Tab. VII. fig. 10.)

Fasciolaria distincta Geinitz 1874: Elbethalg. I. 2. pg. 261. Tab. 59. fig. 15.

Četné stěsnané závitky zdobeny jsou jemnými, podél zadního švu poněkud vtisklými žebry. Mimo to jest celá ulita jemnými, hustými páskami poseta, z nichž několik na zadním švu širšími mezerami odděleno jest. Závitky dle Geinitze 3 na vřetenu nebylo lze vypreparovati.

Od Korycan a Zlosejna.

156. **Neptunea paupercula** Gein.

(Tab. VII. fig. 12.)

Neptunea paupercula Geinitz 1874: Elbethalg. I. 2. pg. 261. Tab. 59. fig. 6., 7.

Nečetné závitky rozšiřují se rychle v poslední převládající závitok, protažený do předu v kanálkovitou, oblým zářezem na hřbetní stranu se otvírající súženinu. Skořápka jest nestejně rýhovaně páskovaná. Páskování při zadním švu jest jemnější a závitok bývá v místech těch slabě zaškrcen. Několik pásek ve střední partii zvláště posledního závitku vyniká silněji. Na mladších závitcích tyto střední pásky méně od ostatních se liší. S páskami křížuje se jemné, silně zahnuté vráskování. Zevní pysk byl dovnitř značně stluštěn. Tyto stluštěniny znatelné jsou také zevně v podobě hustšího a hrubšího, po závitcích se opakujícího vráskování. Vnitřní pysk není přístupný.

Četné exemplary od Korycan.

157. **Neptunea carinata** m.

(Tab. VII. fig. 13.)

Pouze 2 zkyzovatělé exempláry od Lenešic. Závitky jsou souměrně zaobleny s převládajícím posledním, který nečetnými páskami zdoben jest. Z pásek jedna před středem položená kýlovitě vyniká. Zevní pysk nebyl sesílen, zadní jest nepřístupný.

158. **Rapa audacior** Gein.

Rapa audacior Geinitz 1874: Elbethalg. I. 2. pg. 262. Tab. 59. fig. 9.

Pouze jediný, velmi chatrně zachovaný exemplár od Korycan. Poslední převládající, oble nadmutý závitok s tupými sotva do polovice sahajícími žebry a slabými stopami příčného páskování zúžen jest ku předu náhle v dosti dlouhý zahnutý kanálek.

159. **Rapa cancellata** Sow.

(Tab. VI. fig. 37.)

Rapa cancellata Sow. Stolička 1868: Cret. gastr. of South India pg. 154. Pl. XII. fig. 12—16, Pl. XIII. fig. 1—4.

Geinitz 1874: Elbethalg. II. 2. pg. 174. Tab. 31. fig. 10.

Brauns 1875: Zeitschr. f. ges. Naturw. Neue Folge XII. pg. 346. Tab. VIII. fig. 6., 7.

Pyrula cancellata Sowerby 1846: Transact. geol. Soc. VII. pg. 128. Pl. XV. fig. 12.

Pyrula carinata Römer 1841: Nordd. Kreideg. pl. 78., 79. Tab. XI. fig. 12.

Geinitz 1842: Charakt. II. pg. 72.

Geinitz 1843: Kieslingswalda pg. 9., 10. Tab. I. fig. 14.

- Geinitz 1846: Grundriss pg. 373. Tab. XIII. fig. 18.
 Kner 1850: Haidingers Naturw. Abh. III. pg. 22. Tab. IV. fig. 7.
Pyrula Cottae Römer 1841: l. c. Tab. XI. fig. 9.
 Goldfuss 1841/44: Petref. Germ. III. pg. 27. Tab. 172. fig. 13.
 Reuss 1845: Verstein I. pg. 44. Tab. IX. fig. 12.
 Gumbel 1868: Abh. d. k. bayer. Akad. d. Wiss. II. Cl. X. pg. 73.
Pyrula angulata Geinitz 1843: Kieslingswalda pg. 9., 10. Tab. I. fig. 15.
Pyrula quadrata Sow. Geinitz 1846: Grundriss pg. 373. Tab. XIII. fig. 19.
Rapa quadrata Sow. Geinitz 1874: Elbethalg. II. 2. pg. 174. Tab. 30. fig. 16., 17.
 ? *Pyrula sulcata* Kner 1850: Haidingers Naturw. Abh. III. pg. 22. Tab. IV. fig. 8.
Fusus Cottae d'Orbigny 1850: ibid.
Rapa Monheimi Müller 1851: Monogr. d. Petref. d. Aach. Kreidef. pg. 40. Tab. V. fig. 22., 23.
 ? *Fusus Göperti* Müller 1851: ibid. pg. 37. Tab. VI. fig. 6.
Fusus Althi Kner 1852: Denkschr. d. k. k. Akad. d. Wiss. M. N. Cl. III. pg. 308. Tab. XVI. fig. 13.

Tvar i okrasa ulity jsou velice proměnlivé, jak již Stolička u indických exemplárů shledal. Vinutí buď protaženo neb značně v poslední nadmutý závitok sešinuto. Závitky nesou 2 kýly, z nichž na vyšších závitcích pouze silnější zadní jest patrný. Mimo to jest skořápka různě páskovaná a vráskovaná. Část závitku mezi zadním švem a prvním kýlem bývá plochá, část mezi kýly nejčastěji vyduť, ostatní plocha dosti rychle v dlouhý kanálek zúžená. Odchylného zjevu nabývají exempláry, u nichž kýly v různý počet hrbolků mezi sebou obyčejně souvisících rozděleny jsou. Od vrcholků vybíhají nezřídka žebra ku předu i na zad, jimiž pásy v zrnka rozděleny bývají. Kýly u březenských exemplárů jsou velmi slabé ano až i neznatelné, za to páskování jest silně vyvinuto.

Vyskytuje se dosti hojně ve vyšších usazenínách od bělohorských až do chlomeckých. Nejlepší exempláry jsou od Malnic.

160. *Rapa costata* Röm.

- Rapa costata* Röm. Geinitz 1874: Elbethalg. II. 2. pg. 173. Tab. 30. fig. 19—22.
Pyrula costata Römer 1841: Nordd. Kreideg. pg. 79. Tab. XI. fig. 10.
 Geinitz 1842: Charakt. pg. 44, 72. Tab. XV. fig. 4., 5.
 Geinitz 1843: Kieslingswalda pg. 9. Tab. I. fig. 12., 13.
Fusus clathratus Sow. (ex parte) Geinitz 1849: Quadersandst. pg. 140.
Fusus subcostatus d'Orbigny 1850: Prodrôme II. pg. 228.
Tudicla clathrata Sow. Brauns 1875: Zeitschr. f. ges. Naturw. N. F. XII. pg. 346.

Vinutí z posledního závitku málo vyniklé, mnohdy skoro ploché sestává z nečetných závitků zdobených pouze několika páskami, jichž na vyšších závitcích pouze 2, na posledním 5—7 ku předu slábnoucích napočísti lze. Široké mezery mezi páskami byly rýhovány. Zevní pysk je poněkud napuchlý, kanálek dosti dlouhý, bližší povaha ústí není zachována.

V několika exemplárech méně zachovaných z vyšších usazenin od bělohorských až do chlomeckých.

161. *Voluta elongata* d'Orb. (non Sow.)

(Tab. VII. fig. 14.)

- Voluta elongata* d'Orbigny 1842: Pal. Franç. Terr. crét. II. pg. 323. Tab. 220. fig. 3.
 Reuss 1845: Verstein. pg. 111.
 Zekeli 1852: Gosaugastr. Abh. d. k. k. geol. Reichsanst. I. pg. 75. Tab. XIII. fig. 10.
Voluta elongata Sow. Geinitz 1842: Nachtrag z. Charakt. Tab. V. fig. 6.
 Geinitz 1849: Quadersandst. pg. 138.
 Geinitz 1874: Elbthalg. II. 2. pg. 172. Tab. 31. fig. 1.
 ? Sequenza 1882: Studi geol. e pal. sul. cret. etc. Reale accad. de lincci pg. 59.

- ? *Voluta elongata* Gein. Kner 1852: Denksch. d. k. k. Akad. d. Wiss. M. N. Cl. III. pg. 308. Tab. XVI. fig. 11.
- Pyrula fenestrata* Römer 1841: Nordd. Kreideg. pg. 79. Tab. XI. fig. 14.
Geinitz 1842: Charakt. pg. 72. Tab. XVIII. fig. 13.
- Melongena fenestrata* Röm. Müller 1851: Monogr. d. Petref. d. Aach. Kreidef. pg. 39.
- Volutoderma fenestrata* Röm. Holzapfel 1884: Zeitschr. d. deut. geol. Gesell. XXXVI. pg. 477. Tab. VIII fig. 9.
- Pleurotoma remotolineata* Geinitz 1842: Charakter. pg. 70. Tab. XVIII. fig. 5.
- Mitra Murchisoni* Müller 1851: l. c. pg. 23. Tab. III. fig. 23.
- Fusus Dupinianus* Zekeli 1852: l. c. Tab. XV. fig. 12. (Teste Stolička: Revision etc. Sitzgb. d. k. k. Akad. d. Wiss. M. N. Cl. LII. pg. 74.)
- Voluta praelonga* Zekeli 1852: l. c. Tab. XIV. fig. 5. (Teste Stolička: ibidem.)
- Voluthilites elongata* d'Orb. Stolička 1865: Revision etc. l. c. pg. 74.
- Fulguraria elongata* d'Orb. Stolička 1868: Cret. gastr. of. south India pg. 87. Pl. VII. fig. 1—9.
Brauns 1875: Zeitschr. f. ges. Naturw. N. F. XII. pg. 347.

Ve všech vrstvách českého útvaru křídového se vyskytující zkamenělina, jež však pouze v korycanských usazeninách příznivěji jest zachována, ač i tu způsob zchovalosti exemplarům nezřídka velmi cizího zjevu dodává. Ulita jest celkem štíhlá, z četných závitků složená, z nichž poslední délkou vinutí přesahuje. Závitky jsou na zadním švu zaškrnceny a teprve ve značné vzdálenosti od švu, u vyšších závitků skoro uprostřed, počínají nečetná a tupá žebra, jež však nepřilíší daleký průběh mají. Mimo to jest celý povrch rýhovaně páskován. Páskování jest na zaškrncené části velmi jemné a teprve se žebry objeví se na závitku silnější pásy a sice na vyšších závitcích bývá pásek 3—5, na posledním daleko více. Počet jich závisí na jich mohutnosti. Mezi jednotlivé pásy bývají vloženy slabší mezipásy. S páskami křížují se vrásky vzrůstní různé síly a pravidelnosti, dodávající jim vzhledu šupinatého, ne zřídka pak s nimi i úhledné čtverečkování tvoří. Na zaškrncené části závitku jsou vrásky zahnuty. Zevní pysk není ani u jediného exemplaru zachován. Ústí jest velmi protaženo, vřetenem má 3 záhyby.

Exemplary z vyšších usazenin souhlasí dosti značně s korycanskými zástupci, jenom že bývají většinou silně porouchány. Exemplary z bělohorských usazenin od Vehlovic vyznačují se zvláště jemným páskováním. Vyskytují se též exemplary, Louny, Tannenberg, u nichž žebrování skoro neznatelné jest, za to však páskování neobyčejně ostře vyniká.

Jest pravděpodobno, že *Voluta* (*Pleurotoma*) *suturalis* Goldfuss (Petref. Germ. III. pg. 19. Tab. 170. fig. 12.; Geinitz: Elbthalg. II. 2. Tab. 31. fig. 2.) téměř druhu náleží.

162. *Voluta semiplicata* v. Münt. (Tab. VII. fig. 15.)

- Pleurotoma semiplicata* v. Münt. Goldfuss 1841/44: Petref. Germ. III. pg. 19. Tab. 170. fig. 11.
- Fusus subsemiplicatus* d'Orbigny 1850: Prodrome II. pg. 229.
- Voluta laticostata* Müller 1851: Monogr. d. Petref. d. Aach. Kreidef. pg. 41. Tab. V. fig. 26.

Závitky jsou v mládí ostře žebrovány, avšak v stáří žebra tupějšími se stávají, tak že na posledním závitku velkých exemplarů jen tupé, silně od zadního švu posunutě hrbolky možno znamenati. Ostatně jest povrch slabými vzrůstnými vráskami zbrzděn, s nimiž velmi jemné rýhování se křížuje. Vřetenem má tři záhyby, z nichž nejprřednější nejsilnější jest a často jedině ten pozorován bývá, čímž se název Münsterův odůvodňuje.

V několika nevalně zachovaných exemplarech od Kieslingswaldu a Chlomu.

163. *Voluta Römeri* Gein.

- Voluta Römeri* Geinitz 1874: Elbthalg. II. 2. pg. 172. Tab. 30. fig. 15.

Z jizerských usazenin od Chocně několik nepřilíší zachovaných jader, jež tvarem od jader *V. elongata* d'Orb. tamtéž se vyskytujících značně se liší. Zvláštností u nich jsou zubovité otisky zevního pysku v zadní třetině závitku. Zda jádra ta s určitostí k nadepsanému druhu náleží, to tvrditi nelze.

164. **Mitra Römeri** Reuss.

(Tab. VII. fig. 16.)

Pleurotoma Römeri Reuss }
 Fasciolaria Römeri Reuss } 1845: Verstein. pg. 43.

Tab. IX. fig. 10. abd? c, pg. 111. Tab. 44. fig. 17.

Rostellaria acutirostris Pusch. Geinitz 1842: Charakt. pg. 44. Tab. XV. fig. 3.

Rostellaria elongata Röm. Geinitz 1842: ibidem. pg. 71. Tab. XVIII. fig. 7.

Cerithium reticulatum Römer 1841: Nordd. Kreidef. pg. 79. Tab. XI. fig. 18.

Mitra reticulata d'Orbigny 1850: Prodrôme II. pg. 226.

Mitra Römeri d'Orbigny 1850: ibid. pg. 226.

Geinitz 1874: Elbthalg. II 2. pg. 173.

Štíhlá, věžovitá ulita s posledním závitkem buď rovným ostatnímu vinutí aneb i kratším. Závitky nesou četná na zadním švu počínající žebra. S nimi křížuje se úhledné, avšak různě silně vyniklé páskování aneb různě husté. Nej hustší páskování mají exemplary březenské, nejřidší chlomecké. Obyčejně bývá několik pásek na zadním švu širšími rýhami oddělených. Ústí táhlé, vřetenem má 3 závitky.

V různých velikostech od bělohorských usazenin až do chlomeckých. Vyobrazení Reussovo (l. c.) pod c náleží patrně jinému druhu. Možná, že také Pleurotoma semilineata v. Münt. (Goldfuss: Petref. Germ. III. pg. 19 Tab. 170. fig. 13.) sem náleží.

165. **Cancellaria ovulum** Gein.

Cancellaria ovulum Geinitz 1870: Elbthalg. I. 2. pg. 265. Tab. 59. fig. 3.

Pouze jediný negativ od Mlíkojed. Stěsnaná ulita s nadmutým, převládajícím posledním závitkem má skořápku žebrovanou. Se žebry křížují se skoro stejně vyvinuté pásy. Ústí zachováno není. Zevní pysk dle Geinitze uvnitř vroubkován, vřetenem záhyby neurčitelného počtu opatřeno.

166. **Cancellaria Thiemeana** Gein.

(Tab. VI. fig. 38.)

Cancellaria Thiemeana Geinitz 1874: Elbthalg. II. 2. pg. 175. Tab. 31. fig. 11.

Rovněž jediný, jen velmi nepříznivě zachovaný exemplar s posledním závitkem nadmutým, se zbytky žebrování a páskování. Mimo to patrný jsou stluštění po bývalém ústí. Na vřetenem znatelný jsou slabě dva záhyby.

Exemplar pochází z březenských usazenin od Meronic.

167. **Cancellaria sculpta** (Sow.) Reuss.

(Tab. VII. fig. 17.)

Litorina sculpta Sow. Reuss 1845: Verstein. pg. 49. Tab. X. fig. 16.

? K n e r r 1852: Denkschr. d. k. k. Akad. d. Wiss. M. N. Cl. III. pg. 306.

Též v jediném exemplaru z březenských usazenin od Lenešic. Vinutí rozšiřuje se volněji v poslední převládající závitku, zdobený žebry, jež s páskami stejně silnými se křížují a tím dosti úhledné čtverečkování vzniká. Zevní pysk byl ztlustěn a uvnitř vroubkován. Ztlustění se opakují v odstavcích.

168. **Actaeonina globosa** Br. et Corn.

(Tab. VII. fig. 18.—20.)

Phasianella globosa Briart et Cornet 1865: Mém. cour. de l'acad. Belgique XXXIV. pg. 36. Pl. III. fig. 22., 23.

Ulita proměnlivého tvaru. Buď jest táhlá s vinutím vyniklým (fig. 19.), aneb stěsnaná. Poslední závitku vždy převládá. Skořápka jest napříč rýhována. Rýhování jest dle stupně zachovalosti neb i dle individuálních

podmínek různé. Zdá se, že i stáří na jakost rýhování vliv mělo. Jsou exemplary, u nichž jest rýhování stejnoměrné a husté (fig. 19.), u jiných vymizením střídavých rýh mezery mezi rýhami široké jsou (fig. 20.). U jiných několik rýh uprostřed závitku zvláště posledního značně zesláblo (fig. 19.), ano i docela vymizelo. Konečně jsou exemplary s posledním závitkem skoro hladkým až na jednu neb dvě rýhy při zadním švu a několika slabších blíže předního konce (fig. 18.). Rýhy jsou uvnitř buď tečkovány neb čárkovány. Čárkování blíže ku kraji pysku houstne a slabne. Ústí jest ku předu rozšířeno, na zad zúženo, pysk zevní mírně zesílen, záhyby na vřetenu chybí. Četné exemplary různé velikosti od Korycan.

169. **Actaeonina lineolata** Reuss.

(Tab. VII. fig. 21., 22.)

Phasianella lineolata Reuss 1845: Verstein. pg. 49. Tab. VII. fig. 25. Tab. X. fig. 19.

Actaeon lineolatus d'Orbigny 1850: Prodrom. II. pg. 219.

Actaeon cylindraceus Müller 1851: Monogr. d. Petref. d. Aach. Kreidef. pg. 11. Tab. III. fig. 12.

Actaeonina cylindracea Müll. Brauns 1875: Zeitschr. f. ges. Wiss. N. F. XII. pg. 357.

Ulita táhlá, štíhlá, z četných skoro plochých závitků složená, jež na jádrech jako do sebe vsunuty se zdají. Poslední závitok jest ostatním roven, neb je i převyšuje. Skořápka jest hustě rýhovaná, rýhy uvnitř jemně čárkovány. Ústí v zadním koutě značně zúženo.

Většinou v podobě jader z březenských usazenin.

Identita naší zkameněliny s druhem Müllerovým jest více než pravděpodobná. Možno, že i Actaeon acutissimus Müller (l. c. Tab. III. fig. 13.) jen méně zachovalý exemplar téhož druhu jest.

170. **Tornatina ovata** Br. et Corn.

(Tab. VII. fig. 23., 24.)

Tornatina ovata Briart et Cornet 1865: Mém. cour. de l'acad. Belgique XXXIV. pg. 44. Pl. III. fig. 9., 10.

Conus cylindraceus Gein. Reuss 1845: Verstein. pg. 111. Tab. 44. fig. 15.

Pouze v podobě jader z pískovců od Zlosejna. Vinutí málo závitčné, v poslední protáhlý závitok značně vnořeno. Ústí ku předu rozšířeno, na zad zúženo. Vnitřní pysk tence ovrouben. Skořápka byla velmi jemná a jak se zdá, úplně hladká.

171. **Cylichna cylindracea** Gein.

(Tab. VII. fig. 25.)

Cylichna cylindracea Geinitz 1874: Elbthalg. II. 2. pg. 178. Tab. 31. fig. 12.

Conus cylindraceus Geinitz 1842: Charakter. III. pg. 72. Tab. XVIII. fig. 18.

Reuss 1845: Verstein. pg. 47. Tab. XI. fig. 11., 19.

Volvaria tenuis Reuss 1845: l. c. pg. 50. Tab. X. fig. 20.

Müller 1851: Monogr. d. Petref. d. Aach. Kreidef. pg. 10.

Březenské vrstvy str. 86. Obr. 92.

Ulita válcovitá s vinutím buď úplně v poslední závitok ponořeným neb na plocho vinutým. V prvním případě jest ulita k oběma koncům súžená, v druhém případě v zadu rovně sříznutá. Skořápka jest velmi jemně, ku předu hustěji páskovaně rýhovaná s křížujícími se vzrůstnými vráskami ne vždy dobře znatelnými. Zevní pysk není ztlustěn, vnitřní jest bez záhybů. Ústí skulinovité, do předu rozšířené.

Četné exemplary z březenských a chlomeckých usazenin od Kieslingswaldu.

Pravděpodobno jest, že také Bulla cretacea Müller 1851 (l. c. pg. 7. Tab. III. fig. 4.) k nadepsanému druhu

172. **Actaeon doliolum** Müll.

(Tab. VII. fig. 26.)

Actaeon doliolum Müller 1851: Monogr. d. Petref. d. Aach. Kreidef. pg. 11. Tab. III. fig. 11.

Actaeon coniformis Müller 1851: l. c. pg. 11. Tab. III. fig. 14.

Actaeon elongatus Sow. Reuss 1845: Verstein. pg. 50. Tab. VII. fig. 21.

Actaeon Reussi d'Orbigny 1850: Prodrome II. pg. 219.

Actaeonina doliolum Müll. Brauns 1875: Zeitschr. f. ges. Naturw. Neue Folge. XII. pg. 357.

Ulita soudkovitá s převládajícím posledním závitkem. Závitky jsou hrubě rýhovány, rýhy zřetelně dubkovány. Zevní pysk, jak ze slabých zbytků souditi lze, opatřen byl stlustlým krajem. Na vnitřním pysku pozorovati lze jeden záhyb.

V různých velikostech z březenských usazenin od Lenešic. V pískovcích chlomeckých přichází nedostatečně sice zachovalé, ale jinak až na nápadnou velikost dosti souhlasící exemplary.

Exemplary nezkyzovatělé souhlasí více s vyobrazením Reussovým, zkyzovatělé s Müllerovým.

173. *Actaeon ovum* Duj.

Actaeon ovum Duj. Reuss 1845: Verstein. pg. 50.

Geinitz 1874: Elbthalg. II. 2. pg. 176. Tab. 29. fig. 16., 17.

Brauns 1875: Zeitschr. f. ges. Naturw. N. F. XII. pg. 356.

Auricula ovum Dujardin 1835: Mém. soc. geol. de France II. Pl. XVII. fig. 2.

Römer 1841: Nordd. Kreideg. pg. 77. Tab. XI. fig. 3.

Pedipes glabratus Geinitz 1842: Charakt. pg. 48. Tab. XVI. fig. 1—3.

Pouze v podobě méně zachovaných jader tvaru vejčitého s vinutím jen málo vyniklým, z nečetných závitků složeným. Ústí opatřeno jediným záhybem na vnitřním pysku.

Několik exemplarů z vyšších usazenin jmenovitě od Bezna. S druhem *Actaeon ovum* d'Orbigny (Pal. Franç. Terr. crét. II. pg. 123. Pl. 167, fig. 19., 20.) nelze naše exemplary naprosto identifikovati.

174. *Actaeonella Briarti* Gein.

(Tab. VII. fig. 27., 28.)

Actaeonella conica Briart et Cornet 1865: Mém. cour. de l'acad. Belgique XXXIV. pg. 42. Pl. III. fig. 13., 14.

Trochactaeon Briarti Geinitz 1874: Elbthalg. I. 2. pg. 275. Tab. 58. fig. 7—10.

Vinutí je v protáhlý poslední závitok vnořeno a na plocho vinuto. Skořápka jest hladká, nanejvýš s jemnými vráskami vzrůstnými. Skulinovité ústí opatřeno jest v předním koutě objímavou, trojzáhybovou vylitinou vnitřního pysku. Vrcholové závitky byly zaplňovány.

V korycanských usazeninách u Radovesnic neobyčejně hojná.

Velmi podobný našemu druhu jest *Trochactaeon minutus* Stolička (Cret. Gastr. of south. India Pl. XIV. fig. 9., Pl. XXVIII. fig. 17.)

175. *Actaeonella gigantea* Sow.

(Tab. VII. fig. 29., 30.)

Actaeonella gigantea Sow. d'Orbigny 1842: Pal. Franç. Terr. crét. II. pg. 109. Pl. 165. fig. 1.

Zekeli 1852: Gosaugastr. Abh. d. k. k. geol. Reichsanst. I. pg. 39. Tab. V. fig. 8.

Stolička 1865: Revision etc. Sitzgb. d. k. k. Akad. d. Wiss. M. N. Cl. LII. pg. 36.

Tornatella gigantea Sowerby 1835: Transact. geol. Soc. III. pg. 418. Pl. 38. fig. 9.

Goldfuss 1842: Petref. Germ. III. pg. 48. Tab. 177. fig. 12.

Actaeon giganteus Sow. Müller 1851: Monogr. d. Petref. d. Aach. Kreidef. pg. 10.

Exemplary naše odpovídají nejvíce druhu *Actaeon obtusa* Zekeli (l. c. Tab. VII. fig. 7.) jež od Stoličky (l. c.) jakožto odchylná forma mnohotvarého nadepsaného druhu uznána byla. Vinutí jest v poslední válcovitý závitok méně než u předešlého druhu vnořeno, ulita tudíž k oběma polům zúžena. Skořápka hladká, pouze s přírůstnými vráskami. Ústí skulinovité, do předu silnou vylitinou trojzáhybovou, vnitřním pyskem tvořenou.

Pouze několik exemplarů z usazenin korycanských od Radovesnice.

Jakkoli se předešlému druhu značně podobá, jest přece habituelně odchylná.

176. **Actaeonella conica** v. Münst.

Actaeonella conica Münst. Zekeli 1852: Gosaugastr. Abh. d. k. k. geol. Reichsanst. I. pg. 40. Tab. VI. fig. 1., 6.

Stur 1863: Jahrb. d. k. k. geol. Reichsanst. XIII. pg. 47.

Stolička 1865: Revision etc. Sitzgb. d. k. k. Akad. d. Wiss. M. N. Cl. LII. pg. 37.

Tornatella conica v. Münst. Goldfuss 1841/44: Petref. Germ. III. pg. 48. Tab. 177. fig. 11.

Pouze 2 exemplary od Korycan, z nichž větší vyobrazení nadepsaného druhu u Zekeliho (l. c.) nápadně odpovídá. Podélný řez menším exemplarem identitu sice nezjistil, ježto ossifikací vnitřek valně setřen jest, nicméně vzhled průřezu identifikaci s nadepsaným druhem neodporuje. Skořápka ani ústí zachováno není.

177. **Actaeonella laevis** Sow.

(Tab. VII. fig. 5.)

Actaeonella laevis Sow. d'Orbigny 1842: Pal. Franç. Terr. crét. II. pg. 110. Pl. 165, fig. 2., 3.

Reuss 1845: Verstein. pg. 50. pg. 111. Tab. X. fig. 21.

Zekeli 1852: Gosaugastr. Abh. d. k. k. geol. Reichsanst. I. pg. 44. Tab. VII. fig. 11.

Bronn 1852: Lethea geognostica V. pag. 310. Tab. XXXII¹. fig. 1.

Stur 1863: Jahrb. d. geol. Reichsanst. XIII. pg. 53.

Briart et Cornet 1865: Mém. cour. Akad. Belgique XXXIV. pg. 42. Tab. III. fig. 15., 16.

Volvaria laevis Sowerby 1835: Geol. Transact. III. pg. 419. Pl. 39. fig. 33.

Volvulina laevis Sow. Stolička 1865: Revision etc. Sitzgb. d. k. k. Akad. d. Wissen. M. N. Cl. LII. pg. 39.

Actaeonella caucasica Zekeli 1852: l. c. pg. 44. Tab. VII. fig. 10. (teste Stolička).

Actaeonella obliquestriata Stolička 1860: Sitzgb. d. k. k. Akad. d. Wiss. M. N. Cl. XXXVIII. pg. 493. Tab. I. fig. 16.

Několik exemplarů z korycanských usazenin od Radovesnic, jež nepatrnými rozměry exemplarům od Briarta a Corneta vyobrazeným nejvíce se přibližují. Vinutí jest úplně ponořeno v poslední vejčitý, na stranu k vrcholu stopkatě protáhlý závit. Na předu v ústí jsou tři záhyby. Skořápka jest hladká, nanejvýš slabě vráskovaná.

178. **Actaeonella Beyrichi** Dresch.

(Tab. VII. fig. 11.)

Actaeonella Beyrichi Drescher 1863: Zeitschr. d. deut. geol. Gesell. XV. pg. 337. Tab. IX. fig. 8—11.

U Tannenbergu velmi hojná, leč pouze v podobě silně znetvořených jader. Toliko u dvou negativů odlitých znatelný jsou tomuto druhu charakteristické hrbolky na zadním švu, jež na posledním závitku skoro růžkovitě vynikají. Na vřetenu jsou tři záhyby.

179. **Avellana inornata** m.

(Tab. VII. fig. 31., 32.)

Úhledná ulita tvaru vejčitého s úplně hladkou skořápkou. Kraj zevního pysku stluštěn v podobě úzkého, přesně ohraničeného pásu, který uvnitř četné malé vroubky nese. Vnitřní též značně stluštělý pysk má dva silné záhyby a sousedí v zadním súženém koutě s pyskem zevním.

Čtyry exemplary od Radovesnic.

180. **Avellana Humboldti** Müll.

(Tab. VII. fig. 33., 34.)

Avellana Humboldti Müller 1851: Monogr. d. Petref. d. Aach. Kreidef. pg. 12. Tab. III. fig. 15.

Auricula incrassata Sow. Römer 1841: Nordd. Kreideg. pg. 77.

Geinitz 1842: Charakt. pg. 74.

Geinitz 1843: Kieslingswalda pg. 11. Tab. I. fig. 26.

Geinitz 1846: Grundriss pg. 337. Tab. XVI. fig. 3., 4.

Avellana incrassata Reuss 1845: Verstein. pg. 50., 113.

Gumbel 1868: Abh. d. k. bayer. Akad. d. Wiss. II. Cl. X. pg. 73.

? Avellana sculptilis Stol. Geinitz 1874: Elbenthal. II. 2. pg. 178. Tab. 29. fig. 15.

Ulita táhle vejčitá, dle stáří a způsobu zachování různě hustě rýhovaně páskována. Vždy však mezery mezi rýhami šířkou rýhy převyšují. Rýhy jsou uvnitř řubkovány. Zevní pysk je poněkud stluštělý a uvnitř zřídka zřetelně vřubkován. Z četných exemplárů patrně jest vřubkování zevního pysku pouze u dvou z Března. Vnitřní pysk byl slabě stluštěn s dvěma blízko sebe stojícími záhyby, z nichž zadní méně vyniká.

Četné exempláry od bělohorských usazenin počínaje v různé velikosti. Individua z chlomeckých usazenin vyznačují se zvláště velkými rozměry.

Souhlas našich exemplárů s Müllerovými jest dosti patrný, až na vřubkování zevního pysku, jež však není rozhodujícím znakem, ježto týž znak i u jiných rodů a druhů v různé síle se vyskytuje. Jak dalece druhy Knerovy a Althovy (Haidingers Naturw. Abh. III., Denkschr. d. k. k. Akad. d. Wiss. M. N. Cl. III.) našemu druhu odpovídají, nelze zjistiti. Od anglických a francouzských druhů pod jménem Avellana incrassata popsaných, liší se druh náš dvěma záhyby na vnitřním pysku, ač Reuss tři viděti se domníval. Material náš však jest rozhodně bohatší, než byl Reussův a nevykazuje jedinců v třech záhybech.

181. *Ringicula pinguis* Müll.

(Tab. VII. fig. 35., 36.)

Ringicula pinguis Müller 1851: Monogr. d. Petref. d. Aach. Kreidef. Suppl. pg. 23. Tab. VIII. fig. 23.

Skořápka jest řídce rýhovaně páskována; rýhy uvnitř řubkovány. Zevní pysk stluštěn v podobě různě širokého, podélně vráscitého pásu, protaženého na zad obvykle až k zadnímu švu předposledního závitku. U mnohých exemplárů jest stluštění to nepatrné. Uvnitř jest zevní pysk na pokraji hustě vřubkován. Vnitřní pysk je dosti značně stluštělý s třemi záhyby, z nichž nej přednější ještě vřubkován býti se zdá. Na zad souvisí s pyskem zevním a tvoří žlábkovitou prodlouženinu ústí.

U Kieslingswaldy obecná.

182. *Ringicula* sp.

(Tab. VII. fig. 37.)

Hojná sice v pískovci zlosejnském, avšak vždy v podobě jader většinou nepříznivě zachovaných. Skořápka byla, jak se zdá, hladká a slabá. Vnitřní pysk měl tři záhyby, zevní na vnitřním okraji četné protáhlé zoubky, jež poblíž zadního švu jsou silnější.

183. *Bulla oviformis* m.

(Tab. VII. fig. 38—40.)

Ulita u zachovalých exemplárů soudečkovitá, ku předu i nazad sůžená, uprostřed široce nadmutá. Vinutí bylo v poslední závitě značně vnořeno. Ústí celé zachováno není, do předu jest vždy ulomeno. Zadní kraj závitků na jádrech zaoblen. Dosahovala značných rozměrů.

Čtyry exempláry od Chlomku a Tannenbergu.

Přehled popsanych druhů Gastropodů dle jich vyskytování se v jednotlivých vrstvách českého útvaru křídového.

Číslo řadové		Pag.	Vrstvy korycanské	Vrstvy bělohorské	Vrstvy malnické	Vrstvy jizerské	Vrstvy teplické	Vrstvy březenské	Vrstvy chlomecké
1	Dentalium striatissimum Weinz.	5	×						
2	Dentalium medium Reuss.	5		×	×	×	×	×	×
3	Dentalium polygonum Reuss.	5		×	×	×	×	×	×
4	Dentalium cidaris Gein.	6		×	×				
5	Dentalium laticostatum Reuss.	6							×
6	Dentalium glabrum Gein.	6						×	×
7	Dentalium Strehlense Gein.	6				×			
8	Patella Plaunensis Gein.	7	×						
9	Patella campanulata Reuss.	7	×						
10	Acmaea subcentralis d'Arch.	7	×						
11	Acmaea concentrica Reuss.	7	×						
12	Acmaea depressa Gein.	7						×	
13	Rimula cretacea Weinz.	8	×						
14	Emarginula intermedia Weinz.	8	×						
15	Emarginula conica Binkh.	8	×						
16	Emarginula cf. fissuroides Bosg.	8	×						
17	Pleurotomaria antiqua Binkh.	9	×						
18	Pleurotomaria Friči Weinz.	9	×						
19	Pleurotomaria Geinitzi d'Orb.	9	×						
20	Pleurotomaria seriatogranulata Goldf.	9		×	×				
21	Pleurotomaria linearis Mant.	10				×	×		
22	Pleurotomaria perspectiva Gein.	10					×		
23	Phasianella dubia Weinz.	10							×
24	Turbo Leblanci d'Arch.	10	×						
25	Turbo Naumanni Gein.	11	×						
26	Turbo pseudohelix Reuss.	11	×						
27	Turbo Geslini d'Arch.	11	×						
28	Turbo Roissyi d'Arch.	12	×						
29	Turbo spinifer Weinz.	12	×						
30	Turbo Korycanensis Weinz.	12	×						
31	Turbo decemcostatus v. Buch.	12					×	×	×
32	Turbo glaber Müll.	13							×
33	Turbo Goupilianus d'Orb.	13				×			
34	Trochus Duperreyi d'Arch.	13	×						
35	Trochus Geinitzii Reuss.	13	×						
36	Trochus Buneli d'Arch.	13	×						
37	Trochus Radovesnicensis Weinz.	14	×						
38	Trochus Engelharti Gein.	14						×	×
39	Trochus armatus d'Orb.	14					×	×	
40	Trochus tuberculatocinctus v. Münst.	15							×
41	Trochus sp.	15				×			
42	Teinostoma cretaceum d'Orb.	15	×						
43	Teinostoma Stoliczkai Gein.	15	×						

Číslo řadové		Pag.	Vrstvy korycanské	Vrstvy bělohorské	Vrstvy malnické	Vrstvy jizerské	Vrstvy teplické	Vrstvy březenské	Vrstvy chlomecké
44	Pileolus capillaris Gein.	15	X						
45	Pileolus Koninckianus. de Ryckh.	15	X						
46	Nerita nodosa Gein. sp.	16	X						
47	Nerita plebeia Reuss.	16	X						
48	Nerita complanata Weinz.	17	X						
49	Nerita cingulata Reuss.	17	X						
50	Neritopsis costulata Röm.	17	X						
51	Neritopsis sp.	17	X						
52	Solarium Kirsteni Gein.	18	X						
53	Solarium baculitarum	18						X	X
54	Straparolus Römeri Gein.	18	X						
55	Scalaria cf. Dupiniana d'Orb.	18	X						
56	Scalaria decorata Röm.	18		X	X				
57	Scalaria Philippi	19						X	X
58	Turritella Verneuilliana d'Orb.	19	X						
59	Turritella subalternans Br. et Corn.	20	X						
60	Turritella Kirsteni Gein.	20	X						
61	Turritella multistriata Reuss.	20		X	X	X	X	X	X
62	Turritella Noegerathiana Goldf.	21		X	X	X	X	X	X
63	Turritella acicularis Reuss.	21				X			
64	Turritella iserica Fr.	21	X						
65	Turritella Lenešicensis Weinz.	22						X	
66	Turritella sexlineata Röm.	22						X	
67	Turritella nodosa Röm.	22						X	
68	Turritella nerinea Röm.	23							X
69	Omphalia ventricosa Drescher	23							X
70	Omphalia ornata Drescher	23							X
71	Burtinella (?) Reussi Weinz.	23							X
72	Xenophora onusta Nils.	24							X
73	Hipponyx bohémica Weinz.	24	X						
74	Galerus sp.	24	X						
75	Vanicoro cretacea d'Orb.	24	X						
76	Natica lirata Sow.	25	X			X			
77	Natica acuminata Reuss.	25	X						
78	Natica bulbiformis Sow.	25	X						
79	Natica sp.	26	X						X
80	Natica vulgaris Reuss.	26		X	X	X	X	X	X
81	Natica Gentii. Gein.	27		X	X	X	X	X	
82	Natica acutimargo Röm.	27		X					X
83	Natica dichotoma Gein.	27		X					X
84	Tylostoma naticoides d'Orb.	28	X						
85	Tylostoma giganteum Gein.	28	X						
86	Tylostoma carinatum Weinz.	28	X						
87	Rissoa affinis Sow.	29	X						
88	Rissoa Reussi Gein.	29		X	X	X	X	X	X
89	Rissoa striata Weinz.	29	X						
90	Keilostoma conicum Zek.	29	X						
91	Keilostoma labiatum Weinz.	30							X
92	Chemnitzia mosensis d'Orb.	30	X						
93	Chemnitzia Reussiana Gein.	30	X						
94	Chemnitzia Stoliczkaei Gein.	30	X						

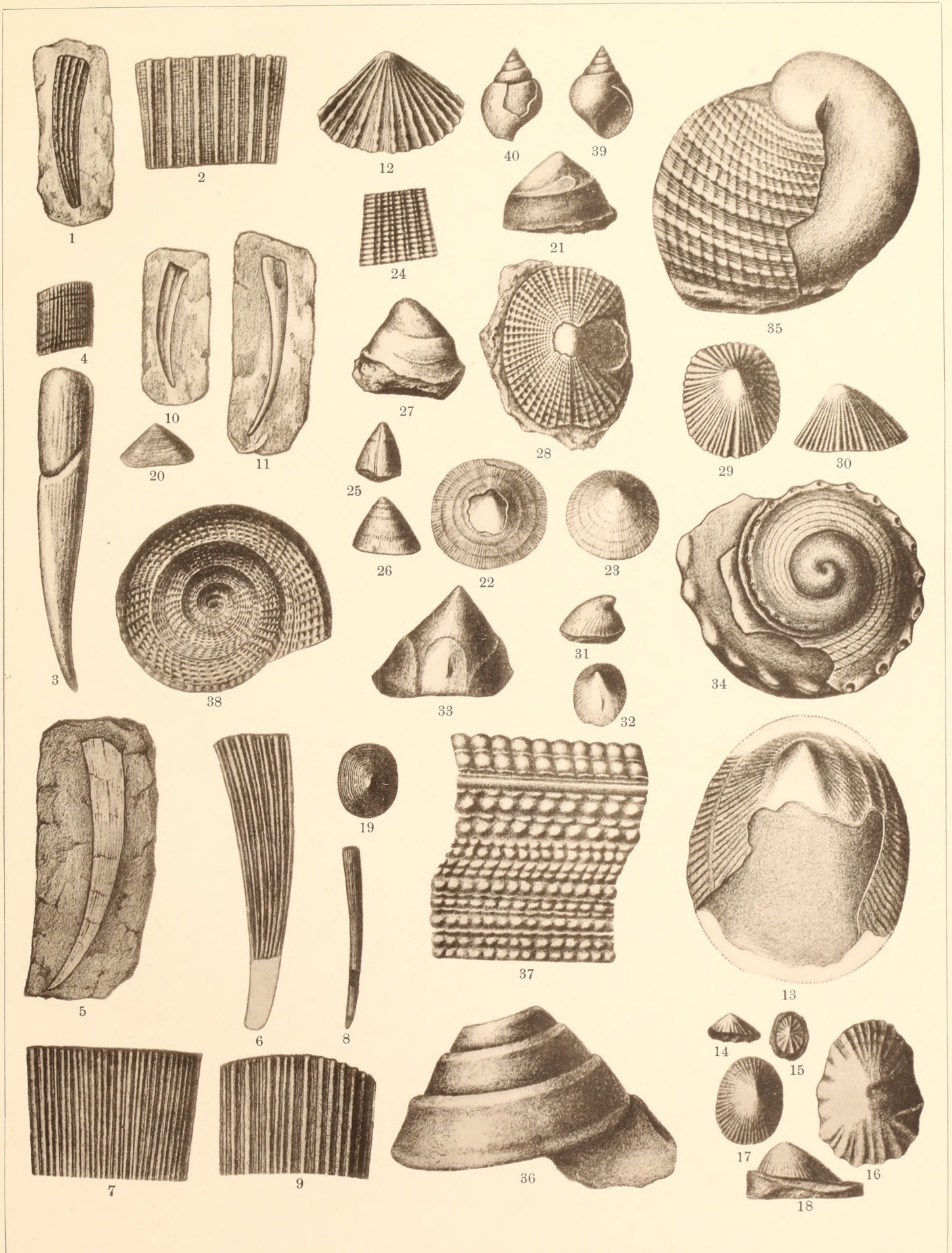
Číslo řadové		Pag.	Vrstvy korycanské	Vrstvy bělohorské	Vrstvy malnické	Vrstvy jízerské	Vrstvy teplické	Vrstvy březenské	Vrstvy chlomecké
95	Chemnitzia acus Gein.	31	×						
96	Chemnitzia arenosa Reuss.	31		×					
97	Chemnitzia Kieslingswaldensis	31							×
98	Melania Beyrichii Zeck.	31	×						
99	Tanalia acinosa Zeck.	31	×						
100	Cyclostoma incertum Weinz.	32	×						
101	Nerinea longissima Reuss.	32	×						
102	Nerinea nobilis v. Münt.	32	×						
103	Nerinea Cottai Gein.	33	×						
104	Nerinea ornamentissima Weinz.	33	×						
105	Nerinea sp.	33							×
106	Itieria carinata Reuss.	33	×						
107	Cerithium belgicum v. Münt.	33	×						
108	Cerithium Sturi. Stol.	34	×						
109	Cerithium Rudolphi Gein.	34	×						
110	Cerithium Lorioli Gein.	34	×						
111	Cerithium Barrandei Gein.	34	×						
112	Cerithium Margaretae Gein.	34	?						
113	Cerithium Fričii Gein.	35	×						
114	Cerithium Toermerianum Gein.	35	×						
115	Cerithium Regnienianum d'Orb.	35	×						
116	Cerithium hispidum Zeck.	35	×						
117	Cerithium sociale Zeck.	36	×						
118	Cerithium infibulatum Gein.	36	×						
119	Cerithium cf. difficile Gein.	36	×						
120	Cerithium bohemicum Weinz.	36	×						
121	Cerithium chilopterum Weinz.	36	×						
122	Cerithium fasciatum Reuss.	37		×	×	×	×	×	×
123	Cerithium pseudoclathratum d'Orb.	37		×	×	×	×	×	
124	Cerithium binodosum Röm.	37		×	×	×	×	×	
125	Cerithium Luschitzianum Gein.	37						×	
126	Cerithium Chlomekense Weinz.	38							×
127	Cerithium sp.	38		×					
128	Aporhais Buchi v. Münt. sp.	38	×		×			?	
129	Aporhais Burmeisteri Gein.	38	×						
130	Aporhais Requienniana d'Orb.	39	×			×			
131	Aporhais chondropleura Weinz.	39	×						
132	Aporhais megaloptera Reuss.	39		×	×	×	×	×	×
133	Aporhais Reussi Gein.	39						×	
134	Aporhais papilionacea Goldf.	40							
135	Aporhais coarctata Gein.	40		×				×	×
136	Aporhais Schlottheimi Röm.	40				×			
137	Aporhais stenoptera Goldf.	41		×	×	×	×	×	×
138	Aporhais subulata Reuss.	41						×	
139	Aporhais anserina Gein.	41							×
140	Aporhais ovata v. Münt.	42						×	
141	Aporhais arachnoides Müll.	42						×	
142	(Aporhais) Guilfordia acanthochila	42						×	
143	Pterocera Callegni d'Arch.	42	×						
144	Pterocera nucleus Weinz.	42	×						
145	Cypraea ventricosa Reuss.	43	×						

Číslo řadové		Pag.	Vrstvy korycanské	Vrstvy bělohorské	Vrstvy malnické	Vrstvy jízerské	Vrstvy teplické	Vrstvy březenské	Vrstvy chlomecké
146	Cypraea Korycanensis Weinz.	43	X						
147	Cassidaria incerta d'Orb.	43	X						
148	Tritonium robustum Gein.	43	X						
149	Tritonium Proserpinae v. Münst.	44		X	X	X	X	X	X
150	Columbella clathrata Gein.	44	X						
151	Fusus Nereidis v. Münst.	44							
153	Fusus glaberrimus Müll.	44							X
154	Fasciolaria rugosa Br. et Corn.	44	X						
155	Fasciolaria distincta Gein.	45	X						
156	Neptunea paupercula Gein.	45	X						
157	Neptunea carinata Weinz.	45						X	
158	Rapa audatior Gein.	45	X						
159	Rapa cancellata Sow.	45		X	X	X	X	X	X
160	Rapa costata Röm.	46		X	X	X	X		
161	Voluta elongata d'Orb.	46	X	X	X	X	X	X	X
162	Voluta semiplicata v. Münst.	47							X
163	Voluta Römeri Gein.	47				X			
164	Mitra Römeri Reuss.	48		X	X	X	X	X	X
165	Cancellaria ovulum Gein.	48	X						
166	Cancellaria Thiemeana Gein.	48						X	
167	Cancellaria sculpta Reuss.	48						X	
168	Acteonina globosa Br. et Corn.	48	X						
169	Acteonina lineolata Reuss.	49						X	
170	Tornatina ovata Br. et Corn.	49	X						
171	Cylichna cylindracea Gein.	49						X	X
172	Actaeon doliolum	49						X	X
173	Actaeon ovum Duj.	50						X	
174	Actaeonella Briarti Gein.	50	X						
175	Actaeonella gigantea Sow.	50	X						
176	Actaeonella conica v. Münst.	51	X						
177	Actaeonella laevis Sow.	51	X						
178	Actaeonella Beyrichi Dresch.	51							X
179	Avellana inornata Weinz.	51	X						
180	Avellana Humboldti Müll.	51		X	X	X	X	X	X
181	Ringicula pinguis Müll.	52							X
182	Ringicula sp.	52	X						
183	Bulla oviformis Weinz.	52							X
			103	21	22	27	21	41	44

TAB. I.

1. *Dentalium polygonum* Reuss. z Března $\frac{1}{1}$.
2. *Dentalium polygonum* Reuss. z Března $\frac{1}{1}$ část skořápky od ústí silně zvětšená.
3. *Dentalium laticostatum* Reuss. Chlomek $\frac{1}{1}$.
4. *Dentalium laticostatum* Reuss. Chlomek $\frac{1}{1}$ část skořápky od ústí dle jiného exemplaru.
5. *Dentalium medium* Sow. Česká Kamenice $\frac{1}{1}$.
6. *Dentalium medium* Sow. Česká Kamenice $\frac{1}{1}$ část vrcholová téhož exemplaru zvětšená.
7. *Dentalium medium* Sow. Česká Kamenice část skořápky od ústí dle jiného exempl. zvětšená.
8. *Dentalium striatissimum* Weinz. Holice $\frac{1}{1}$.
9. *Dentalium striatissimum* Weinz. Korycany část skořápky od ústí zvětšená.
10. *Dentalium glabrum* Gein. Březno $\frac{1}{1}$ negativ.
11. *Dentalium glabrum* Gein. Březno $\frac{1}{1}$ positiv.
12. *Patella campanulata* Reuss. Korycany $\frac{5}{1}$.
13. *Patella Plauensis* Gein. Korycany $\frac{1}{1}$.
14. *Acmaea subcentralis* d'Arch. Korycany $\frac{1}{1}$.
15. *Acmaea subcentralis* d'Arch. Korycany $\frac{1}{1}$ týž exempl.
16. *Acmaea subcentralis* d'Arch. Korycany $\frac{1}{1}$ větší exempl.
17. *Acmaea subcentralis* d'Arch. Radovesnice $\frac{1}{1}$.
18. *Acmaea subcentralis* d'Arch. Radovesnice $\frac{1}{1}$ týž exempl.
19. *Acmaea concentrica* Reuss. Korycany $\frac{1}{1}$.
20. *Acmaea concentrica* Reuss. Korycany $\frac{1}{1}$ týž exempl.
21. *Acmaea subcentrica* Reuss. Korycany $\frac{1}{1}$ jádro.
22. *Acmaea depressa* Reuss. Chocně $\frac{3}{1}$.
23. *Acmaea depressa* Reuss. Březno. $\frac{3}{1}$.
24. *Emarginula conica* Binkh. Korycany. Část skořápky zvětšená.
25. *Emarginula conica* Binkh. Korycany. $\frac{1}{1}$ exempl. z předu.
26. *Emarginula conica* Binkh. Korycany $\frac{1}{1}$ týž se strany.
27. *Emarginula conica* Binkh. Korycany $\frac{1}{1}$ jádro.
28. *Emarginula fissuroides* Bosq. Přemyšlany $\frac{1}{1}$.
29. *Emarginula intermedia* Weinz. Korycany $\frac{1}{1}$.
30. *Emarginula intermedia* Weinz. Korycany $\frac{1}{1}$ týž exempl.
31. *Rimula cretacea* Weinz. Korycany $\frac{1}{1}$ se strany.
32. *Rimula cretacea* Weinz. Korycany $\frac{1}{1}$ týž z předu.
33. *Rimula cretacea* Weinz. Korycany $\frac{3}{1}$ jádro z předu.
34. *Pleurotomaria antiqua* Binkh. Korycany $\frac{6}{1}$.
35. *Pleurotomaria Friči* Weinz. Korycany $\frac{6}{1}$.
36. *Pleurotomaria Geinitzi* d'Orb. Kamejk $\frac{1}{1}$ jádro.
37. *Pleurotomaria Geinitzi* d'Orb. Zbislav část skořápky silně zvětšená.
38. *Pleurotomaria seriatogranulata* Goldf. Louny $\frac{1}{1}$.
39. *Phasianella dubia* Weinz. Chlomek $\frac{1}{1}$.
40. *Phasianella dubia* Weinz. Chlomek $\frac{1}{1}$ týž exempl.

TAB. II.

1. *Trochus Buneli* d'Arch. Korycany $\frac{1}{1}$.
2. *Trochus Buneli* d'Arch. Korycany $\frac{1}{1}$ jádro.
3. *Trochus Buneli* d'Arch. Korycany $\frac{1}{1}$ štíhlejší exempl.
4. *Turbo Leblanci* d'Arch. Korycany $\frac{6}{1}$.
5. *Turbo Naumanni* Gein. Korycany $\frac{1}{1}$ vyrostlý exempl.
6. *Turbo Naumanni* Gein. Korycany $\frac{1}{1}$ menší exempl.
7. *Turbo Naumanni* Gein. Korycany $\frac{1}{1}$ jádro.
8. *Turbo Naumanni* Gein. Korycany $\frac{5}{1}$ mládě.
9. *Turbo Naumanni* Gein. Korycany $\frac{5}{1}$ totéž.
10. *Turbo Naumanni* Gein. Korycany $\frac{3}{1}$ víčko s vnitřní strany.
11. *Turbo pseudohelix* Reuss. Korycany $\frac{1}{1}$.
12. *Turbo pseudohelix* Reuss. Korycany $\frac{1}{1}$ ústí.
13. *Turbo pseudohelix* Reuss. Radovesnice $\frac{3}{1}$.
14. *Turbo pseudohelix* Reuss. Radovesnice část skořápky téhož zvětšená.
15. *Turbo pseudohelix* Reuss. Radovesnice $\frac{1}{1}$ exempl. hrubě páskovaný.
16. *Turbo Geslini* d'Arch. Korycany $\frac{5}{1}$ mládě.
17. *Turbo Geslini* d'Arch. Korycany $\frac{1}{1}$ jádro.
18. *Turbo Geslini* d'Arch. Korycany $\frac{1}{1}$ ústí vyspělého.
19. *Turbo Geslini* d'Arch. Korycany $\frac{1}{1}$ vyrostlý exemplar.
20. *Turbo Roissyi* d'Arch. Radovesnice $\frac{4}{1}$.
21. *Turbo spinifer* Weinz. Korycany $\frac{1}{1}$.
22. *Turbo spinifer* Weinz. Korycany $\frac{5}{1}$ štíhlý tvar.
23. *Turbo Korycanensis* Weinz. Korycany $\frac{6}{1}$.
24. *Turbo decemcostatus* v. Buch. Lenešice $\frac{5}{1}$.
25. *Turbo glaber* Müll. Kieslingswalda $\frac{3}{1}$.
26. *Trochus Duppereyi* d'Arch. Korycany $\frac{1}{1}$.
27. *Trochus Duppereyi* d'Arch. Korycany $\frac{1}{1}$ jádro.
28. *Trochus Geinitzi* Reuss. Korycany $\frac{1}{1}$ s ulitou.
29. *Trochus Geinitzi* Reuss. Korycany $\frac{1}{1}$ jádro ze spoda.
30. *Trochus Geinitzi* Reuss. Korycany $\frac{1}{1}$ jádro se strany.
31. *Trochus Radovesnicensis* Weinz. Radovesnice, část skořápky zvětšena.
32. *Trochus Radovesnicensis* Weinz. Radovesnice $\frac{1}{1}$.
33. *Trochus Engelhardti* Gein. Holice $\frac{1}{1}$.
34. *Trochus Engelhardti* Gein. Holice $\frac{1}{1}$ týž ze spodu.
35. *Trochus Engelhardti* Gein. Holice $\frac{1}{1}$ obléjší exemplar.
36. *Trochus Engelhardti* Gein. Lenešice, část skořápky zvětšena.
37. *Trochus amatus* d'Orb. Holice $\frac{4}{1}$.
38. *Trochus tuberculatocinctus* Goldf. Chřibská $\frac{1}{1}$.
39. *Trochus* sp. Vinary $\frac{3}{1}$.
40. *Teinostoma cretaceum* d'Orb. Korycany $\frac{6}{1}$.
41. *Teinostoma cretaceum* d'Orb. Korycany $\frac{6}{1}$ týž.
42. *Teinostoma Stoliczkai* Gein. Korycany $\frac{6}{1}$.
43. *Teinostoma Stoliczkai* Gein. Korycany $\frac{6}{1}$ týž.
44. *Teinostoma Stoliczkai* Gein. Korycany $\frac{6}{1}$ týž.
45. *Pileolus capillaris* Geinitz. Korycany $\frac{1}{1}$.
46. *Pileolus capillaris* Geinitz. Korycany týž zvětšen.
47. *Pileolus capillaris* Geinitz. Korycany část skořápky zvětšena.
48. *Pileolus Koninckianus* de Ryckh. Korycany $\frac{6}{1}$.
49. *Nerita plebeia* Reuss. Korycany $\frac{5}{1}$.
50. *Nerita plebeia* Reuss. Korycany $\frac{1}{1}$ vyrostlejší.
51. *Nerita plebeia* Reuss. Korycany jádro.
52. *Nerita plebeia* Reuss. Korycany $\frac{1}{1}$ totéž.

TAB. III.

1. *Nerita nodosa* Gein. Korycany $\frac{1}{1}$.
2. *Nerita nodosa* Gein. Sandberg $\frac{1}{1}$ ústí.
3. *Nerita nodosa* Gein. Korycany $\frac{1}{1}$ jádro.
4. *Nerita nodosa* Gein. Korycany $\frac{1}{1}$ s páskováním i žebrováním.
5. *Nerita nodosa* Gein. Korycany $\frac{1}{1}$ s převládajícím žebrováním.
6. *Nerita nodosa* Gein. Kamejk $\frac{1}{1}$ se žebry rozdvojenými.
7. *Nerita complanata* Weinz. Korycany $\frac{5}{1}$.
8. *Nerita complanata* Weinz. Korycany $\frac{1}{1}$ ústí.
9. *Nerita complanata* Weinz. Korycany $\frac{1}{1}$ jádro.
10. *Nerita cingulata* Reuss. Korycany $\frac{1}{1}$.
11. *Nerita cingulata* Reuss. Korycany $\frac{1}{1}$ jádro.
12. *Neritopsis costulata* Röm. Korycany $\frac{1}{1}$ ústí.
13. *Neritopsis costulata* Röm. Korycany část skořápky zvětšena.
14. *Neritopsis costulata* Röm. Korycany $\frac{1}{1}$ jádro.
15. *Neritopsis* sp. Korycany $\frac{1}{1}$.
16. *Neritopsis* sp. Korycany $\frac{1}{1}$ táž od ústí.
17. *Solarium Kirsteni* Gein. $\frac{4}{1}$.
18. *Solarium Kirsteni* Gein. $\frac{4}{1}$ totéž.
19. *Solarium baculitarum* Gein. Lenešice $\frac{4}{1}$.
20. *Solarium baculitarum* Gein. Lenešice $\frac{4}{1}$ totéž ze spodu.
21. *Solarium baculitarum* Gein. Lenešice $\frac{5}{1}$ jiný ex. se shora.
22. *Straparolus Römeri* Gein. Korycany $\frac{7}{1}$.
23. *Straparolus Römeri* Gein. Korycany $\frac{7}{1}$ týž.
24. *Scalaria Dupiniana* d'Orb. Tyssá. $\frac{1}{1}$ jádro.
25. *Scalaria Philippi* Reuss. Meronice $\frac{5}{1}$.
26. *Scalaria Philippi* Reuss. Meronice $\frac{5}{1}$ týž ex.
27. *Turritella Verneuilliana* d'Orb. Korycany $\frac{1}{1}$.
28. *Turritella Verneuilliana* d'Orb. Korycany 3 mladé závitky zvětšené.
29. *Turritella Verneuilliana* d'Orb. Mlíkojedy $\frac{1}{1}$ závitků.
30. *Turritella Verneuilliana* d'Orb. Velká Ves $\frac{1}{1}$ závitků.
31. *Turritella Verneuilliana* d'Orb. Velká Ves část téhož zvětšená.
32. *Turritella subalternans* Br. et. Cornet. Korycany $\frac{1}{1}$.
33. *Turritella subalternans* Br. et. Cornet. Korycany 2 závitky téhož exemplaru zvětšené.
34. *Turritella subalternans* Br. et. Cornet. Korycany jiný ex. zvětšen.
35. *Turritella Noeggerathiana* Goldf. Libuň $\frac{1}{1}$.
36. *Turritella Noeggerathiana* Goldf. Knížnice část závitku zvětšena.
37. *Turritella Noeggerathiana* Goldf. Březno $\frac{1}{1}$.
38. *Turritella acicularis* Röm. Březno $\frac{1}{1}$.
39. *Turritella acicularis* Röm. Březno poslední závitků zvětšen.
40. *Turritella Lenešicensis* Weinz. Lenešice $\frac{5}{1}$.
41. *Turritella sexlineata* Röm. Chlomek $\frac{1}{1}$.
42. *Turritella nodosa* Röm. Kieslingswalda $\frac{1}{1}$.
43. *Turritella nodosa* Röm. Kieslingswalda část závitku téhož zvětšená.
44. *Turritella nerinea* Röm. Kieslingswalda $\frac{1}{1}$.
45. *Turritella nerinea* Röm. Kieslingswalda část závitku zvětšená.
46. *Burtinella Reussi* Weinz. Kamejk $\frac{5}{1}$ s ústím.
47. *Burtinella Reussi* Weinz. Kamejk $\frac{5}{1}$ ústí se shora.
48. *Burtinella Reussi* Weinz. Korycany $\frac{5}{1}$ příčný průřez.
49. *Burtinella Reussi* Weinz. Kamejk. Ostrnitý fragment zvětšený.
50. *Burtinella Reussi* Weinz. Kamejk $\frac{1}{1}$ rovný exemplar.
51. *Burtinella Reussi* Weinz. Kamejk $\frac{1}{1}$ točený exemplar.

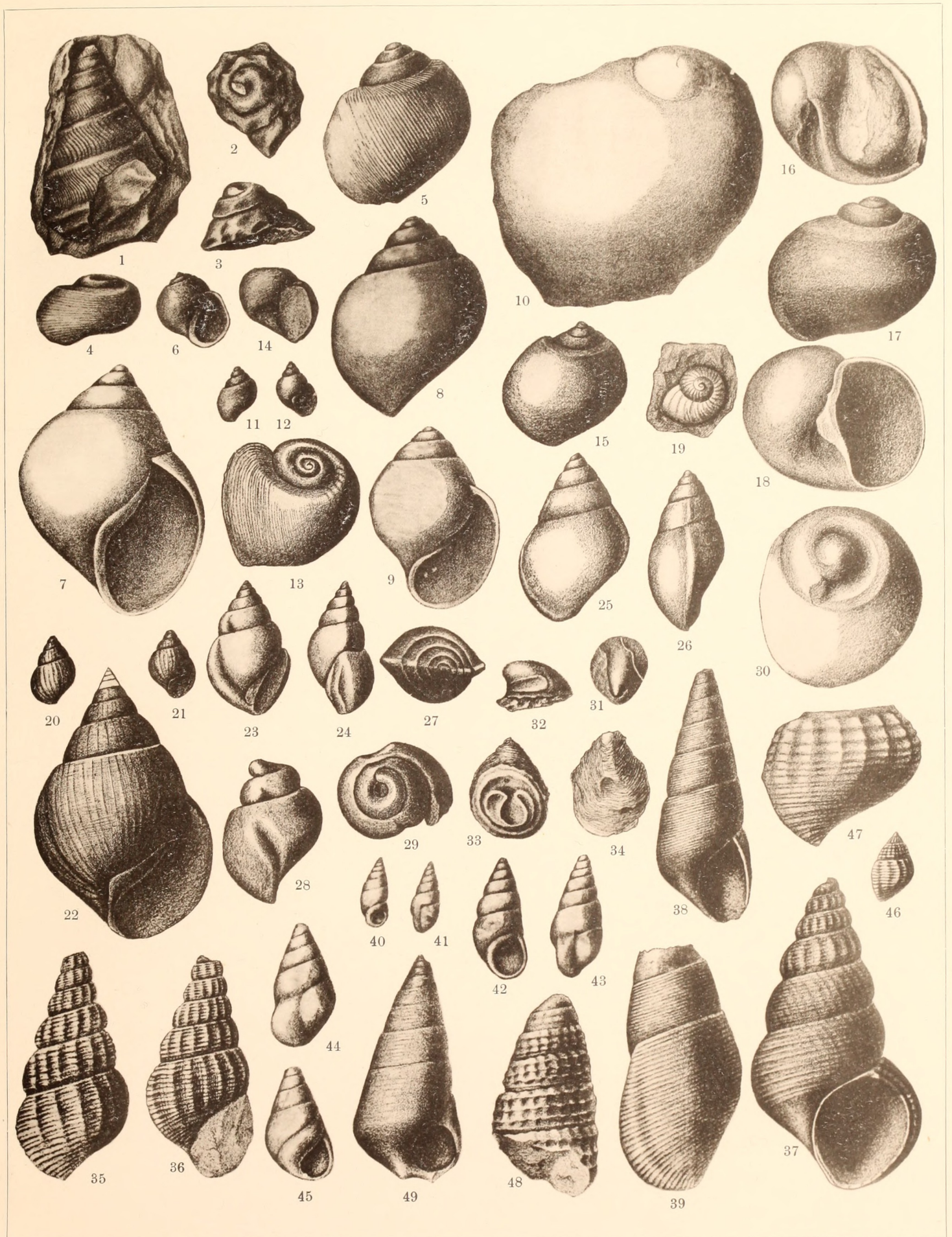

TAB. IV.

1. *Omphalia ventricosa* Dresch. Tannenberg $\frac{1}{1}$.
2. *Xenophora onusta* Nils. Chlomek $\frac{1}{1}$.
3. *Xenophora onusta* Nils. Chlomek $\frac{1}{1}$ týž exempl.
4. *Vanicoro cretacea* d'Orb. Kněživka $\frac{1}{1}$.
5. *Natica lyrata* Sow. Korycany $\frac{1}{1}$.
6. *Natica lyrata* Sow. Korycany $\frac{1}{1}$ ústí jiného exempl.
7. *Natica acuminata* Reuss. Korycany $\frac{9}{1}$.
8. *Natica bulbiformis* Sow. Korycany $\frac{1}{1}$.
9. *Natica bulbiformis* Sow. Korycany $\frac{1}{1}$ jiný exempl.
10. *Natica* sp. Korycany $\frac{1}{1}$.
11. *Natica vulgaris* Reuss. Lenešice $\frac{1}{1}$.
12. *Natica vulgaris* Reuss. Lenešice $\frac{1}{1}$ týž exempl.
13. *Natica Gentii* Sow. Březno $\frac{1}{1}$.
14. *Natica Gentii* Sow. Březno $\frac{1}{1}$ jádro.
15. *Natica acutimargo* Röm. Chlomek $\frac{1}{1}$.
16. *Natica acutimargo* Röm. Chlomek $\frac{1}{1}$ jiný exemplar.
17. *Natica dichotoma* Gein. Kieslingswalda $\frac{5}{1}$ mládě.
18. *Natica dichotoma* Gein. Kieslingswalda $\frac{5}{1}$ totéž.
19. *Natica dichotoma* Gein. Chlomek $\frac{1}{1}$ dospělý tvar.
20. *Tylostoma naticoides* d'Orb. Korycany $\frac{1}{1}$.
21. *Tylostoma naticoides* d'Orb. Korycany $\frac{1}{1}$ totéž.
22. *Tylostoma naticoides* d'Orb. Korycany $\frac{4}{1}$ totéž.
23. *Tylostoma giganteum* Gein. Korycany $\frac{1}{1}$ jádro.
24. *Tylostoma giganteum* Gein. Korycany $\frac{1}{1}$ totéž.
25. *Tylostoma giganteum* Gein. Korycany $\frac{1}{1}$ exempl. se skořápkou.
26. *Tylostoma giganteum* Gein. Korycany $\frac{1}{1}$ totéž.
27. *Tylostoma giganteum* Gein. Korycany $\frac{1}{1}$ totéž.
28. *Tylostoma carinatum* Weinz. Korycany $\frac{1}{1}$ jádro.
29. *Tylostoma carinatum* Weinz. Korycany $\frac{1}{1}$ totéž.
30. *Galerus* sp. Korycany $\frac{5}{1}$.
31. *Hipponyx bohémica* Weinz. Korycany $\frac{1}{1}$.
32. *Hipponyx bohémica* Weinz. Korycany $\frac{1}{1}$ jádro.
33. *Hipponyx bohémica* Weinz. Zbislav $\frac{1}{1}$ víčko uvnitř.
34. *Hipponyx bohémica* Weinz. Zbislav $\frac{1}{1}$ totéž zevně.
35. *Rissoa affinis* Sow. Korycany $\frac{6}{1}$.
36. *Rissoa affinis* Sow. Korycany $\frac{6}{1}$ táž.
37. *Rissoa Reussi* Gein. Lenešice $\frac{6}{1}$.
38. *Rissoina striata* Weinz. Korycany $\frac{9}{1}$.
39. *Rissoina striata* Weinz. Korycany $\frac{9}{1}$ jiný exempl.
40. *Keilostoma conicum* Zek. Korycany $\frac{1}{1}$.
41. *Keilostoma conicum* Zek. Korycany $\frac{1}{1}$ totéž.
42. *Keilostoma conicum* Zek. Radovesnice $\frac{1}{1}$.
43. *Keilostoma conicum* Zek. Radovesnice $\frac{1}{1}$ totéž.
44. *Keilostoma labiatum* Weinz. Chlomek $\frac{1}{1}$.
45. *Keilostoma labiatum* Weinz. Chlomek $\frac{1}{1}$ totéž.
46. *Tanalia acinosa* Zek. Korycany $\frac{1}{1}$.
47. *Tanalia acinosa* Zek. Korycany poslední závitek zvětšený
48. *Melania Beyrichi* Zek. Mlíkojedy $\frac{4}{1}$.
49. *Cyclostoma incertum* Weinz. Korycany $\frac{7}{1}$.

TAB. V.

1. Chemnitzia mosensis d'Orb. Korycany $\frac{5}{1}$.
2. Chemnitzia Reussiana Gein. Korycany $\frac{1}{1}$.
3. Chemnitzia Stoliczkai Gein. Korycany $\frac{1}{1}$.
4. Chemnitzia Stoliczkai Gein. Korycany $\frac{1}{1}$ větší exempl.
5. Chemnitzia Stoliczkai Gein. Korycany $\frac{1}{1}$ větší exempl.
6. Chemnitzia Stoliczkai Gein. Korycany $\frac{1}{1}$ větší exempl.
7. Chemnitzia Stoliczkai Gein. Korycany $\frac{1}{1}$ větší exempl.
8. Chemnitzia Stoliczkai Gein. Korycany $\frac{1}{1}$ větší exempl.
9. Chemnitzia Stoliczkai Gein. Korycany $\frac{1}{1}$ větší exempl.
10. Chemnitzia Stoliczkai Gein. Korycany $\frac{1}{1}$ větší exempl.
11. Chemnitzia acus Gein. Zlosejn $\frac{1}{1}$.
12. Chemnitzia acus Gein. Korycany, několik závitků zvětš.
13. Chemnitzia acus Gein. Korycany $\frac{5}{1}$ poslední závitky jiného exemplaru.
14. Chemnitzia acus Gein. Korycany $\frac{5}{1}$ tytéž.
15. Chemnitzia Kieslingswaldensis Weinz. Kieslingswalda $\frac{1}{1}$.
16. Chemnitzia Kieslingswaldensis Weinz. Kieslingswalda $\frac{1}{1}$ týž.
17. Nerinea longissima Reuss. Radovesnice $\frac{1}{1}$.
18. Nerinea longissima Reuss. Zlosejn $\frac{1}{1}$ průřez.
19. Nerinea nobilis v. Münst. Radovesnice $\frac{1}{1}$.
20. Nerinea ornatissima Weinz. Přemyšlany $\frac{6}{1}$.
21. Nerinea Cottai Gein. Zlosejn $\frac{1}{1}$ jádro.
22. Nerinea Cottai Gein. Zlosejn $\frac{1}{1}$ průřez závitkem.
23. Nerinea nobilis v. Münst. Radovesnice $\frac{1}{1}$ průřez.
24. Nerinea sp. Tannenberg $\frac{1}{1}$.
25. Itieria carinata Reuss. Mlíkojedy $\frac{1}{1}$.
26. Itieria carinata Reuss. Mlíkojedy $\frac{1}{1}$ průřez.
27. Cerithium belgicum v. Münst. Korycany $\frac{1}{1}$.
28. Cerithium Sturi Stol. Radovesnice $\frac{1}{1}$.
29. Cerithium Rudolphi Gein. Korycany $\frac{6}{1}$.
30. Cerithium Lorioli Gein. Korycany $\frac{1}{1}$.
31. Cerithium Lorioli Gein. Korycany závitků zvětšen.
32. Cerithium Barrandei Gein. Korycany $\frac{5}{1}$.
33. Cerithium Margaretae Gein. Korycany; obrys zvětšen.
34. Cerithium Margaretae Gein. Korycany, 2 závitky zvětš.
35. Cerithium hispidum Zek. Korycany $\frac{5}{1}$.
36. Cerithium pseudoclathratum d'Orb. Lenešice $\frac{1}{1}$.
37. Cypraea Korycanensis Weinz. Korycany $\frac{1}{1}$ táž.
38. Cerithium Requiennianum d'Orb. Korycany $\frac{1}{1}$.
39. Cerithium Requiennianum d'Orb. Korycany, zvětšený závitků.
40. Cypraea Korycanensis Weinz. Korycany $\frac{1}{1}$.
41. Cerithium pseudoclathratum d'Orb. Lenešice zvětšeno.

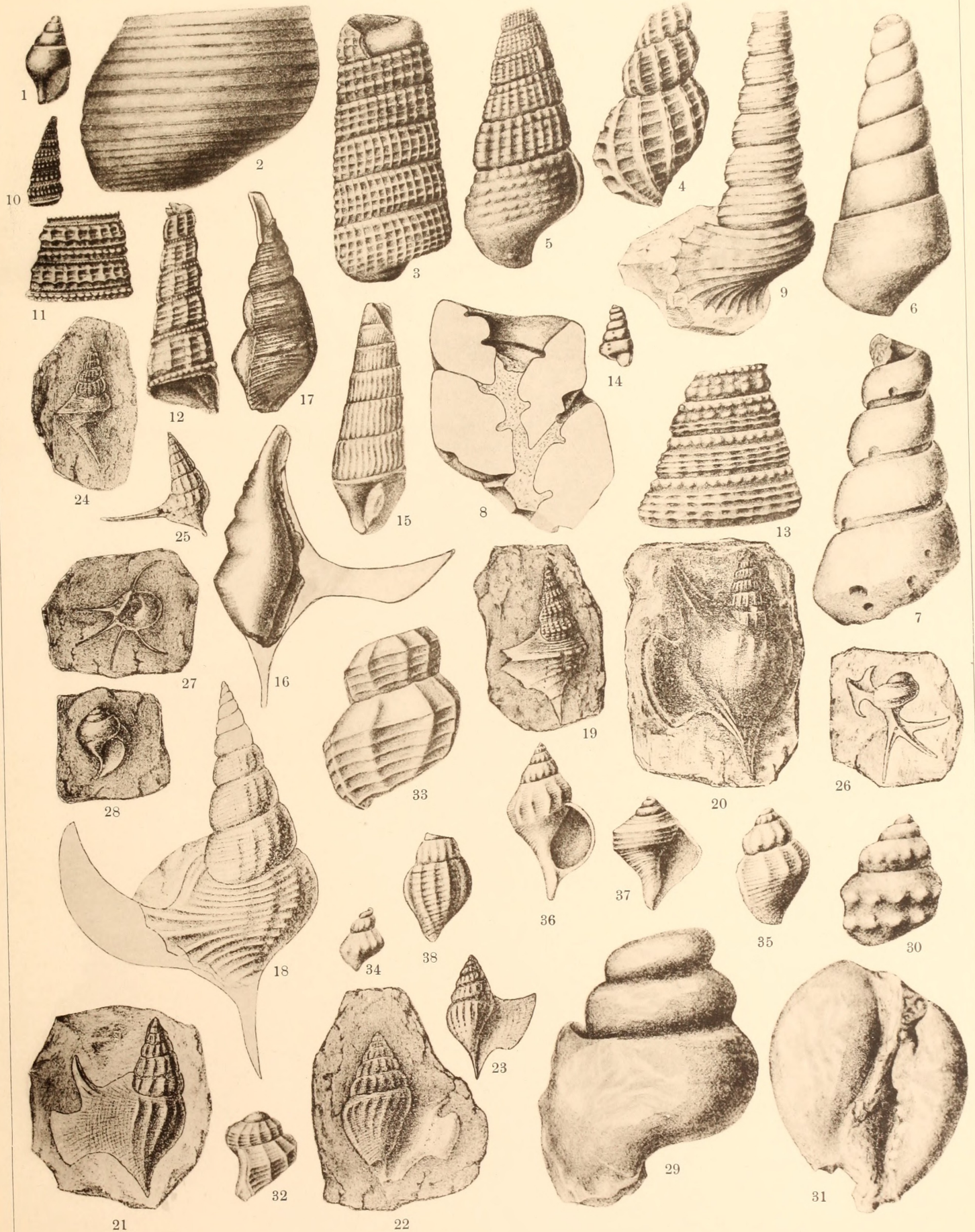

TAB. VI.

1. *Cerithium Toermerianum* Gein. Korycany $\frac{1}{1}$.
2. *Cerithium Toermerianum* Gein. Korycany, poslední závitok zvětšen.
3. *Cerithium sociale* Zek. Korycany $\frac{5}{1}$.
4. *Cerithium infibulatum* Gein. Korycany $\frac{4}{1}$.
5. *Cerithium difficile* Gein. Korycany $\frac{11}{1}$.
6. *Cerithium bohemicum* Weinz. Korycany $\frac{1}{1}$ se skořápk.
7. *Cerithium bohemicum* Weinz. Korycany $\frac{1}{1}$ jádro.
8. *Cerithium bohemicum* Weinz. Korycany $\frac{1}{1}$ průřez.
9. *Cerithium chilopterum* Weinz. Kněživka $\frac{1}{1}$.
10. *Cerithium binodosum* Röm. Březno $\frac{1}{1}$.
11. *Cerithium binodosum* Röm. Březno dva závitky téhož zvětšeny.
12. *Cerithium binodosum* Röm. Lenešice $\frac{8}{1}$.
13. *Cerithium fasciatum* Reuss. Lenešice, fragment zvětšen.
14. *Cerithium fasciatum* Reuss. Lenešice $\frac{1}{1}$ jádro.
15. *Cerithium Chlomekense* Weinz. Chlomek $\frac{1}{1}$.
16. *Aporhais Buchi* v. Münt. Korycany $\frac{1}{1}$.
17. *Aporhais Buchi* v. Münt. Korycany $\frac{1}{1}$ táž.
18. *Aporhais Requieniana* d'Orb. Korycany $\frac{1}{1}$.
19. *Aporhais chondropleura* Weinz. Skutíčko $\frac{1}{1}$.
20. *Aporhais megalopleura* Reuss. Březno $\frac{1}{1}$.
21. *Aporhais Reussi* Gein. Březno $\frac{1}{1}$.
22. *Aporhais Reussi* Gein. Březno $\frac{1}{1}$ jiný exempl. ze spodu.
23. *Aporhais coarctata* Gein. Česká Kamenice $\frac{1}{1}$.
24. *Aporhais stenoptera* Gold. Černodoly $\frac{1}{1}$.
25. *Aporhais stenoptera* Gold. Březno $\frac{1}{1}$.
26. *Aporhais arachnoides* Müll. Březno $\frac{1}{1}$.
27. (*Aporhais*) *Guilfordia akanthochila* Weinz. sp. Březno $\frac{1}{1}$. křídlo bez jednoho trnu.
28. (*Aporhais*) *Guilfordia akanthochila* Weinz. sp. Březno $\frac{1}{1}$, bez křídla.
29. *Pterocera nucleus* Weinz. Korycany $\frac{1}{1}$.
30. *Pterocera Collegni* d'Arch. Korycany $\frac{1}{1}$.
31. *Cypraea ventricosa* Reuss. Radovesnice $\frac{1}{1}$.
32. *Tritonium Proserpinae* v. Münt. Chřibská $\frac{1}{1}$.
33. *Tritonium Proserpinae* v. Münt. Svažnice $\frac{3}{1}$.
34. *Fusus Nereidis* v. Münt. Lenešice $\frac{1}{1}$, jádro.
35. *Fusus Nereidis* v. Münt. Chřibská $\frac{1}{1}$.
36. *Fusus Nereidis* v. Münt. Chlomek $\frac{1}{1}$.
37. *Rapa cancellata* Sow. Chlomek $\frac{1}{1}$.
38. *Cancellaria Thiemeana* Gein. Meronice $\frac{5}{1}$.

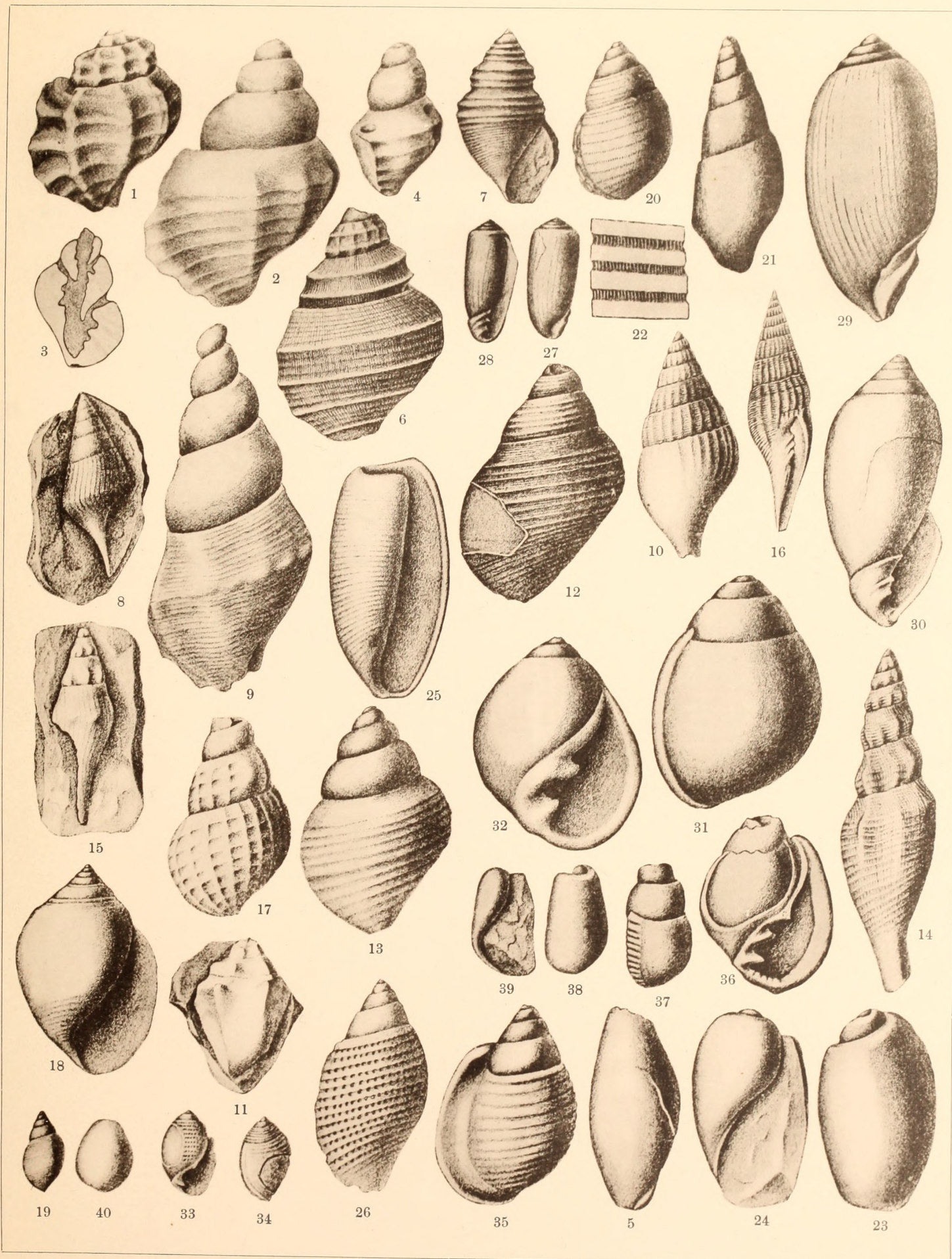

TAB. VII.

1. Tritonium robustum Gein. Korycany $\frac{1}{1}$.
2. Tritonium robustum Gein. Korycany $\frac{1}{1}$ štíhlejší tvar.
3. Tritonium robustum Gein. Korycany $\frac{1}{1}$ průřez.
4. Tritonium robustum Gein. Korycany $\frac{1}{1}$ jádro.
5. Actaeonella laevis Sow. Radovesnice $\frac{1}{1}$.
6. Columbella clathrata Gein. Korycany $\frac{3}{1}$.
7. Columbella clathrata Gein. Korycany $\frac{6}{1}$ štíhlejší.
8. Fusus glaberrinus Müll. Chlomek $\frac{1}{1}$.
9. Fasciolaria rugosa Br. et Corn. Korycany $\frac{1}{1}$.
10. Fasciolaria distincta Gein. Korycany $\frac{5}{1}$.
11. Actaeonella Beyrichi Dresch. Tannenberg $\frac{1}{1}$.
12. Neptunea paupercula Gein. Korycany $\frac{4}{1}$.
13. Neptunea carinata Weinz. Lenešice $\frac{4}{1}$.
14. Voluta elongata d'Orb. Korycany $\frac{1}{1}$.
15. Voluta semiplicata v. Münt. Chlomek $\frac{1}{1}$.
16. Mitra Römeri Reuss. Březno $\frac{1}{1}$.
17. Cancellaria sculpta Sow. Lenešice $\frac{5}{1}$.
18. Actaeonina globosa Br. et Corn. Korycany $\frac{4}{1}$.
19. Actaeonina globosa Br. et Corn. Korycany $\frac{1}{1}$.
20. Actaeonina globosa Br. et Corn. Korycany $\frac{4}{1}$.
21. Actaeonina lineolata Reuss. Lenešice $\frac{4}{1}$.
22. Actaeonina lineolata Reuss. Březno, část skořápky zvětšena.
23. Tornatina ovata Br. et Corn. Zlosejn. $\frac{4}{1}$ jádro.
24. Tornatina ovata Br. et Corn. Zlosejn. $\frac{4}{1}$ tatáž.
25. Cylichna cylindracea Gein. Kieslingswalda $\frac{11}{1}$.
26. Actaeon doliolum Müll. Lenešice $\frac{3}{1}$.
27. Actaeonella Briarti Gein. Radovesnice $\frac{1}{1}$.
28. Actaeonella Briarti Gein. Radovesnice $\frac{1}{1}$ táž.
29. Actaeonella gigantea Sow. Radovesnice $\frac{1}{1}$.
30. Actaeonella gigantea Sow. Radovesnice $\frac{1}{1}$ jiný exempl.
31. Avellana inornata Weinz. Radovesnice $\frac{1}{1}$.
32. Avellana inornata Weinz. Radovesnice $\frac{1}{1}$ týž exempl.
33. Avellana Humboldti Müll. Kieslingswalda $\frac{1}{1}$ táž.
34. Avellana Humboldti Müll. Kieslingswalda $\frac{1}{1}$ táž.
35. Ringicula pinguis Müll. Kieslingswalda $\frac{5}{1}$.
36. Ringicula pinguis Müll. Kieslingswalda $\frac{5}{1}$ jiný exempl.
37. Ringicula sp. Zlosejn. $\frac{5}{1}$ jádro.
38. Bulla oviformis Weinz. Tannenberg $\frac{1}{1}$ jádro.
39. Bulla oviformis Weinz. Tannenberg $\frac{1}{1}$ týž exempl.
40. Bulla oviformis Weinz. Chlomek $\frac{1}{1}$ se skořápkou.

Palaeontographica Bohemiae

vydávané II. třídou České Akademie.

	Korun
F. POČTA: O mechovkách z korycanských vrstev pod Kaňkem u Kutné Hory. Se 4 tabulemi a 16 výkresy v textu. Palaeontographica Bohemiae Č. I. 1892.	2.20
JAR. PERNER: Foraminifery českého cenomanu. S 10 tabulemi a 6 výkresy v textu. — Palaeontographica Bohemiae Č. II. 1892.	6.20
JAR. PERNER: Studie o českých graptolitech. (Část I. Mikroskopická struktura rodu Monograptus a Retiolites. S 3 tabulemi a 8 výkresy v textu). — Palaeontographica Bohemiae Č. III. A. 1894.	2.20
JAR. PERNER: (Část II. Monografie graptolitů spodního siluru. S 5 litogr. tabulemi a 8 výkresy v textu.) Palaeontographica Bohemiae Č. III. B. 1895.	4.80
JAR. PERNER: (Část III. Monografie graptolitů svrchního siluru. Oddíl A s 5 litogr. tabulemi a 29 výkresy v textu.) Palaeontographica Bohemiae Č. III. C. 1897.	4.50
JAR. PERNER: (Část III. Monografie graptolitů svrchního siluru. Oddíl B se 4 litogr. tabulemi a 49 výkresy v textu.) Palaeontographica Bohemiae Č. III. D. 1899.	3.32
JAR. PERNER: Foraminifery vrstev bělohorských. (Se 7 litogr. tabul. a 21 vyobr. v textu.) Palaeontographica Bohemiae Č. IV. 1897.	5.—
JAR. PERNER: Miscellanea silurica Bohemiae. Příspěvky k poznání českého siluru. S 1 tabulí a 4 výkresy v textu.) Palaeontographica Bohemiae Č. V. 1900.	—
VLČEK: O některých problematických zkamenělinách českého cambria a spodního siluru. S 2 tabul. Palaeontographica Bohemiae Č. VI. 1902.	—
A. FRIČ-FR. BAYER: Nové ryby českého útvaru křídového. S 30 tabulemi a 9 výkresy v textu. Palaeontographica Bohemiae Č. VII. 1902.	—
VAL. WEINZETTL: Gastropoda českého křídového útvaru. Se 7 tabul. Palaeontographica Bohemiae Č. VIII. 1910	—

